ED McBAIN

LEAGĂNUL MORȚII

Alte aventuri în Secția 87

ORA H 29

NEMIRA

Ed McBain

LEAGĂNUL MORŢII

Alte aventuri în Secţia 87

Traducere din limba engleză de
Carmen Nedelcu şi Ioana Murar

Ed McBain ***LULLABY*** 1989

Editura Nemira, 2000

Pentru Julian şi Dorothy Pace

Oraşul descris în aceste pagini este imaginar.
Oameni şi locurile sunt ficţiune.
Numai modul de lucru al poliţiei se bazează
pe practici şi tehnici curente de investigaţii.

CAPITOLUL I

Amândoi poliţiştii aveau copii. Adolescenta care stătuse cu copilul avea cam aceeaşi vârstă cu fiica lui Meyer. Copilaşul din pătuţ îi reamintea lui Carella de vremea în care gemenii săi erau bebeluşi.

În apartament se instalase frigul. Era ora trei dimineaţa şi, în cele mai multe blocuri din oraş, administratorii reduceau termostatele după miezul nopţii. Poliţiştii, tehnicienii şi medicul legist îşi vedeau de lucru, îmbrăcaţi în paltoane. Părinţii copilului rămăseseră cu hainele de stradă. Bărbatul purta un palton de stofa neagră şi un fular de mătase albă peste smoching. Femeia purta o blană de vizon, rochie lungă, de mătase verde şi pantofi escarpen din mătase, asortaţi la culoare. Bărbatul şi femeia aveau feţele împietrite. Ca şi când cineva le-ar fi tras un pumn zdravăn. Aveau privirea rătăcită, incapabilă de-a se concentra.

Era cea dintâi zi a unui nou an care se anunţa plin de promisiuni.

Cadavrul fetei care îngrijise de copilaş zăcea pe podea, cam la mijlocul holului ce mărginea partea din spate a apartamentului. Camera copilului se afla în celălalt capăt al holului, lângă scara de incendiu. Pe pervaz şi pe fereastră se vedeau nişte urme, ceea ce ducea la concluzia că pe-aici se intrase. Lângă pătuţ, pe jos, se afla o bucată dintr-o frânghie ruptă. Monoghan şi Monroe, cu pălăriile trase pe ochi şi cu mâinile în buzunarele paltoanelor, se uitau la fata moartă. Dintre toţi cei aflaţi în cameră, ei erau singurii care purtau pălării. Cineva de la secţie declarase cândva, într-un interviu, că singurii poliţişti din oraş care purtau pălării erau cei doi de la brigada Omucideri. Cel ce spusese asta era el însuşi de la Omucideri, aşa încât e posibil să fi fost ceva adevăr în afirmaţia respectivă. În acest oraş, cei de la Omucideri aveau

obligaţia să supravegheze investigarea fiecărui caz de asasinat în parte. Probabil că de aceea purtau pălării: să aibă aer de şefi. Prin regulament însă un caz de omucidere aparţinea secţiei de poliţie pe raza căreia se petrecuse evenimentul. Dubla crimă din această seară urma să fie cercetată de poliţiştii de la Secţia de poliţie locală, numărul 87. Era vorba de poliţiştii Meyer Meyer şi Steve Carella. Norocul lor.

Medicul legist stătea ghemuit lângă cadavrul adolescentei. Monoghan presupunea că, din clipă în clipă, medicul îi va anunţa că moartea fetei se datora cuţitului înfipt în piept. Monoghan fusese chemat pentru acest caz de la o petrecere. Se simţea încă puţin ameţit, suficient ca toate să i se pară niţel comice. Fata moartă pe podea, bluza sfâşiată, fusta răsucită în jurul coapselor, cuţitul împlântat în piept. Un medalion cu lapislazuli pe un lanţ de aur rupt, încolăcit ca un şarpe cu cap albastru pe jos, lângă cadavru. Monoghan se uită la medicul legist şi zâmbi misterios. Monroe era cât se poate de treaz, dar şi el găsea ceva comic în toate astea, probabil din cauză că era Anul Nou şi în blestemata lor de meserie, dacă nu reuşeşti câteodată să râzi şi sa dansezi până uiţi de toate necazurile şi grijile…

— E moartă, constată medicul legist.

Afirmaţia sa oficializa faptul.

— Prin împuşcare, nu-i aşa? întrebă Monoghan şi zâmbi misterios.

Legistul nu catadicsi să răspundă. Îşi închise cu un pocnet trusa, se ridică în picioare şi se duse în camera de zi, unde Carella şi Meyer tot mai încercau să obţină ceva date de la părinţii năuciţi ai copilaşului.

— Autopsiile le vom face cât putem de repede, spuse el. Apoi, explică: sărbătorile. Până atunci se poate afirma doar că fata a fost înjunghiată, iar copilul asfixiat.

— Mulţumim, spuse Meyer.

Carella înclină din cap.

Tocmai îşi amintea că, demult, cu ani în urmă, când se scula noaptea ca să-i hrănească pe gemeni, pe unul îl ţinea în braţe, iar celuilalt îi proptea sticla cu lapte de pernă. La următoarea masă, inversa copiii, astfel încât, întotdeauna, unul era ţinut în braţe.

În dormitorul din capătul holului se afla un copilaş mort.

— Doamnă Hodding, întrebă Meyer, puteţi să-mi spuneţi la ce oră aţi revenit acasă?

Gayle Hodding – blondă, cu ochi albaştri, de douăzeci şi opt de ani, cu machiajul ochilor în ton cu verdele rochiei de seară, nerujată, cu o expresie uluită pe faţă şi în ochi – se uita la Meyer fără să-l vadă.

— Poftim?

— Două jumătate, răspunse soţul ei.

Peter Hodding – treizeci şi doi de ani, păr castaniu drept, pieptănătură lejeră, cu o şuviţă căzându-i pe frunte, ochi căprui, papion negru, uşor strâmb, faţa de-un alb nesănătos, cu o privire de om şocat. Amândoi, nişte răniţi ambulanţi. Fetiţa lor era moartă.

— Uşa era încuiată? întrebă Meyer.

— Da.

— Aţi descuiat cu cheia, ca să intraţi?

— Da. Eram beat şi am bâjbâit mult la broască. Dar până la urmă am reuşit să descui uşa.

— Lumina era aprinsă sau stinsă?

— Aprinsă.

— Când aţi observat că ceva nu e în regulă?

— Păi, când… noi… ştiţi, Annie nu se afla în camera de zi, când am intrat noi. Aşa că am strigat-o… şi… şi fiindcă… nu am primit nici un răspuns, m-am dus s-o caut. Mi-am închipuit că ar putea să fie eu fetiţa şi că nu voia să răspundă ca să n-o trezească.

— Apoi ce s-a întâmplat?

— M-am îndreptat spre camera fetiţei şi… am găsit-o pe Annie acolo, în hol. Înjunghiată.

— Puteţi să ne spuneţi numele ei de familie?

— Annie Flynn, răspunse femeia.

Îşi revenise puţin. Îşi dăduse seama că acei bărbaţi erau poliţişti. Voiau să acorde ajutor. Trebuia să li se ofere informaţiile de care aveau nevoie. Carella se întreba când urma să înceapă femeia să ţipe. N-ar fi vrut să fie de faţă în acel moment.

— Aţi mai folosit-o şi înainte pentru copil? întrebă Meyer.

— Da.

— E de încredere?

— Da.

— Aţi avut vreodată probleme cu iubiţi de-ai ei, sau…?

— Nu.

— Nu vi s-a întâmplat niciodată să veniţi acasă şi s-o găsiţi cu cineva?

— Nu, nu.

— Fiindcă…

— Nu.

— Chiar nici un iubit, sau…?

— Niciodată nu s-a întâmplat aşa ceva.

Toate acestea veneau de la domnul Hodding. Era beat criţă când intrase în casă şi destul de treaz după numai câteva minute pentru a forma 911 şi a anunţa o crimă. Carella era nedumerit de ce ţinuse Hodding să specifice că fusese beat.

— Iertaţi-mă domnule, reluă Meyer, dar… când aţi aflat că fetiţa dumneavoastră a…?

— Eu sunt cea care am găsit-o, declară doamna Hodding.

Dintr-o dată se făcu tăcere.

Dinspre bucătărie se auzi un râs. Erau tehnicienii de la echipa operativă. Probabil că unul dintre ei spusese o glumă.

— Avea o pernă pe faţă, adăugă doamna Hodding.

Din nou linişte.

— I-am luat-o de pe faţă. Avea fetişoara albastră.

Tăcerea se prelungi.

Hodding puse un braţ pe după umerii soţiei sale.

— N-am *nimic,* zise ea pe un ton aspru. Aproape ca: „Lasă-mă-n pace, fir-ar să fie!”

— La ce oră aţi plecat de-acasă? întrebă Meyer.

— Opt şi jumătate.

— Ca să mergeţi la o petrecere, aţi spus…

— Da.

— Unde anume?

— La câteva blocuri de-aici. Pe Twelfth şi Grover Avenue.

Vorbise Hodding. Femeia tăcuse din nou, cu aceeaşi expresie împietrită pe faţă. Retrăia clipa în care ridicase perna de pe faţa fetiţei. Imaginea îi revenea mereu, ca pe un ecran al minţii. Perna albă. Faţa copilului albastră. Retrăia oroarea acelei fracţiuni de secundă. O dată, încă o dată şi încă o dată…

— Aţi încercat să sunaţi vreodată acasă în cursul serii? întrebă Meyer.

— Da. Pe la douăsprezece şi jumătate. Să verific.

— La acea oră totul era în regulă?

— Da.

— Annie v-a răspuns la telefon?

— Da.

— Şi v-a spus că totul e în regulă?

— Da.

— Şi ea şi copilul erau bine?

— Da.

— Glasul părea natural?

— Da.

— Nu vi s-a părut nimic forţat în conversaţia cu ea?

— Nu.

— Nu vi s-a părut că era cineva cu ea aici?

— Nu.

— După aceea aţi mai telefonat?
— Nu. Ştia unde să ne găsească, nu era nevoie s-o mai sunam.
— Deci ultima oară când aţi vorbit cu ea a fost la ora douăsprezece şi jumătate.
— Da. Cam atunci.
— Şi totul era în regulă?
— Da.
— Domnule Hodding, în afară de dumneavoastră şi soţia dumneavoastră, mai are cineva cheie la apartamentul acesta?
— Nu. Adică, da. Cred că administratorul.
— În afară de el.
— Nimeni.
— Fata care stătea cu copilul nu avea cheie?
— Nu.
— Şi ziceţi că uşa era încuiată când aţi revenit acasă?
— Da.
În hol, un tehnician din echipa operativă tocmai îl informa pe Monoghan că arma crimei semăna mult cu cuţitele din suportul care se găsea în bucătărie.
— Da, da, făcu Monoghan, zâmbind misterios.
— Vreau să spun, continuă tehnicianul, că avem de-a face cu o armă întâmplătoare. Vreau să spun că…
— Vrea să spună, îi explică Monroe lui Monoghan, că asasinul nu a adus arma din afară, cuţitul era *aici,* în bucătărie, cu toate celelalte cuţite.
— Asta voiam să spun, încuviinţă tehnicianul. Dacă are vreo importanţă.
— Are o mare importanţă, spune Monoghan, înclinând din cap cu gravitate.
Monroe se uită la el. Era pentru prima oară când partenerul său vorbea ca un englez. Se întoarse spre tehnician.
— Michael era la o petrecere când l-am chemat, îl informă el.

— Ceea ce ar putea să explice de ce pare puţin băut, spuse tehnicianul.

— Poate, comentă Monoghan, cu gravitate.

— Nu ştiam că te cheamă Michael, zise tehnicianul.

— Nici eu, zise Monoghan şi zâmbi enigmatic.

— S-ar părea că avem de-a face cu un intrus care găseşte un cuţit în bucătărie, o omoară mai întâi pe fată şi apoi pe copil, continuă Monroe.

— Sau invers, interveni tehnicianul.

— Dar nu cu cuţitul, replică Monroe.

— Pe copil, nu, zise tehnicianul.

— Pe fetiţă o omoară cu perna, spuse Monroe.

Monoghan scutură din cap şi scoase un sunet ca pocnetul unui dop.

— Ce chestie cumplită! făcu şi începu să plângă.

Plângea fiindcă îşi amintise deodată de-o frumoasă brunetă cu ochii negri cu care fusese la petrecere în ajun şi chestia groaznică era că uitase cum o cheamă. Şi cum să nu plângă, dacă el ajunsese cu mâna sub fusta ei atunci când îl sunase Monroe. Erau trântiţi pe un pat, peste o grămadă de haine şi tocmai îi băgase mâna sub fustă când sunase telefonul. Îl speriase de moarte. Îşi scoase batista şi se şterse la ochi. Monroe îl bătu pe umăr. Tehnicianul se întoarse în bucătărie.

Doi brancardieri intrară în apartament, se uitară la cadavrul fetei şi-l întrebară pe Monroe dacă să lase cuţitul în pieptul ei, aşa cum era. Monroe îi trimise pe poliţiştii care cercetau cazul. Unul dintre brancardieri se apropie de grupul în care se afla şi Hodding, cu un braţ în jurul umerilor soţiei sale.

— Să las cuţitul în ea, sau ce să fac? îl întrebă pe Carella.

Acesta a fost momentul când doamna Hodding a început să ţipe.

Era ora patru dimineaţa când Carella bătu la uşa familiei Flynn. Poliţiştii îşi ridicaseră gulerele

paltoanelor. Amândoi purtau fular şi mănuşi. Carella purta doar o mănuşă, fiindcă pe cealaltă o scosese înainte de-a bate la uşă. Chiar şi în clădire scoteau aburi când respirau. Noul an se arăta a fi friguros.

Meyer părea mai îngheţat decât Carella, poate fiindcă era complet chel. Sau poate fiindcă avea ochii albaştri. Ochii lui Carella erau negri, cu colţurile uşor aduse în jos, ceea ce-i dădea un vag aer oriental. Amândoi bărbaţii erau înalţi, dar Meyer părea rece şi voinic, pe când Carella părea cald şi zvelt. Un adevărat mister.

Obţinuseră adresa fetei de la domnul Hodding, iar acum trebuia să le comunice vestea şi părinţilor ei. Acest lucru nu era uşor de făcut în *nici o* zi a anului. Şi aşa fusese destul de rău că un copil a murit; nu e în ordinea firească a lucrurilor ca părinţii să-şi îngroape copiii. Destul de rău că moartea survenise în urma unei crime odioase. Dar acum era prima zi a noului an. Şi chiar în această zi, doi străini îmbrăcaţi după cum cerea frigul de-afară stăteau la uşa familiei Flynn, ca să-i anunţe că fiica lor de şaisprezece ani nu mai trăia. Şi pentru totdeauna de azi înainte, fiecare zi de Anul Nou va fi pentru cei doi Flynn comemorarea unei morţi.

Meyer îi interogase pe soţii Hodding. Acum îi venise rândul lui Carella. Ciocăni din nou la uşă, de data asta îndelung şi tare.

— Cine-i?

Se auzi o voce de bărbat, cumva speriată. E ora patru dimineaţa şi cineva îţi dărâmă uşa bătând în ea.

— Poliţia, zise Carella şi se întrebă dacă prin acest singur cuvânt nu spusese deja familiei Flynn ceea ce era de spus.

— Ce doriţi?

— Domnul Flynn?

— Da, ce este? Ridicaţi insignele. Să văd insignele.

Carella îşi scoase apărătoarea din piele în care ţinea insigna de poliţist şi legitimaţia de serviciu. Le ridică la nivelul vizorului.

— Sunteţi amabil să deschideţi uşa, domnule Flynn? întrebă el.

— O clipă, răspunse Flynn.

Poliţiştii aşteptară. Zgomote: decuplarea sistemului de siguranţă, bara unei încuietori tip Fox care cade pe jos, zornăit de lanţ, zgomot de metal pe metal uns. Uşa se deschise larg.

— Da?

Apăru un bărbat de vreo patruzeci şi cinci de ani, îmbrăcat într-o pijama cu dungi, cu părul ciufulit.

— Domnul Flynn?

— Da.

— Detectiv Carella, de la Secţia de poliţie 87, zise Carella, arătându-şi din nou legitimaţia şi insigna de poliţist.

Email albastru pe aur. Detectiv Gradul II gravat în metal. Dedesubt, 714-5 632. Detectiv Gradul II Stephen Louis Carella înscris pe legitimaţie şi apoi din nou numărul de serie, plus o fotografie a lui de când avea părul mai scurt. Flynn studie cu atenţie insigna şi legitimaţia.

Încearcă să câştige timp, gândi Carella. Ştie că ceea ce urmează nu va fi de bine. E ora patru dimineaţa şi fiica lui care îngrijeşte un copil nu venise încă acasă, ştie că despre ea e vorba. Sau poate nu. Ora patru dimineaţa nu e chiar foarte târzie când e Revelion – şi, pentru unii, e încă Revelion.

În sfârşit, celălalt îşi ridică privirea.

— Da? spuse din nou.

Şi din acel singur cuvânt, la fel cu toate „da”-urile rostite până acum, Carella înţelese că bărbatul ştia şi că-şi făcea curaj pentru vorbele ce urmau să vină. Rostise acel *Da?* Ca pe un scut protector faţă de grozăvia tuturor acelor cuvinte, încercând să le respingă, să le facă inofensive.

— Domnule Flynn…

— Ce s-a întâmplat, Harry?

În holişorul de la intrare, în spatele bărbatului, apăru o femeie. Poliţiştii nu pătrunseseră încă în apartament. Stăteau în exteriorul uşii apartamentului, învăluiţi de aerul rece din holul blocului. În acel moment, pragul părea hotarul dintre viaţă şi moarte: cei doi poliţişti care aduceau vestea înfricoşătoare a unei crime sângeroase, bărbatul şi femeia, cu trupurile calde încă de somn, care aşteptau pasivi acel lucru înspăimântător ce plutea înspre ei, în mijlocul nopţii. Femeia ţinea o mână la gură. Poza clasică. O imagine clasică de film. „Ce s-a întâmplat, Harry?" şi mâna dusă la gură. Nu era rujată. Avea părul roşu, la fel ca fiica ei. Ochii verzi. O adevărată Flynn. O Maggie sau o Molly – doamna Flynn stând în spatele soţului, cu o haină lungă de casă peste cămaşa de noapte, cu mâna la gură, vrând să ştie ce se întâmplase. Carella trebuia să-i informeze de cele petrecute.

— Putem să intrăm? întrebă el, cu blândeţe.

Într-o dimineaţă de Anul Nou, la ora cinci şi un sfert, secţia de poliţie arăta ca în orice altă zi a anului. Fişiere metalice vopsite în verde, de-a lungul pereţilor la fel de verzi. Vopseaua de pe pereţi se scorojise. O ţeavă spartă făcuse ca tavanul să se umfle. Mese de lemn arse de ţigări. Un răcitor pentru apă într-un colţ al încăperii. O chiuvetă cu o oglindă deasupra. Tabelul cu personalul de serviciu atârna pe perete imediat la intrare. O senzaţie de întunecime, în ciuda becurilor fără abajur. O celulă de detenţie goală. Un ceas mare, cu cadranul alb îşi azvârlea minutele în orele goale ale nopţii. La una dintre mese, Detectiv Gradul III Hal Willis scria cu furie la maşină.

— Să nu mă deranjaţi! zise el, chiar în clipa în care intrau în cameră şi înainte ca vreunul dintre ei să-i fi adresat vreun cuvânt.

Willis era cel mai scunda din toată secţia. Avea părul negru, creţ şi ochii căprui. Încovoiat deasupra maşinii de scris ca maimuţa unui flaşnetar, lovea tastele de parcă tocmai ar fi învăţat o şmecherie nouă şi plăcută. Ca şi când ar fi încercat să supună maşina. Amândoi pumnii îi zburau. Rapoartele lui Willis nu erau deloc nişte capodopere, dar el habar n-avea de asta. Ar fi fost un bun avocat; compunerile lui la engleză l-ar fi îndreptăţit să redacteze contracte pe care să nu le înţeleagă nimeni.

Carella şi Meyer nu-l deranjară.

Aveau şi ei treabă.

Nu prea aflaseră mare lucru nici de la soţii Hodding, nici de la Flynn; o să-i interogheze din nou mai târziu, când starea de şoc şi amorţeală se vor fi atenuat. Reuşiseră să obţină de la ei câteva informaţii referitoare la viaţa numitei Annie Flynn *înainte* ca aceasta să fi fost omorâtă. Lipseau foarte multe elemente din tablou, dar ei sperau ca, într-o bună zi, să aibă norocul să le găsească şi astfel să ajungă la criminal. Câteodată au şi poliţiştii noroc!

Meyer se aşeză la maşina de scris.

Carella se aşeză pe un colţ de masă.

— Linişte, voi de-acolo! strigă Willis, din partea cealaltă a camerei.

Nici unul dintre ei nu scosese încă vreun cuvânt.

— Ora opt seara, zise Carella, Annie Flynn pleacă de-acasă, din North Sykes, 1 124…

Meyer începu să scrie.

— … soseşte la familia Hodding, în Grover Avenue 967, la ora opt şi un sfert…

Aştептă ca Meyer să termine de scris.

— Bine, spuse Meyer.

— La ora opt şi jumătate, soţii Hodding pleacă şi Annie rămâne singură cu copilul…

Meyer scria mereu.

Dinspre Est se iveau zorii unei zile cenuşii şi reci.

Împreună cu Eileen, mâncase ouă cu şuncă la un local non-stop şi apoi o întrebase în glumă, dar plin de speranţă:

„La tine sau la mine?”, la care ea îi adresase o privire care ar fi vrut să spună: „Te rog, Bert, nu când mănânc”; aceasta era privirea cu care-l întâmpina în ultima vreme, când el îi sugera să facă dragoste. Din octombrie trecut, când îl împuşcase pe nebunul acela, Eileen renunţase cu totul la a face dragoste, precum şi la activitatea de urmărire. Nu neapărat în această ordine. Îi spusese lui Kling – pe care-l considera un fel de *alter-ego* al ei – că vrea să renunţe la munca în poliţie de îndată ce-şi va găsi o altă slujbă în care să-şi folosească mult lăudatele talente, cum ar fi, de exemplu, să dezarmeze violatori cât ai clipi din ochi sau să doboare criminali înrăiţi cu un singur foc de armă. Sau, ca să fim mai exacţi, cu *şase* focuri de armă, cât era capacitatea revolverului din dotare – primul în piept, cel de-al doilea în umăr, următorul în spate, iar celelalte trase de-a lungul şirei spinării în timp ce criminalul zăcea mort, pe pat. Ţi-am dat o şansă, ţi-am dat o şansă, repetase de câteva ori, în timp ce sângele ţâşnea din el, ţi-am dat o şansă. „Acum, *eu* vreau să am o şansă”, îi spusese lui Kling.

El sperase că nu vorbea serios. Nu şi-o putea închipui ca detectiv particular urmărind soţi fluşturatici, într-un simulacru de oraş, cum erau atâtea în Statele Unite ale Americii. Nu şi-o putea închipui nici făcând pe detectivul vreunui magazin universal, undeva în străfunduri de ţară, prinzând spărgători de magazine sau hoţi de buzunare. „Plec din poliţie”, îi spusese ea. „Plec şi din oraşul ăsta. Oraşul ăsta împuţit.”

În această seară, după ce mâncaseră la local, se duseseră la ea să bea o ceaşcă de cafea şi să întâmpine Anul Nou. O sărută rezervat pe obraz.

La mulţi ani, Eileen. La mulţi ani, Bert. În ochii ei se citea tristeţea. Pentru ceea ce fusese. Pentru Eileen, care fusese iubita lui. Pentru Eileen, care fusese o poliţistă neînfricată înainte ca oraşul şi întregul sistem s-o doboare. Of, Doamne, gândi el şi îşi întoarse capul, ca ea să nu vadă lacrimile umplându-i ochii. Plecă. Afară era încă întuneric, dar, în timp ce conducea spre casă prin oraşul pustiu, o dâră subţire de lumină se ivi deasupra clădirilor dinspre Est.

Dădu colţul spre Concord.

O, drace, îşi zise, numai de asta n-am nevoie!

La colţul străzii erau patru bărbaţi.

Trei negri uriaşi şi un portorican pirpiriu.

Deasupra capetelor lor continua să ardă un felinar. Se băteau pe tăcute, în lumina difuză a dimineţii, amestecată cu cea artificială. Cei trei mânuiau bâte de baseball, în timp ce portoricanul încerca să se apere cu mâinile goale. Sângele împroşcase zidul din spatele său. Nu era de glumă.

Kling ridică cu o mişcare bruscă frâna de mână şi ieşi din maşină în fugă, căută instinctiv revolverul, regulamente şi legi i se îngrămădiră în minte – delict în desfăşurare, un motiv suficient de grav pentru a scoate pistolul.

— Poliţia! strigă. Nu mişcaţi!

Nimeni nu-l ascultă.

O bâtă apăru din întuneric, rotindu-se ca o paletă de elicopter, ţintindu-i capul. Se aruncă la pământ – o greşeală. În timp ce se rostogolea aducând revolverul în poziţie de tragere, unul dintre negri îl lovi în cap. Ameţit, îşi zise: „Stai aşa!” Ameţit, îşi zise: „Trage!” Figuri neclare. Cineva ţipa. Trage, se gândi. Şi trase. Unul dintre ei căzu. Altul îl pocni iarăşi. Trase din nou. Ştia că după regulament avea dreptate, că se afla în legitimă apărare; simţi gust de sânge, buza îi sângera, ce dracu’, aproape se înecă cu ceva, un dinte, Doamne, trase din nou, orbeşte, cu mânie şi

se ridică cu greu în picioare în momentul în care unul dintre ei îşi răsucea bâta spre capul lui.

Făcu un pas lateral, partea cea groasă a bâtei de baseball şuierând la câţiva centimetri de nasul său şi apăsă din nou pe trăgaci; glonţul îl lovi pe negru puţin deasupra inimii, în umăr, ceea ce-l făcu să se răsucească spre zidul însângerat al clădirii, unde cel de-al treilea negru era ocupat să-l lovească pe micuţul portorican, rotind bâta cu îndemânarea căpătată aici, la colţul dintre Concord şi Dow, în urma unei îndelungate practici.

— Pune-o jos! strigă Kling.

În dimineaţa asta însă cuvintele sale nu prea aveau efect, deoarece bărbatul părea preocupat să-l omoare pe portoricanul care şi aşa arăta ca o grămadă de zdrenţe însângerate, zăcând pe trotuar.

— Cretinule! strigă Kling. Pune-o *jos!*

Bărbatul se întoarse.

Văzu revolverul. Îl văzu pe blondul cu revolver. Îi văzu ochii şi îşi dădu seama că şi bărbatul şi revolverul erau pe punctul de-a exploda. Lăsă bâta în jos.

— Hai, calmează-te, omule, zise el.

Mă calmez, pe dracu'! ripostă Kling şi-l izbi de zid, îl răsuci şi-i puse cătuşele, prinzându-i mâinile la spate.

Îngenunche lângă micuţul portorican care zăcea pe trotuar, cu sângele şiroind dintr-o mulţime de răni.

— Chem Salvarea, spuse.

— *Gracias por nada,* zise portoricanul.

Ceea ce în spaniolă înseamnă: „Mulţumesc pentru nimic."

CAPITOLUL II

Un program-orar reconstituit putea fi verificat doar de-o singură persoană, care se afla însă în imposibilitate de-a o face – cadavrul.

Se părea că Annie Flynn părăsise locuinţa din North Sykes, aflată la şase blocuri şi jumătate de locuinţa familiei Hodding, la ora opt seara şi luase un autobuz spre Grover Avenue (acest lucru îl spusese ea soţilor Hodding) până la Twelfth Street, ajungând acolo la opt şi un sfert. Soţii Hodding plecaseră la petrecere la ora opt şi jumătate fix, luând un taxi până la prietenii lor, la numai patru blocuri mai departe pe Grover Avenue. Doamna Hodding spusese că nu voise să meargă pe jos nici măcar acea mică distanţă din cauza tocurilor înalte şi a rochiei lungi.

De la opt şi jumătate până cu aproximativ douăzeci de minute după miezul nopţii, nici soţii Hodding şi nici Flynn nu vorbiseră cu Annie. Ca de obicei, în noaptea de Revelion, circuitele telefonice erau ocupate imediat după miezul nopţii, iar domnul Flynn reuşise destul de greu să vorbească cu fiica sa. Amândoi părinţii îi uraseră „la mulţi ani", apoi mai discutaseră vreo cinci minute. Domnul Hodding încerca să sune acasă cam în acelaşi timp, dar era mereu ocupat. Abia pe la douăsprezece şi jumătate a reuşit să prindă numărul. S-a asigurat că fetiţa era bine, i-a urat lui Annie „la mulţi ani", apoi a închis. Era deci sigur că tânăra trăia la ora douăsprezece şi jumătate noaptea. Nu mai era în viaţă la ora două şi jumătate, când soţii Hodding reveniseră acasă. Nu se putea şti dacă Annie. Flynn – aşa cum făceau adesea persoanele care îngrijeau de copii – dăduse sau primise alte telefoane în noaptea crimei. Compania de telefoane nu păstra evidenţa apelurilor locale. Punct.

Acum era opt şi zece minute dimineaţa.

Meyer şi Carella fuseseră oficial eliberaţi din serviciu la ora opt fără un sfert, dar era vorba de omucidere şi primele douăzeci şi patru de ore erau cele mai importante. Aşa încât îşi puseră încă o dată paltoanele, fularele şi mănuşile şi se duseră la blocul în care locuia familia Hodding, de data asta ca să bată la uşile vecinilor. Asta era partea cea mai plicticoasă. Nici unui poliţist nu-i plăcea s-o facă. Nici unui poliţist nu-i plăcea să se tragă în el, dar, dacă ar fi avut de ales, mulţi poliţişti ar fi preferat o urmărire ca lumea decât să umble de colo-colo, punând aceleaşi întrebări de zeci şi zeci de ori.

Cu o singură excepţie: fiecare locatar din Grover Avenue numărul 967 se interesase dacă era absolut necesar ca acele întrebări să le fie puse atât de dimineaţă. Poliţiştii nu ştiau că este Anul Nou? Nu-şi dădeau seama că multă lume s-a culcat foarte târziu? Ce era atât de important, încât nu puteau aştepta până mai târziu? Cu o singură excepţie: toată lumea din bloc a fost şocată aflând că fetiţa Hodding şi tânăra sa îngrijitoare fuseseră omorâte în noaptea precedentă. Acesta era un cartier liniştit, ar fi înţeles dacă aşa ceva s-ar fi petrecut în altă parte, dar *aici?* Cu portar şi toate celelalte? Cu o singură excepţie: nimeni dintre cei întrebaţi nu auzise şi nu văzuse nimic ciudat sau neobişnuit noaptea trecută, între orele douăsprezece şi jumătate şi două şi jumătate. Mulţi nici nu fuseseră acasă în acel interval. Alţii se culcaseră imediat după miezul nopţii. Cu o singură excepţie…

— Aţi ajuns cam târziu, aşa-i? zise bărbatul, dintr-o data.

— Ce vreţi să spuneţi? întrebă Meyer.

— Bâlciul de-aseară, preciză soţia lui. Toată secţia de poliţie a venit aici.

— Doi poliţişti în uniformă şi unul în civil, explică bărbatul.

Spre deosebire de toţi ceilalţi locatari aflaţi în pijamale şi haine de casă, soţii Unger – acesta era numele trecut sub sonerie – erau complet echipaţi pentru o plimbare în parc, *în ciuda* a ceea ce se întâmplase cu o seară în urmă. Ce se întâmplase cu o seară în urmă…

— Aseară am fost jefuiţi, asta s-a întâmplat, spuse soţia.

Se numea Shirley Unger. Era o brunetă arătoasă, de vreo treizeci de ani, îmbrăcată într-o bluză de sport gri cu insigna Universităţii din Michigan, cu pantaloni de sport asortaţi şi pantofi de sport roşii. Avea părul ca un hăţiş de buruieni şi o bandă elastică roşie pe frunte. Ochii căprui, luminoşi, gura gen Carly Simon. Ştia că arată grozav şi-şi etala farmecele în faţa poliţiştilor ca o profesionistă.

— Am ajuns acasă cam pe la unu şi jumătate, spuse ea. Hoţul tocmai ieşea pe fereastră. Din camera cu televizorul – de fapt, un al doilea dormitor.

Îşi dădu ochii peste cap când rosti cuvântul „dormitor”, de parcă ar fi fost ceva ruşinos ca spărgătorul să iasă pe fereastră. Părea foarte încântată de tensiunea produsă de această spargere, deşi – asemenea multor cetăţeni cinstiţi – confunda spargerea cu jaful. Pentru cetăţeanul cinstit, dacă cineva îţi fură ceva, gata jaful. Orice hoţ mărunt cunoaşte diferenţa dintre spargere şi jaf. Orice hoţ ar fi în stare să înşire toate articolele Codului Penal privind fiecare infracţiune şi pedepsele maxime. Întocmai ca un poliţist. În această meserie, îţi trebuie o tabelă de scor ca să poţi spune care-i unul şi care-i celălalt.

— Am chemat imediat poliţia, spuse Unger.

— Au sosit aici în trei minute, adăugă Shirley. Doi poliţişti în uniformă şi unul în civil. Un tip scund, cu părul creţ.

„Willis”, îl identificară în minte cei doi.

— Detectivul Willis? întrebă Carella.

— Da, încuviinţă Shirley, el.

— Trebuie să fi recepţionat anunţul pe radioul maşinii, spuse Meyer.

Carella dădu din cap aprobator.

Un departament de poliţie este o organizaţie mare. Erau aproximativ douăzeci şi opt de mii de poliţişti în oraş. Chiar şi în cadrul aceleiaşi secţii nu ai întotdeauna ocazia să analizezi toate cazurile şi să le compari pentru a găsi eventualele interferenţe. Probabil că Willis făcea o trecere de rutină prin sector când a prins informaţia: comiterea unei spargeri. S-a gândit să dea o fugă până acolo ca să-i scutească pe alţi colegi de efortul de-a raporta la secţie. Probabil că raportul pe care Willis îl dactilografia cu atâta furie când se întorseseră la secţie Meyer şi Carella se referea la cazul Unger. Ei nu-i pomeniseră că lucrau la o crimă dublă, săvârşită în imobilul Grover 967, iar el nu le spusese că cerceta o spargere la aceeaşi adresă. Nimeni n-a întrebat, nimeni n-a oferit vreo informaţie. Câteodată este necesar să faci un ocol mare pentru a ajunge unde trebuie.

— Atunci, asta ce-i? întrebă Shirley. Partea a doua?

Îi relatară despre ce e vorba.

Nu păru teribil de impresionată. O interesa mai mult să afle dacă poliţia o să-i recupereze inelul cu smarald, pe care soţul ei, Charlie, i-l cumpărase cu opt ani în urmă, când îşi petreceau luna de miere la Calle di Volpe, Italia, pe insula Sardinia. Mai voia să ştie dacă poliţia putea să-i recupereze noul videocasetofon pe care tocmai i-l cumpărase Charlie de Crăciun, anul acesta. „Adică anul trecut, nu-i aşa? preciză cu un zâmbet radios, care parcă spunea: „Tare mi-ar plăcea să-ţi pup pectoralii.” Şi era curioasă să ştie cât o să mai dureze discuţia, fiindcă ea voia să iasă la plimbare şi i se făcuse cald îmbrăcată aşa cum era.

Carella îi spuse că toate întrebările privitoare la spargere trebuia să le adreseze detectivului Willis,

dar că el şi partenerul său doreau să afle ceva mai multe detalii în legătură cu bărbatul pe care-l văzuseră ieşind pe fereastră…

— Da, pe la scara de incendiu, preciză Shirley.

— … fiindcă spargerea din apartamentul familiei Unger, de la etajul al şaselea, ar putea fi legată într-un fel de dubla crimă de la etajul al patrulea.

— Oh! exclamă Shirley.

— Da, făcu Meyer.

— Atunci aveţi ceva împotrivă dacă-mi scot bluza de sport? întrebă ea. Fiindcă, într-adevăr, e foarte cald aici.

Fără să aştepte încuviinţarea lor, de care oricum n-avea nevoie, îşi scoase bluza cu U-Mich, dând la iveală nişte bretele de-un roşu aprins şi o bluză subţire de bumbac. Nu purta sutien. Zâmbi cu modestie.

— Spuneţi că toate acestea s-au petrecut pe la unu şi jumătate, când aţi intrat în apartament? întrebă Carella.

— Da, răspunse Shirley, cu timiditate.

Acum, că era pe jumătate goală, făcea pe călugăriţa de la o mănăstire din Elveţia. Soţul ei stătea încă îmbrăcat cu hanoracul de ski. Începuse să transpire vizibil, dar nu-şi scoase haina. Probabil îşi închipuia că, astfel, i-ar fi putut face pe poliţişti să-şi scurteze şederea. Să-şi dea seama că el intenţiona să plece odată la plimbare în parc. Să-i facă să înţeleagă că-l durea în c… de copilaşul care fusese sufocat în apartamentul de la etajul al patrulea. Sau de tânăra care îngrijea de copil. Pe el îl interesa ce aveau de gând să facă poliţiştii ca să-i recupereze haina din păr de cămilă, pe care şi-o cumpărase de la Ralph Lauren cu o mie o sută de dolari.

— Şi spuneţi că spărgătorul se afla în dormitor, pe punctul de-a ieşi pe fereastră…

— Da, hoţul, preciză Shirley. Cu videocasetofonul meu sub braţ.

— Cum arăta? întrebă Meyer. V-aţi uitat bine la el?

— O, da, spuse Shirley. S-a întors să se uite la noi.

— Exact când intram în dormitor, completă Unger.

Între timp, Carella îşi scosese carnetul.

— Era alb? întrebă el. Negru? Tip spaniol? Oriental?

— Alb.

— Ce vârstă?

— Optsprezece, nouăsprezece ani.

— Culoarea părului?

— Blond.

— Ochii?

— Nu ştiu.

— Nici eu.

— Ce înălţime avea?

— Greu de spus. Era ghemuit, ştiţi, tocmai ieşea pe fereastra care dădea spre scara de incendiu.

— Puteţi să aproximaţi ce greutate avea?

— Era foarte slab.

— Ştiţi, era îmbrăcat în negru, spuse Shirley. Negrul face ca o persoană să pară mai slabă.

— Chiar şi aşa, era slab, spuse Unger.

— Purta barbă sau era bărbierit? Avea cumva mustaţă?

— Da, mustaţă.

— O mustaţă mică.

— O mustaţă *firavă.* Era un copil.

— Ca şi când i-ar fi dat tuleiele.

— Ştiţi cum au mustaţa băieţii tineri? Ca un fel de puf mai pronunţat.

— Da, aşa avea mustaţa.

— Mi-aţi spus că era îmbrăcat în negru…

— Purta o geacă de piele neagră, declară Unger.

— Pantaloni negri.

— Şi tenişi.

— Tenişi albi.

— Şi haina mea, adăugă Unger.

— A dumneavoastră?

— Haina mea din păr de cămilă, pe care mi-a cumpărat-o Shirley de la Ralph Lauren cu o mie o sută de dolari.

Asta zic şi eu haină, gândi Meyer.

Carella avea cam aceleaşi gânduri. Prima lui maşină îl costase o mie o sută de dolari.

— Ce culoare are haina? întrebă Meyer.

— V-am spus. Păr de cămilă. Culoare cafenie.

— Şi purta haina asta peste geaca de piele neagră…

— Da.

— Şi pantaloni negri…

— Da şi tenişi albi.

— Pălărie? întrebă Meyer.

— Nu.

— I-aţi spus ceva?

— Da, am strigat: „Scoate-ţi haina mea, tâlhar împuţit!"

— El v-a răspuns ceva?

— Da.

— Ce anume?

— A spus: „Dacă chemi poliţia, am să mă întorc."

— Ne-am speriat, zise Shirley.

— Fiindcă ne ameninţa cu pistolul, completă Unger.

— Avea pistol? întrebă Carella.

— Da, a scos pistolul din buzunar.

— Ne-am speriat, repetă Shirley.

— Aşa că am chemat imediat poliţia, afirmă Unger, înclinând din cap pentru a-şi întări spusele.

— Credeţi că o să revină? se interesă Shirley.

Carella se întrebă ce rol juca ea acum.

Al victimei, în aşteptarea violului?

— Nu cred, răspunse el.

— Detectivul Willis a examinat scara de incendiu? o iscodi Meyer.

— Da, a examinat-o.

— Nu cumva ştiţi dacă a găsit ceva acolo?

— În orice caz, nimic care să ne aparţină, spuse Shirley.

La ora douăsprezece şi zece minute ziua, când sună telefonul, detectivul Hal Willis era în pat cu o fostă prostituată. Dormea profund, dar telefonul îl trezi şi întinse mâna după receptor. De câte ori suna telefonul, Willis se gândea că e vreun inspector de poliţie din Buenos Aires, care avea să-i spună că se află pe urmele unei crime, ce duc aici şi că e pe punctul de-a cere extrădarea unei femei numite Marilyn Hollis. La fiecare apel telefonic, Willis. Începea să transpire chiar şi în somn. Începu să transpire şi acum.

Nu mulţi poliţişti din secţie ştiau că Marilyn Hollis făcuse închisoare în Mexic pentru marijuana sau că făcuse trotuarul în Buenos Aires. Willis ştia, bineînţeles. Era la curent şi locotenentul Byrnes. La fel şi Carella. Dar singurul poliţist care ştia că Marilyn îl omorâse pe peştele ei în Argentina era Willis.

— Willis, zise el.

— Hal, sunt Steve.

— Da, Steve, spuse Hal, răsuflând uşurat.

— Ai un minut?

— Sigur.

— Spargerea la care ai fost aseară…

— Da.

Lângă el, Marilyn gemu şi se întoarse pe partea cealaltă.

— Cercetăm un dublu asasinat în aceeaşi clădire.

— O, Doamne! exclamă Willis.

— S-a petrecut cândva între douăsprezece şi jumătate şi două şi jumătate.

— Spargerea a fost la unu şi jumătate, spuse Willis.

— Asta ne-au confirmat şi soţii Unger.

— Ţi-a plăcut ce ţâţe are tipa? întrebă Willis.

Lângă el, Marilyn îi dădu un cot în coaste.

— Nici n-am băgat de seamă, zise Carella.
— Ha! exclamă Willis.
— Soţii Unger ne-au spus că…
— Ne-au? Cu cine erai?
— Cu Meyer. Ziceau că ai inspectat scara de incendiu.
— Da.
— Ai găsit ceva?
— O sticluţă de drog.
— Şi altceva?
— Părea să fie o mulţime de amprente murdare pe pervaz, acolo unde tipul lucrase cu un levier ca să deschidă fereastra. Am chemat brigada operativă, dar n-a apărut nimeni. Asta a fost doar o spargere oarecare, de Revelion, atât.
— Dar, dacă se leagă de asasinat…
— A, da, bineînţeles, o să treacă prin sită tot oraşul pentru voi. *Două* crime, nici mai mult, nici mai puţin.
— Te superi dacă-i sun?
— Chiar, te rog. Prindem hoţul, iar eu am un pretext să mă duc şi s-o văd din nou pe Shirley.
Marilyn îi mai trase un ghiont.
— Ţi-ai predat raportul? întrebă Carella.
— Probabil că zace pe masa lui Pete.
— Te deranjează dacă-l citesc şi eu?
— Citeşte-l! Să-mi spui ce se-ntâmplă, bine? Dacă rezolv un furt mare, poate-mi dau şi mie Gradul II.
— Nu-ţi face iluzii, spuse Carella.
— Mai vorbim, zise Willis şi închise.

În acest oraş, dacă vi se jefuieşte apartamentul, poliţia trimite uneori o echipă de tehnicieni să vadă cam ce urme se pot găsi la locul faptei. Acest lucru se întâmplă dacă spargerea e mare. Vreo duzină de haine de blană, hârtii de valoare, bijuterii scumpe, sume mari de bani, chestii de-astea. În cazul spargerilor mărunte, cum sunt cele mai multe, tehnicienii nu apar niciodată. Nu e vorba de

neglijenţă. Anul trecut, în oraş s-au petrecut aproape o sută douăzeci şi cinci de mii de spargeri, iar în echipa operativă nu există decât un locotenent, şase sergenţi şi şaizeci şi trei de lucrători de teren. În plus, aceştia mai sunt solicitaţi şi în cazuri urgente de crime, incendii criminale sau violuri.

Aşa încât, ofiţerul de poliţie informează, de obicei, părţile vătămate că un detectiv va prelua cazul, în scurt timp. Ceea ce se şi întâmplă, dacă programul poliţistului nu e peste măsură de încărcat; altfel, păgubaşul nu-l vede decât peste o săptămână-două după spargere. Poliţistul cere o listă cu bunurile furate şi-i spune păgubaşului cât se poate de sincer că, dacă nu reuşesc să-l prindă pe răufăcător în flagrant delict, în timp ce încearcă să comită o altă spargere sau să amaneteze bunurile furate, nu prea sunt mari şanse să-l descopere sau să recupereze lucrurile. Şi atunci, poliţistul oftează după vremurile bune, dar apuse, atunci când spărgătorii puteau stârni respect.

Da, a fost cândva o vreme când spărgătorii erau consideraţi elita lumii interlope, însă acum situaţia e alta. Astăzi, cei mai mulţi spărgători se droghează. Spărgătorii mai experimentaţi forţează, de obicei, o fereastră, cum făcuse şi cel din cazul Unger, fiindcă ştiu că nimic nu-i trezeşte mai sigur pe vecini, decât zgomotul de sticlă spartă. Dar începătorului nu-i pasă de nimic. Zdrang! Sparge geamul cu o cărămidă învelită într-un prosop de bucătărie, îndepărtează cu un ciocan cioburile rămase, intră, apoi iese şi fuge la amabilul tăinuitor de lucruri furate din zonă (care e cel mai adesea şi vânzător de droguri) şi se mulţumeşte cu zece cenţi la dolar din valoarea bunurilor furate. Doar spărgătorul lipsit de orice experienţă se duce la o casă de amanet pentru a scăpa de pradă. Chiar şi un puşti de doisprezece ani care abia începe să se drogheze ştie că poliţia trimite listele de bunuri furate la toate casele de amanet din oraş. Ca să-ţi

duci prada la o casă de amanet, trebuie să fii tâmpit ori atât de strâns cu uşa, încât să nu poţi să ai răbdare. Sau să fii picat din lună.

Deci şansele ca echipa tehnică să apară la apartamentul Unger erau foarte slabe, având în vedere că bunurile furate erau doar un inel cu smarald, cumpărat în Italia cu două mii de dolari, un videocasetofon de două sute patruzeci şi nouă de dolari, care se găsea la toate magazinele şi o haină bărbătească scumpă, e adevărat, dar care nu era decât o haină, într-un oraş mişunând de drogaţi de toate culorile şi vârstele, capitala naţională a drogului, valoarea în dolari a unei spargeri medii se plasa puţin sub ceea ce se furase de la familia Unger; dar asta nu constituia un motiv să faci caz şi nimeni de la serviciul tehnic al poliţiei nu se gândea să trimită laboratorul mobil pentru o astfel de spargere banală, când existau atâtea cazuri de crimă!

Aşa mergeau lucrurile până când Carella a dat telefon să spună că a avut loc o dublă omucidere şi că una dintre victime era un sugar de şase luni.

În sectorul particular, dacă un funcţionar superior solicita un raport urgent asupra a ceva care în domeniul său ar fi fost echivalentul unei omucideri, raportul ar fi fost pe biroul acestuia a doua zi de dimineaţă, chiar de-ar fi avut două sute douăzeci de pagini. Altfel, ar fi căzut nişte capete. Dar acesta nu era sectorul particular, ci serviciul public. Având în vedere că Anul Nou cădea într-o duminică, iar luni era zi liberă, Carella şi Meyer sperau ca abia pe la sfârşitul săptămânii – în cel mai bun caz – să primească unele informaţii urgente de la laboratorul tehnic. Dacă vreunul dintre cei patruzeci şi trei de tehnicieni ar fi reuşit să-l identifice pe posesorul amprentelor luate de pe pervazul ferestrei de băieţii de la laboratorul mobil, apoi dacă ar fi reuşit să identifice amprentele de pe cuţitul cu care fusese omorâtă

Annie Flynn, atunci toată lumea ar fi fost mulţumită.

Marţi de dimineaţă, în cea de-a treia zi a noului an, au avut o discuţie lungă cu părinţii lui Annie Flynn. Harry Flynn lucra ca agent de bursă la o firma situată în partea veche a oraşului; pereţii apartamentului lor erau acoperiţi cu picturi în ulei făcute de el în puţinul timp liber pe care i-l permitea programul de serviciu. Soţia sa – nu Mollie sau Maggie, ci Hellen – era secretara preşedintelui unei firme de confecţii; nici unul dintre cei doi poliţişti nu cunoştea numele firmei. Era ora zece dimineaţa. Domnul şi doamna Flynn se îmbrăcaseră pentru a merge la capelă. El purta un costum închis la culoare, cămaşă albă şi cravată neagră.

Soţia lui purta o rochie neagră simplă, pantofi escarpen negri, cu toc jos şi ochelari fumurii.

Poliţiştii nu ştiau cum să înceapă.

Soţii Flynn le-au dat o mână de ajutor.

— Scott Handler, spuse Flynn.

— Prietenul ei, adăugă doamna Flynn.

— Fostul prieten, oricum.

— Până la Ziua Recunoştinţei.

— A rupt-o cu el când băiatul a venit acasă cu ocazia acestei zile.

— În acel weekend prelungit.

— A rupt-o cu el atunci.

— A venit, de unde? întrebă Carella.

— De la Maine. E la o şcoală particulară, în Maine.

— Câţi ani are? întrebă Meyer.

— Optsprezece, spuse doamna Flynn. Este în ultimul an la Prentiss Academy, în Caribou, Maine. Sus, chiar lângă frontiera cu Canada.

— Fuseseră prieteni de când avea cincisprezece ani, preciză Flynn.

— Şi ziceţi că a rupt-o cu el în noiembrie.

— Da. Mi-a spus că vrea să se despartă de el, continuă doamna Flynn. Mi-a spus că e prea

matură pentru el. Vă puteţi închipui? La şaisprezece ani, era prea matură pentru el! făcu doamna Flynn, clătinând din cap.

Soţul îi atinse braţul încercând s-o îmbărbăteze.

— Suna la noi zi şi noapte, relată doamna Flynn. Izbucnea în plâns de câte ori îi spuneam că Annie nu vrea să-i vorbească. Conversau ore întregi. Gândiţi-vă că erau convorbiri interurbane, de la Maine. Voia să ştie cu ce greşise. Mă tot întreba dacă făcuse ceva ce nu trebuia. Zău că-mi părea rău de el.

— A mai venit o dată, chiar înainte de Crăciun, zise Flynn.

— A venit în vacanţă.

— A prins-o pe Annie aici, acasă, chiar ea i-a deschis uşa.

— Noi eram în camera din spate, ne uitam la televizor.

— A început s-o implore să-i spună cu ce greşise. Aşa cum o întrebase pe soţia mea la telefon. „Ce-am greşit? Ce-am greşit?" Tot aşa mereu.

— Annie i-a spus că totul se terminase…

— I-a zis să nu mai vină pe la noi…

— Spunea că nu mai vrea să-l vadă.

— Atunci a ridicat şi el glasul.

— A început să vocifereze.

— Voia să ştie dacă are pe altul.

— Eram în camera din spate şi ascultam.

— N-am auzit ce i-a răspuns Annie.

— Dar *el*...

— Scott.

— *El* a zis: „Cine e tipul?"

— Iar Annie a spus ceva…

— N-am prea înţeles, probabil că stătea cu spatele spre locul în care ne aflam noi…

— Iar el a strigat: „Oricine ar fi, *îl omor!"*

— Harry, povesteşte-le ce-a mai zis.

— El a spus: „Vă omor pe amândoi!"

— Chiar aşa a spus? întrebă Carella.

— Da.
— Îi ştiţi adresa? se interesă Meyer.

Mama lui Scott Handler era o femeie de aproape cincizeci de ani. Îmbrăcată elegant, în acea dimineaţă de marţi, la ora unsprezece treizeci, se pregătea să se întâlnească cu nişte clienţi pentru care amenaja un apartament. Semăna foarte mult cu actriţa Glenn Close, care juca în *Atracţie fatală.* Meyer se gândi că, dacă el ar fi fost o femeie cu părul blond şi creţ natural, ar fi plătit o avere să şi-l îndrepte şi să-l facă negru, doar ca să nu semene cu actriţa din acel film. Norocul lui că era chel. Pe de altă parte, doamna Handler avea o problemă. Arboră un zâmbet glacial.
— Fiul meu a plecat la Maine chiar azi-dimineaţă, devreme, spuse ea.
— S-a dus înapoi la şcoală, da? întrebă Meyer.
— Da, răspunse doamna Handler şi pe buze îi apăru din nou acel zâmbet uşor isteric, care făcea să ţi se ridice părul măciucă, noroc că Meyer n-avea păr.
— Prentiss Academy, zise Carella.
— Da.
— În Caribou, Maine.
— Da. De ce vreţi să-l vedeţi? Are ceva de-a face cu micuţa irlandeză?
— Ce vreţi să spuneţi? întrebă Meyer, cu nevinovăţie.
— Cea care a fost omorâtă în noaptea de Revelion. S-a despărţit de ea de câteva luni, ştiaţi?
— Da, ştiam, răspunse Carella.
— Dacă ceea ce v-a adus aici este legătura lor…
— Am vrut doar să-i punem câteva întrebări.
— Îmi închipui că vă interesează unde a fost el în noaptea Anului Nou.
Din nou, zâmbetul îngheţat.
— Dumneavoastră ştiţi unde a fost? întrebă Carella.

— Aici. Am dat o petrecere mare. Scott a fost aici.

— Toată noaptea?

— Toată noaptea.

— Când a început petrecerea?

— La ora nouă.

— Şi la cât s-a terminat?

Femeia ezită. Făcu o pauza foarte scurtă, dar amândoi poliţiştii o sesizară imediat. Îşi dădură seama că încerca să-şi amintească daca citise ceva despre ora la care fusese omorâtă Annie Flynn. Nu citise, fiindcă, acesta era unul dintre micile secrete pe care poliţia nu-l divulgase. Dar ezitarea mamei sugeră că fiul ei nu fusese acasă *chiar* toată noaptea. *Dacă* fusese la petrecere. În sfârşit, ea se hotărî pentru o oră care i se păru sigură şi zise:

— La patru dimineaţa.

— O petrecere care a durat mult, completă Meyer şi zâmbi.

— Nu prea, zise ea, ridicând din umeri şi întorcându-i zâmbetul.

— Vă mulţumim foarte mult, spuse Carella.

— Da, zise ea şi se uită la ceas.

În dimineaţa zilei de miercuri, 4 ianuarie, amândouă victimele au fost îngropate.

Cei doi poliţişti nu s-au dus la nici una dintre înmormântări.

Telefonau de zor la Prentiss Academy din Caribou, Maine, reuşind să vorbească, în cele din urmă, cu profesorul Tucker Lowery, care era îndrumătorul lui Scott Handler. Ei ar fi preferat să vorbească chiar cu Scott; de aceea şi telefonaseră. Amândoi purtau pulovere pe sub scurte. Era foarte frig aici în oraş, dar şi mai frig era în Caribou, Maine. Profesorul Lowery le spuse imediat că erau -30° Fahrenheit[1]. Şi ningea serios. Lui Carella i se păru că aude prin telefon vântul bătând. Îşi spuse în sinea lui că, dacă fiul său va intenţiona vreodată să meargă la Prentiss Academy, în Caribou, Maine,

îl va sfătui să-şi aleagă o şcoală din partea neluminata a lunii. Şi pe fiică-sa, la fel. Dacă Prentiss Academy va primi vreodată fete pentru şcolarizare. Dar fiică-sa, făcând parte din sexul gingaş, probabil că nu va voi să meargă nicăieri unde temperatura coboară sub -30° F.

— Nu ştiu unde este, spuse Lowery. Trebuie să se întoarcă abia pe 9 ianuarie. Lunea viitoare.

— Staţi puţin că n-am înţeles, zise Carella.

— Poftim? întrebă Lowery.

Carella îşi închipui un bărbat cu barbă şi faţa aspră, plăcută, cu ochi căprui, veseli. Un bărbat căruia i se părea amuzant ca doi poliţişti dintr-un oraş mare să dea telefon tocmai la Maine.

— Vreţi Să spuneţi că şcoala începe abia lunea viitoare? întrebă Carella.

— Exact, încuviinţă Lowery.

— Mama lui ne-a informat că băiatul s-a întors la şcoală, preciză Meyer.

— Mama lui Scott?

— Da. Am vorbit cu ea ieri-dimineaţă şi ne-a spus că fiul său s-a întors la şcoală.

— A greşit, zise Lowery.

Sau a minţit, gândi Carella.

Pe portorican îl chema Jose Herrera. Din nas şi din gură îi ieşeau tot felul de tuburi, avea aproape toată faţa acoperită de bandaj şi un braţ în ghips. Kling se dusese la spital, încercând să afle când urma să fie externat Herrera. Venise la sfatul lui Arthur Brown, unul dintre poliţiştii de culoare de la secţie.

Brown îi spusese: „Bert, ai tras în doi oameni, amândoi negri. Aici, la noi, de fiecare dată când un poliţist împuşcă un negru, a dat de dracu'. Un poliţist poate să împuşte zece chinezi cinstiţi, care stau pe bancă în parc şi-şi văd de treaba lor şi nimeni nu zice nici pâs. Dar poliţistul ăla ar face bine să nu cumva să-l împuşte pe negrul care iese cu un Magnum 357 în mână, dintr-o bancă pe care

tocmai a jefuit-o de cincizeci de mii de dolari, după ce l-a omorât pe funcţionarul de la ghişeu, precum şi încă vreo patru alte persoane, că-i vai de el. I se aduc tot felul de acuzaţii – discriminare rasială, brutalitatea poliţiei şi orice îţi poate trece prin cap. Bert, mi-ar plăcea să văd ce s-ar întâmpla dacă *eu însumi* aş împuşca un negru; aş vrea să văd cum ar fi soluţionată *această* dilemă în oraşul nostru. Amice, ai face bine să te duci la spital şi să vorbeşti cu tipul căruia i-au fost zdrobiţi creierii la colţul ăla de stradă. Obţine de la el o declaraţie care să vină în sprijinul tău, cum că ai tras în conformitate cu regulamentul. Ascultă-mi sfatul.”

— Du-te dracului! îl întâmpină Herrera pe Kling.

Cuvintele ieşeau de sub bandaje cam înfundat, dar cât se poate de clar.

Kling clipi.

— Ţi-am salvat viaţa, spuse el.

— Cine te-a rugat să mi-o salvezi? întrebă Herrera.

— Tipii ăia…

— Tipii ăia, tot o să mă omoare, spuse Herrera. N-ai făcut decât…

— Aproape că m-au omorât şi *pe mine,* zise Kling, începând să se enerveze. Mi-am pierdut un afurisit de *dinte!*

— Aşa că, data viitoare, să nu te mai bagi.

Kling clipi din nou.

— Asta capăt? zise el. Astea sunt mulţumirile pe care le merit. Îi salvez viaţa unui nenorocit…

— Ştii cât sufăr? întrebă Herrera. Dacă-i lăsai să mă omoare, nu m-ar mai fi durut acum în halul ăsta. Tu eşti de vină.

— *Eu* sunt de vină?

— Tu, tu, dar cine crezi? Ies din spital şi tipii mă omoară în secunda următoare. Sper însă ca de data asta să nu mai fii prin preajmă. De data asta, sper să-şi termine treaba.

— Nimeni n-o să te omoare, spuse Kling. Doar unul a ieşit pe cauţiune…

— Şi câţi crezi că trebuie să fie? Nu-i cunoşti pe tipi, făcu Herrera. Habar n-ai cum lucrează.

— Spune-mi tu.

— Sigur. Marele şi curajosul copoi dat dracului ştie tot ce e de ştiut. Ştii pe naiba! Ăştia *tot* o să mă omoare, înţelegi?

— De ce?

— Întreabă-i pe *ei.* Tu eşti marele erou, du-te şi vorbeşte cu tipii pe care i-ai ciomăgit. Să-ţi spună ei.

— Dacă tot am venit aici, de ce să nu mă scuteşti de efort? zise Kling.

— Du-te-n… făcu din nou Herrera.

CAPITOLUL III

Laboratorul mobil dădu rezultatele joi de dimineaţă. Chiar în aceeaşi dimineaţă, Meyer şi Carella primiră rapoartele atât de la laborator, cât şi de la departamentul de medicină legală. Un adevărat record. Aproape toţi poliţiştii din secţie erau uimiţi şi invidioşi. Cotton Hawes, care investiga şi el un caz de spargere, întrebă dacă n-ar putea să se folosească de crimele Hodding-Flynn pentru ca laboratorul să-l ajute şi pe el. Hawes părea mânios şi agresiv când întrebase, poate şi fiindcă era un tip masiv, cu părul roşu-aprins, cu excepţia unei şuviţe de la tâmpla stângă, unde fusese cândva tăiat de cuţit. Cicatricea îl făcea să pară şi mai furios, parcă ar fi fost răzbunătoarea mireasă a lui Frankenstein. Fără să se lase intimidat, Willis îl îndemnă să-şi găsească propriul său caz de dublă omucidere.

Laboratorul a raportat că urmele lăsate de uneltele cu care fusese forţată fereastra ce dădea spre scara de incendiu şi cele din apartamentul familiei Unger, de la etajul al şaselea, nu se potriveau cu urmele găsite pe fereastra scării de incendiu şi pe pervazul familiei Hodding, de la etajul al patrulea.

Laboratorul a mai stabilit că şnurul legat de obiectul descoperit pe podea în camera copilaşului era identic cu cel legat de-un cârlig prins în tavan, deasupra leagănului. Acest fapt ducea la concluzia că obiectul fusese desprins din tavan. Era confecţionat din tuburi de metal, vopsite în roşu şi alb. Acestea scoteau un clinchet când se loveau unul de altul. Nu erau nici un fel de amprente pe obiect.

Laboratorul a stabilit că firele de păr culese de pe corpul şi hainele lui Annie Flynn erau fire de păr pubian provenite de la o altă persoană.

Laboratorul de medicină legală găsise lichid seminal proaspăt în vaginul fetei.

Să fi fost violată?

Până în prezent, în ciuda faptului că bluza fetei fusese ruptă, poliţia nu luase în considerare eventualitatea unui viol însoţit de asasinat.

Dar…

Raportul medicului făcea observaţia că, la câteva minute după orgasmul femeii, în mod normal, spermatozoizii se împrăştie prin toată cavitatea alcalină a uterului şi a trompelor uterine. Răspândirea spermatozoizilor, constatată la autopsia începută cu o jumătate de oră după ce cadavrul fusese adus la morgă, era foarte avansată, ceea ce demonstra nu numai certitudinea actului sexual, ci şi faptul că fata avusese orgasm. În absenţa orgasmului, normală în caz de viol, răspândirea spermatozoizilor durează chiar şi şase ore. Medicul legist nu excludea violul, ci doar sublinia detaliul că fata avusese orgasm. Raportul mai menţiona faptul că fuseseră prelevate şi trimise la laborator mostre de spermă pentru a fi analizate, în vederea unei comparări ulterioare cu grupele de izoaglutinare din sângele acuzatului. Dea Domnul să fie vreun acuzat, gândi Meyer.

Laboratorul raportase că singurele amprente identificabile de pe mânerul cuţitului care o ucisese pe Annie Flynn erau cele ale victimei. Existau şi amprente străine, dar mult prea mânjite pentru a putea fi folosite în cercetare. În ceea ce priveşte spargerea de la apartamentul familiei Unger, laboratorul făcuse ceea ce se numea o cercetare „la rece”.

Nici un fel de amprente suspecte pentru comparare. Nici un nume de verificat. Nimic altceva decât amprentele neidentificate prelevate de pe fereastra apartamentului familiei Unger. Găseşte cine le-a făcut! O cercetare „la rece” poate dura, la nivel local, chiar şi câteva săptămâni, iar la nivelul întregii ţări, poate dura câteva luni. Carella

solicitase cândva FBI-ului să facă o cercetare „la rece” pentru un caz de-al său şi nu primise răspuns decât după un an, când cazul fusese deja judecat. Dar în această zi de 5 ianuarie, laboratorul raportase că amprentele de pe fereastră şi pervaz în cazul Unger aparţineau unui anume Martin Proctor – alias Snake („Şarpele”) Proctor, alias Mr. Sniff („Domnul Trage-pe-Nas”), alias Doctor Proctor – care avea dosar la poliţie de la vârsta de doisprezece ani, când fusese arestat pentru spargerea unui magazin de dulciuri din Calm’s Point. Pe fila B, furnizată de Secţia de Identificări, erau trecute şi alte date.

La vremea primei arestări, Proctor făcea parte dintr-o bandă de stradă supranumită „Cepele Roşii”, formată din mici bandiţi îndrăzneţi, între unsprezece şi paisprezece ani, cărora le plăcea foarte mult ciocolata. Snake – numele sub care era cunoscut Proctor atunci – fusese desemnat să intre prin efracţie într-un magazin de dulciuri şi să fure o cutie care conţinea aproximativ o sută cincizeci de batoane de ciocolată Hershey – cu migdale, aşa cum ceruse şeful bandei CAPS, „Cepele Roşii”. CAPS însemna Clubul pentru Atletism şi Probleme Sociale – un eufemism de care se foloseau multe bande de cartier.

Poliţistul care patrula îl prinsese tocmai când ieşea pe uşa din spate a magazinului. Snake rânjise şi-l întrebase: „Salut, vrei o ciocolată Hershey?” Poliţistului nu i se păruse comic deloc. Judecătorul însă considerase că replica spontană a lui Snake dovedea un dezvoltat simţ al umorului, ceea ce, în opinia lui, constituia o cerinţă de bază pentru o contribuţie meritorie la progresul societăţii. Îi dădu drumul lui Snake cu un avertisment.

Prima greşeală.

Şase luni mai târziu, Snake…

Apropo, i se spunea Snake fiindcă avea un piton tatuat pe bicepsul de la mâna stângă, sub care figurau cu albastru cuvintele VIAŢA ÎN

LIBERTATE SAU MOARTEA, motoul statului New Hampshire, deşi, după toate probabilităţile, nu fusese niciodată acolo.

Şase luni mai târziu, Snake a fost arestat pentru o spargere la un magazin de bijuterii; de data asta, judecător era o femeie căreia nu i s-au părut amuzante astfel de activităţi, chiar dacă paguba se solda doar cu o pereche de verighete de 18 carate şi un ceas de mână cu afişaj digital, în valoare de aproape patruzeci şi trei de dolari. Snake, infractorul minor, a fost trimis la o casă de corecţie, undeva în nordul statului, de unde a fost eliberat la vârsta de paisprezece ani. De-acum, învăţase să se drogheze, luând cocaină, care se găsea cu uşurinţă şi la un anumit preţ, bineînţeles la locul de detenţie şi-şi căpătase numele de Mr. Sniff, un nume de recunoaştere, spre deosebire de Snake, care fusese doar o poreclă banală. Se părea că noul nume se datora nevoii sale constante de a priza cocaină, oricât de multă putea fura sau cumpăra.

Drogurile şi furtul merg mână în mână, ca tuşea şi junghiul.

S-ar putea ca drogatul din păturile avute să nu fie neapărat şi hoţ, dar consumatorul de pe stradă este obligat, fără excepţie, să fure pentru a-şi face rost de drog.

În decursul anilor, Proctor reuşise să evite închisoarea, până la nouăsprezece ani, când a fost prins în flagrant delict în casa cuiva, la miezul nopţii. Spargere de gradul întâi, evident, mai ales că locuinţa era ocupată şi Proctor ameninţase persoana cu o puşcă, neştiind că exista un sistem de alarmă silenţios. Şi, instantaneu şi-au făcut apariţia doi poliţişti cu arme mai mari ca a lui, deci pa, băiete. De data asta, delict calificat şi închisoare. De data asta, pedeapsă mare. Procurorul refuzase categoric să-i permită lui Proctor să-şi justifice fapta, de ce dracu' s-o facă? Doar îl prinseseră în flagrant. Dar Curtea i-a dat

numai jumătate din pedeapsa maximă şi fusese eliberat condiţionat de la Castleview cu doi ani în urmă, după ce executase o treime din pedeapsă.

Numele de „Doctor Proctor” şi-l dobândise în închisoare.

Proctor avea un obicei bine cunoscut. Închisoarea Castleview era renumită în toată ţara printr-un sistem perfect de siguranţă. Dacă voiai să tragi o cură de dezintoxicare, te transferai la Castleview, fiindcă acolo nu puteai strecura înăuntru nici un strop de drog. Dacă nu erai Doctor Proctor.

Nimeni nu ştia cum reuşea el.

Era un fel de miracol.

Dar, dacă îţi ardea buza rău, Doctor Proctor te rezolva! Dacă-ţi trebuia neapărat, Doctor Proctor îţi făcea rost de tot ce aveai nevoie. Întotdeauna gata să-şi ajute un prieten la ananghie – ăsta era Doctor Proctor. El însuşi consumator de droguri, comerciant de droguri în închisoare. Dar asta nu conta prea mult. Acum avea un *titlu,* ceea ce era un lucru mai bun decât o poreclă sau un nume de stradă. Doctor Proctor. În ultimii doi ani fusese iarăşi liber. Dând din nou spargeri, după cât se părea, sau şi mai rău.

Fotografia din fişa poliţiei arăta un tip fără barbă, cu ochi negri şi păr blond, scurt.

Soţii Unger îl descriseseră ca fiind un tip subţirel, blond, cu mustăcioară.

Conform datelor din fişă, împlinise douăzeci şi patru de ani în octombrie, anul trecut.

Soţii Unger apreciaseră că are optsprezece, nouăsprezece ani.

Ultima adresă pe care o deţinea ofiţerul care răspundea de el era Park Street 1 146, în Calm’s Point. De mult nu mai luase însă legătura cu acest ofiţer, închipuindu-şi probabil că, dacă se întorcea la vechea lui activitate, n-avea rost să-şi piardă timpul cu astfel de întâlniri. Dacă tot nu-ţi respecţi condiţiile de eliberare şi te apuci din nou de furat,

la ce bun să ţii legătura cu ofiţerul de poliţie care răspunde de tine? Dacă-l prindeau furând, oricum tot la închisoare ajungea. Şi-apoi, n-o să se lase prins.

Nici un infractor nu crede că va fi prins vreodată. Doar *ceilalţi* sunt prinşi. Chiar cei prinşi şi condamnaţi la închisoare cred că data viitoare nu vor mai fi prinşi. Ei consideră că au fost prinşi o dată pentru o mică greşeală, dar că pe viitor nu vor mai comite greşeli. Nu vor mai fi prinşi niciodată. Nu vor mai fi condamnaţi niciodată.

Nici unui infractor nu-i trece prin cap că singurul mod de-a nu mai ajunge la închisoare este să se apuce de-o muncă cinstită. Dar ce rost are să se apuce omul de-o muncă cinstită şi să câştige trei dolari şi nouăzeci şi cinci de cenţi pe oră, când poate să intre într-un magazin cu arma în mână şi să fure patru mii de dolari de la casă? Patru mii de dolari! Pentru zece minute de treabă! Dacă nu e prins. Dacă e prins, e pus la popreală pe treizeci de ani şi dacă împărţi patru mii la treizeci, îţi iese un câştig de nici o sută cincizeci de dolari pe an, iar dacă împărţi la patruzeci de ore pe săptămână timp de cincizeci şi două de săptămâni pe an, reiese că omul a reuşit să câştige fabuloasa sumă de şase cenţi pe oră din spargerea pe care a dat-o.

Grozav!

Intră în amărâtul ăla de magazin cu puşcociul în mână, îi sperie de moarte pe amărâţii de bătrânei de la tejghea şi nu se gândeşte vreo clipă că tot ce face el se cheamă să-ţi asumi riscul a treizeci de ani de pedeapsă pentru banii din casă – care, sincer vorbind, s-ar putea să fie *patru* dolari, în loc de *patru mii.*

Deştept foc.

Dar cine zice că infractorii trebuie să fie nemaipomenit de isteţi?

Ş-apoi, pe el nu-l prinde nimeni!

Dar chiar dacă-l prind, chiar dacă mai face o greşeluţă cât de mică şi a doua oară, chiar dacă

judecătorul nu-l mai priveşte cu îngăduinţă, fiindcă de-acum este un infractor recidivist, el poate să-şi execute condamnarea stând în cap, nu-i aşa? Toţi confraţii de pe stradă sunt acolo! Salut, Jase! Ce mai faci, Blood? Poţi să te înscrii la cursuri prin corespondenţă şi să te faci avocat sau judecător. Să fie al dracului, poţi să-ţi execuţi condamnarea chiar şi cu o mână legată la spate!

În fiecare secţie de poliţie din oraş au pus nişte afişe:

Dacă nu vrei PUŞCĂRIE,
Nu face MURDĂRIE!

Infractorii râdeau de ele.

Afişele alea erau pentru amatori.

Martin Proctor fusese la închisoare, se distrase acolo bine mersi şi acum era din nou în libertate; spărsese cel puţin un apartament în ajunul Anului Nou şi făcuse, poate, ceva chiar mai grav. Dar poliţia avea adresa lui; când ai o adresă, începi cu ea şi, câteodată, ai baftă.

Park Street 1 146 se afla în partea dinspre Calm's Point, care fusese cândva cartierul evreilor din clasa de mijloc, apoi aparţinuse hispanicilor, iar acum, zona era aproape abandonată, locuită, pe ici, pe colo, de drogaţi de toate culorile şi formele. Nimeni din bloc nu auzise de cineva numit Proctor – Martin, Snake, Mr. Sniff, sau chiar Doctor. Câteodată ai baftă, dar nu prea des.

— În clipa asta ar trebui să fiu în Florida, spuse Fats Donner.

Vorbea cu Hal Willis.

Willis mai avusese de-a face cu el în multe alte cazuri. Lui Willis nu-i plăcea Fats Donner. Nimeni de la Secţia de poliţie 87 nu-l iubea. Asta fiindcă Fats Donner avea o înclinaţie pentru fetiţe, aşa, cam de zece-unsprezece ani; pentru Donner, una de doisprezece ani era uşor bătrână. Willis se afla

aici numai pentru că lucrase cu Donner mai des decât oricare dintre poliţiştii din secţie. Donner, fiind un tip bine informat, ar fi putut auzi ceva despre Proctor şi despre locurile pe unde se învârtea acesta în ultima vreme, nu?

— Nu, răspunse Donner.

— Gândeşte-te, zise Willis.

— M-am gândit. Nu ştiu pe nimeni cu numele de Martin Proctor.

Donner era un uriaş, obez, cu adevărat Fats („Grăsanul”), o matahală diformă, îmbrăcată într-un halat de baie de-un albastru spălăcit, cu faţa palidă ca cerul de ianuarie de-afară, cu picioarele grase, fără un fir de păr, odihnindu-i-se pe o pernă. Căra în gură curmale dintr-un coş aşezat la capătul mesei, lângă scaunul său, mâna obscen de grasă deplasându-i-se mereu între coş şi gură, iar buzele groase morfolind pulpa fructului de pe sâmbure. Lângă el, Willis – care era scund, după toate şabloanele – părea minuscul.

— Doctor Proctor, zise el.

— Nu, răspunse Donner.

— Domnul Trage-pe-Nas.

— Sunt patru sute de tipi porecliţi aşa în acest oraş, faci mişto?

— Şarpele?

— Sunt opt sute de „Şerpi”. Întreabă-mă ceva de genul lui Rambo.

Zâmbi. Glumea. Rambo era alt nume frecvent folosit. O bucăţică de curmală se lipise de dinţii de sus, dând impresia că-i lipseşte un dinte. Lui Willis îi displăcea profund persoana lui Donner. „E spargerea ta” îi zisese Carella. „Ai mai lucrat cu el şi înainte”, spusese Meyer.

Şi lucra cu el şi acum.

Sau încerca să lucreze.

— Crezi c-ai putea să tragi puţin cu urechea?

— Nu, spuse Donner. Cred c-aş putea să plec în Florida. E al dracului de frig aici.

— Şi în Florida e frig, afirmă Willis. Dar şi acolo şi aici s-ar putea să ţi se pară mult prea cald.

— O, ia auzi, Maude, făcu Donner, adresându-se nimănui, iar începe!

Amândoi ştiau că un informator colaborează cu poliţia pentru simplul motiv că aceasta îl are cu ceva la mână şi este gata să uite o vreme de acel ceva. În cazul de faţă, acel ceva nu se referea la pedofilia lui Donner. Nici un poliţist din oraş nu era dispus să uite aşa ceva, nici măcar temporar. Droguri, da. Crime, uneori. Dar niciodată pedofilia. Există o vorbă printre infractorii din oraş cum că singurul lucru ce nu se poate aranja e pedeapsa unui informator.

Principala faptă cu care îl avea poliţia la mână pe Donner era o crimă veche – acesta omorâse mâi demult un proxenet. Din punctul de vedere al poliţiei, în general, era mai bine fără proxeneţi, dar asta nu însemna că asasinatul putea fi trecut cu vederea. Evident, nu. Aveau toate probele şi-ar fi putut să-l trimită pe Donner pentru multă vreme la închisoare, unde nu erau fete. Nici tinere, nici altminteri, însă poliţia preferase să procedeze altfel. Nu le păsa nici cât negru sub unghie că oraşul a rămas mai sărac cu un proxenet şi n-ar fi avut nimic împotrivă să-l bage la închisoare pe Donner pentru crimă. Dar şi-au dat seama că erau şi alte feluri în care să fie pus să plătească pentru ceea ce făcuse.

S-a încheiat un târg tacit. Nici o strângere de mână n-a pecetluit înţelegerea – nu strângi mâna unui asasin şi mai ales a unuia care abuzează de copii – nici o vorbă rostită, dar din acea zi Donner şi-a dat seama că se afla în buzunarul de la vestă al oricărui poliţist care avea nevoie de el, iar poliţiştii ştiau că, în ciuda fasoanelor, Donner avea să le dea informaţiile necesare, că, dacă nu…

Willis îi aruncă doar o privire.

— Ai vreo fotografie de-a lui? întrebă Donner.

Iată felul în care se înţelegeau.

Teddy Carella, o persoană cu handicap auditiv – era surdă din naştere şi nu rostise nici un cuvânt toată viaţa – a fost, până la urmă, cu greu convinsă de soţul ei să accepte instalarea unui aparat care se afla pe piaţă Dumnezeu ştie de când. Aparatul pe care Teddy îl refuzase atâta vreme – „Auzi, sunt o persoană demodată”, sugera ea prin semne şi prin mimică – se numea Aparat de Telecomunicaţii pentru Hipoacuziei şi în comerţ era cunoscut sub numele de ATH.

Arăta ca o maşină de scris măritată cu un telefon, care a dat naştere unui ecran pentru litere şi unui calculator. Când ATH-ul funcţiona, era aşezat un receptor pe partea de sus a aparatului, unde se găseau doi senzori modelaţi pentru a asigura emisia-recepţia. Între ei se afla un sul de hârtie de circa 5,5 cm lăţime, pe care apăreau mesajele scrise. Sub acesta, era aşezat orizontal faţă de aparat ecranul de afişaj pentru douăzeci de litere, de circa un centimetru fiecare, în lumină fluorescentă verde-albăstruie. Astfel poziţionat, permitea citirea de sus. Exact sub ecran se afla o tastatură cu patruzeci şi cinci de semne dispuse pe patru rânduri, aranjate aproape la fel ca la o maşină de scris.

Progresul tehnic nu permitea încă transpunerea vocii umane direct în scris şi invers. Acest lucru ar fi înlesnit enorm comunicarea în cazul oricărei persoane cu handicap auditiv sau verbal din lume. Dar şi aşa era destul de simplu, în casa familiei Carella se afla un ATH pe o măsuţă din bucătărie, sub telefonul obişnuit, agăţat pe perete. Pe biroul lui Teddy Carella, lângă telefonul său, se afla un ATH identic. Oricare dintre telefoane putea fi folosit pentru comunicări normale, dar când Teddy – sau altă persoană cu handicap auditiv – voia să dea un telefon, întâi conecta ATH-ul, aşeza receptorul telefonului pe senzorii acustici, aştepta ca o luminiţă roşie să-i confirme că are ton şi apoi

forma numărul pe care-l dorea. O lampă roşie cu aprindere intermitentă lentă îi arăta că telefonul sună, iar pâlpâirea intermitentă rapidă a aceleiaşi lămpi îi arăta că linia e ocupată.

Când suna telefonul de pe birou, Carella ridica receptorul şi spunea: „Secţia 87, Carella.” Dacă apelul era de la o persoană cu auz şi voce normale, conversaţia continua în mod obişnuit. Dar dacă persoana care apela era Teddy – ca în acea după-amiază, la ora trei, în timp ce Willis încerca să-l preseze pe Fats Donner – Carella auzea un ţârâit, ce suna ca un „ti-ti” rapid. Sunetul era produs de Teddy, care lovea repetat în furca telefonului său pentru a semnala că persoana care doreşte să vorbească este cu handicap auditiv.

Dacă o suna Carella pe ea, semnalul sonor declanşa o serie de beculeţe în toate încăperile, avertizând-o pe Teddy că ţârâie telefonul. O instalaţie asemănătoare o avertiza când cineva suna la uşă. Dar, la Secţia 87, atunci când Carella auzea acea succesiune rapidă de sunete, îşi dădea seama – ca şi acum, de altfel – că îl suna Teddy, punea receptorul pe senzorii ATH, pornea aparatul şi, să vezi şi să nu crezi, doi oameni vorbeau!

Sau, mai exact, doi oameni scriau la maşină. Cuvintele apăreau pe cele două ecrane. Teddy urmărea mesajul în bucătărie. Era un adevărat miracol. Cei doi soţi îşi făcuseră un cod de prescurtări cu care operau în mod obişnuit. Când unul termina ce avea de spus, semnaliza prin literele CT, însemnând: „Continuă Tu.” Celălalt continua şi termina, la rândul său, cu CT, permiţându-i partenerului să continue. De data asta, Teddy îi aducea aminte soţului că în acea seară, pe la opt, trebuia să vină în vizită Bert, împreună cu Eileen. La încheierea convorbirii, Teddy scrise litera T, adică „Terminat”.

Departe unul de altul, la capetele liniei telefonice, cei doi soţi zâmbeau.

Peter Hodding nu se întorsese încă la serviciu.

— Nu cred c-aş suporta să mă uit în ochii oamenilor, ştiind că ei sunt la curent cu cele întâmplate, îi spuse el lui Carella. Mi-a fost destul de greu şi la înmormântare.

Carella îl asculta.

Afară, cerul se întuneca repede, dar soţii Hodding încă nu aprinseseră luminile. În cameră se lăsau umbrele. Cei doi şedeau pe canapeaua din camera de zi, faţă în faţă cu Carella. Hodding purta blue-jeans, o cămaşă albă încheiată cu nasturi până jos şi pulover. Soţia sa, Gayle, purta o fustă lungă, un pulover gros şi cizme maron.

— Se va duce la serviciu de luni, spuse ea.

— Poate, se îndoi Hodding.

— Viaţa merge înainte, zise Gayle, mai mult pentru sine.

— Aş vrea să vă întreb, interveni Carella, dacă aţi auzit-o vreodată pe Annie Flynn pomenind de un băiat pe nume Scott Handler.

— Gayle? întrebă Hodding.

— Nu, n-am auzit-o niciodată pomenind acest nume.

— Nici eu, completă Hodding.

Carella clătină din cap.

Şi el şi Meyer ar fi vrut tare mult să vorbească cu Handler – dacă-l găseau. Unde naiba era? Şi de ce o ştersese? Carella nu le spusese soţilor Hodding că de două zile îl căutau pe băiat. N-avea rost să-ţi faci iluzii deşarte şi cu atât mai puţin să implici pe cineva cu care n-ai vorbit încă.

Gayle Hodding le spunea ce ciudată era viaţa.

— Îţi faci planuri, te…

Clătină din cap a dezamăgire.

Carella aştepta. Ştia să aştepte. Uneori i se părea că nouăzeci la sută din munca de poliţist era aşteptare şi ascultare. Restul de zece la sută era noroc sau coincidenţă.

— Am părăsit colegiul în primul an, spuse ea, asta a fost acum şapte-opt ani şi apoi am devenit

manechin.

— A fost un manechin foarte bun, preciză Hodding.

Carella se gândi că doamna avea o figură adecvată şi un corp frumos. Se întreba dacă o cunoaşte pe Augusta Kling, fosta soţie a lui Bert, dar tăcu.

— Apoi, continuă ea, cam acum un an şi jumătate, m-am hotărât să-mi reiau studiile. În septembrie, acum doi ani. Cât face asta, Peter?

— Şaisprezece luni.

— Da, şaisprezece luni. Şi eram pe punctul de-a mă reînscrie, în septembrie, când m-a sunat Agenţia şi întreaga mea viaţă s-a schimbat din nou.

— Agenţia de manechine?

— Nu, nu, Agenţia pentru adopţii.

O privi lung.

— Susan a fost adoptată.

— Cred c-ar trebui să vă dau unele lămuriri, spuse Hodding.

Fusese nevoit să coboare de pe acoperiş.

Ştia că în clădire existau sistem de securitate, portar permanent şi liftier. Nu aveai nici o şansă de-a intra în clădire neobservat, pe uşa principală. Trebuia să faci gimnastică. Să urci pe acoperişul clădirii alăturate, în care nu era pază după miezul nopţii, să iei liftul până la ultimul etaj, să tai lacătul de la uşa de ieşire pe acoperiş, să traversezi clădirea şi să treci peste parapet pe clădirea care te interesa, din Grover 967.

Şi apoi în jos, pe scara de incendiu, coborând prin faţa unor ferestre, prin care vedeai oamenii petrecând şi distrându-se. La fiecare nivel, se ghemuise şi se ferise de ferestrele luminate. Număra etajele. Clădirea avea optsprezece etaje, dar el ştia care era fereastra cu pricina – se afla jos de tot.

Etajul al patrulea din spate.

Reuşi s-o deschidă.

Camera copilului.
Ştia asta.
Întuneric beznă, în afară unei raze de lumină, care se strecura din apartament, prin uşa deschisă. Camera de zi. Linişte. Auzea respiraţia uşoară a copilului. Ora două noaptea. Copilul dormea.
Dormitorul principal se afla în cealaltă parte a apartamentului.
Ştia şi acest lucru.
În mijloc, separând cele două dormitoare, se aflau bucătăria, sufrageria şi camera de zi. Se aplecă deasupra leagănului.
În câteva secunde, totul se schimbă.
În următoarele câteva secunde, copilul începu să plângă.
Din camera de zi se auzi o voce.
— E cineva acolo?
Linişte.
— Cine-i acolo?
Linişte şi mai adâncă.
Şi deodată, iat-o! Stând în uşa camerei copilului, cu un cuţit în mână.
Trebuia să-i ia cuţitul.

CAPITOLUL IV

Kling se prefăcea că-şi savurează porţia de cannelloni, în timp ce-l asculta pe Carella vorbind despre diversele piste pe care le întrevedeau, el şi Meyer, în dubla omucidere Hodding-Flynn. Dar prindea doar frânturi din relatarea lui Carella. Era numai ochi şi urechi la cele ce-i povestea Eileen nevestei acestuia, Teddy.

N-o auzise niciodată vorbind cu atâta amărăciune.

Şedeau faţă în faţă la o masă rotundă.

Eileen, cu părul său roşu şi ochii verzi, strălucitori, făcea gesturi largi cu mâinile, în vreme ce vorbele i se rostogoleau de pe buze.

Teddy asculta, cu capul plecat într-o parte, cu părul negru căzându-i pe obraz, cu ochii căprui larg-deschişi, urmărind concentrată buzele lui Eileen.

— … să-l găsim pe puştiul ăsta, Handler, zicea Carella şi poate…

— Şi iubitul tău poliţist vine, în sfârşit, acasă, spunea Eileen şi, după o zi grea, în care a avut de-a face cu tot soiul de infractori, se uită şi el la televizor, unde vede un nou reportaj despre tulburările grave petrecute într-una sau alta dintre închisorile din Statele Unite, în care puşcăriaşii se plâng că mâncarea e groaznică, că nu sunt destule televizoare, că sala de sport e demodată şi că celulele sunt supraaglomerate. Şi ştii ce e în *mintea* poliţistului, Teddy?

Cu colţul ochiului, Kling o văzu pe Teddy scuturând negativ din cap.

— … fiindcă de ce să fi fugit, dacă nu avea nimic de ascuns? întrebă Carella. Pe de altă parte…

— Poliţistul şade şi clatină din cap, zicea Eileen, fiindcă *el* ştie cum să cureţe străzile de ceea ce e rău, ştie cum să facă în aşa fel încât tipul pe care l-

a arestat cu doi ani în urmă să nu fie liber din nou chiar în momentul ăsta, repetând aceeaşi infracţiune, ştie exact cum să-i determine pe puşti să creadă că e mai interesant să faci pe chelnerul la un cinematograf în aer liber, decât să duci o viaţă aventuroasă de infractor – şi, fireşte, soluţia nu este „spune doar nu”. Asta e vax, Teddy. Asta nu face decât să transfere vina asupra *victimei,* îţi dai seama? Doar să fi spus „nu” şi atunci n-ai mai fi devenit dependent de drog şi n-ai mai fi fost molestat de cine ştie ce nenorocit de pe stradă…

Iarăşi începe, se gândi Kling.

— … şi n-ai mai fi fost violată şi nici omorâtă. Tot ce ai de făcut este să spui „nu”. Puţină voinţă, ce naiba şi nimeni nu-ţi va face nici un rău! Unde dracu' locuieşte doamna Reagan? Pe lună? Ce-şi închipuie ea, că străzile din America sunt în Disneyland? Că totul e să spui politicos „nu, mulţumesc, nu mai am nevoie, mersi”? Ascultă, Teddy, cineva ar fi trebuit să-i facă o reverenţă şi să-i spună *ei* „nu” şi apoi lozinca aia: *„Vrăjeală,* cucoană, treaba nu stă chiar aşa.”

Teddy Carella asculta cu ochii larg-deschişi.

Ştia.

Îşi dădea seama că Eileen vorbea de violul suferit *de ea.*

De vremea în care fusese molestată. De vremea în care ea însăşi spusese „da”. Fiindcă dacă ar fi spus „nu”, tipul ar fi molestat-o din nou. Îndrăzneşte numai să spui „nu”.

— Orice poliţist din oraşul ăsta ştie cum să-i ţină pe răufăcători departe de stradă, zise Eileen. Vrei să ştii cum?

În acest moment, îi captă atenţia şi lui.

Acesta se întoarse spre ea, cu furculiţa în aer.

— Făcându-le viaţa în închisoare de-a dreptul *imposibilă,* aşa încât, perioada petrecută acolo să devină ceva fără sens, un timp irosit. Să aibă permanent impresia că duc în spinare un bolovan de-o sută de kile, că-l mută de-aici până acolo şi

înapoi, fără încetare, cât e ziua de lungă, pe tot intervalul detenţiei şi fără şansa de-a fi eliberat pentru bună purtare!

— Fără eliberare condiţionată? întrebă Carella, cu sprâncenele arcuite a mirare.

— Niciodată, adăugă Eileen, sec. Ai reuşit să-ţi faci rost de-o pedeapsă, *execut-o,* băiete! Şi este o perioadă dură, rea. Vrei să fii dur şi rău? Execută-ţi pedeapsa dură şi rea. Nu suntem puşi să te învăţăm o meserie cinstită. Există o grămadă de meserii cinstite, trebuia să-ţi fi găsit una *înainte* de-a fi fost prins. Suntem puşi să-ţi demonstrăm că nu merită să faci ceea ce-ai făcut, *indiferent* despre ce e vorba. Nu te-ai afla aici, dacă n-ai fi făcut ceva care contravine lumii civilizate, aşa încât o să te tratăm ca pe un barbar.

— Nu sunt convins că acest lucru ar…

Dar Eileen era pe punctul de a se ambala şi-l întrerupse pe Carella la jumătatea frazei.

— Vrei să ieşi şi să mai săvârşeşti o infracţiune după ce ţi-ai executat pedeapsa? Bine, aşa să faci! Dar să nu dea Domnul să te prindem. Fiindcă dacă te prindem din nou, pentru aceeaşi infracţiune sau *oricare* alta, executarea pedepsei va fi şi mai dură. Ai să ieşi din închisoare şi ai să le spui amicilor tăi că nu merită să săvârşească ilegalitatea pe care tocmai şi-au pus-o în cap. Fiindcă nu e nimic amuzant sau uşor în executarea pedepsei în nici o închisoare din ţară; o să ai parte de-o perioadă foarte, foarte dură, domnule! O să cari un bolovan de cinci sute de kile de colo-colo, toată ziua, iar de mâncat, o să mănânci ceea ce nici câinelui nu i-ai da; şi n-o să ai nici televizor, nici radio, nici sală de sport, să te menţii în formă; şi n-o să ai voie să primeşti vizite, să scrii scrisori sau să dai telefoane, ci numai să-ţi cari povara, să mănânci porcăria aia de mâncare şi să dormi în celulă pe un pat fără saltea. Şi poate atunci o să înveţi ceva. Poate că, odată pentru totdeauna, *o să înveţi* ceva.

Înclină din cap, pentru a-şi întări spusele.

Din ochi îi ţâşneau raze de laser verzi.

Carella se abţinu să comenteze în vreun fel.

— Nu există poliţist în acest oraş care să nu vrea să facă din închisoare un loc *înspăimântător,* adăugă ea.

Carella tăcu.

— Să pomeneşti doar cuvântul „închisoare” şi criminalii din tot oraşul să înceapă să tremure. Să pronunţi doar cuvântul „închisoare” şi toţi criminalii din Statele Unite să zică: „*Nu,* doamnă Reagan! Nu! Nu *eu!* Vă rog!”

Se uită la Carella şi la Kling.

Îi provoca să spună ceva.

Apoi se întoarse spre Teddy şi vocea ei coborî până aproape de şoaptă.

— Dacă poliţiştii ar fi lăsaţi să facă ce vor, spuse ea.

Avea lacrimi în ochi.

Din pragul apartamentului, Eileen spuse:

— Scuză-mă.

— Nici o problemă, zise Kling.

— Le-am stricat seara tuturor.

— Oricum, mâncarea a fost groaznică, o linişti el.

Undeva în clădire începu să plângă un copil.

— Cred c-ar trebui să nu ne mai vedem o vreme, sugeră Eileen.

— Nu cred că e o idee prea grozavă.

Copilul continua să plângă. Kling ar fi vrut să-l ia cineva în braţe pe copil. Sau să-i schimbe scutecele. Sau să-i dea să mănânce. Sau să-i facă ce naiba trebuia să-i facă.

— Am fost la Pizzaz[2], zise Eileen.

O privi, surprins. Pizzaz era felul în care pronunţau poliţiştii din oraş PSAS, iniţialele pentru Psychological Services and Aid Section[3].

Pronunţând Pizzaz, o făceau să sune mai modern, îndepărtau spaima legată întotdeauna de asistenţa psihiatrică, de care poliţiştii refuzau să admită că au nevoie. Serviciul de psihiatrie făcea

adesea ca poliţistul să-şi piardă dreptul de portarmă, ceea ce-l îngrozea. A-i lua acest drept unui poliţist, e ca şi când l-ai trimite la iarbă verde. Să se joace de-a indienii cu arcuri şi săgeţi, nu cu puşca.

— Aha! zise Kling.

— Am vizitat o persoană numită Karin Lefkowitz.

— Mda.

— E psiholog. A venit o dispoziţie să se facă verificări.

— Da.

— Trebuie să merg de două ori pe săptămână, când mă poate primi.

— Bine.

— De aceea cred că tu şi cu mine…

— Nu.

— Până când lucrurile reintră în normal.

— *Ea* ţi-a sugerat acest lucru?

Începea deja să n-o poată suferi pe Karin Lefkowitz.

— Nu. Ideea îmi aparţine în întregime.

— E o idee tâmpită.

— Nu cred.

— Eu, da.

Eileen oftă.

— De ce dracu' nu ia cineva copilul ăla în braţe? se enervă Kling.

— Aşa că… zise Eileen, căutându-şi cheia în poşetă. Văzu mânerul revolverului ieşindu-i din poşetă. Era tot poliţistă. Dar ea nu mai credea acest lucru. Aşa că… aş dori, dacă nu ai nimic împotrivă…

— Ba am ceva împotrivă.

— Îmi pare rău, Bert, dar acum vorbim despre viaţa *mea.*

— Dar e şi viaţa mea.

— Tu nu te scufunzi, zise Eileen. Băgă cheia în broască. Aşa că… am să-ţi spun când totul va fi din nou în regulă, bine?

— Eileen…

Ea răsuci cheia.

— Noapte bună, Bert, spuse Eileen, intrând în apartament.

Bert auzi cheia răsucindu-se în broască, apoi rămase câteva clipe în hol, uitându-se la uşa încuiată şi la numărul 304 fixat pe ea. Şurubul care prindea cifra 4 se slăbise şi aceasta atârna strâmb.

Coborî.

Noaptea era frumoasă.

Se uită la ceas. Zece fără zece. Nu trebuia să fie la secţie decât la douăsprezece fără un sfert.

— Eu cred că ar trebui să te duci la poliţie, spuse Lorraine.

— Nu, zise Scott.

— Înainte să vină *ei* la tine.

— Nu.

— Fiindcă lucrurile stau foarte prost, Scott. Zău.

Lorraine Greer avea douăzeci şi şapte de ani. Păr negru, lung şi o piele albă ca o piatră de lună. Susţinea că are ochi violeţi ca ai lui Elizabeth Taylor, dar ştia că, de fapt, erau cenuşii-albăstrui. Se ruja cu o culoare foarte închisă, care arăta ca sângele închegat pe gura ei. Avea sâni şi picioare frumoase şi purta haine foarte scurte, ca să i le scoată în evidenţă. Culorile favorite erau roşu, galben şi verde. Se îmbrăca aidoma unui copac ce începea să-şi schimbe culorile, toamna. Îşi închipuia că acest aspect – picioare lungi, sâni agresivi, îmbrăcăminte aiurită, aproape zdrenţe – o va face uşor de recunoscut de îndată ce va deveni o stea a rockului.

Tatăl său, contabil de meserie, îi spusese că existau în America *mii* de fete cu sâni agresivi şi picioare lungi. *Milioane,* în lumea întreagă. Toate îmbrăcate în zdrenţe. Toate convinse că ar putea deveni stele ale rockului, dacă li s-ar acorda o mică şansă. Tatăl său voise s-o facă secretară la vreun birou de avocaţi. Se câştiga bine. Lorraine îi

răspunsese însă că îşi dorea să devină cântăreaţă de rock. E adevărat că îi lipsea pregătirea muzicală, dar tatăl trebuia să admită că ea avea voce bună şi că scrisese sute de cântece. Cel puţin, versurile. De obicei, lucra cu o altă persoană, care-i punea versurile pe muzică. Scria tot timpul texte, lucrând când cu un partener, când cu altul. Cântecele erau bune. Chiar şi lui taică-său i se părea că unele cântece erau destul de bune, cine ştie.

Cu ani în urmă, avusese grijă de Scott Handler, când acesta era mic.

Ea avea atunci cincisprezece ani, iar el şase. Diferenţa de vârstă era de nouă ani. Îi cânta până adormea cântece de leagăn scrise pe versurile ei. La acea vreme, colaboratoarea sa fusese o fată pe care o ştia din liceu, Sylvia Antonelli. Aceasta se măritase la nouăsprezece ani cu un tip care deţinea o firmă de instalaţii sanitare. Sylvia avea acum trei copii, două haine de blană şi locuia într-o casă mare, stil Tudor. Nu mai scria muzică.

Colaboratoarea actuală a lui Lorraine era o femeie care fusese în Chorus Line, pe Broadway, nu într-o formaţie itinerantă. O jucase pe fata din Porto Rico, cum o fi chemat-o, cea care cânta despre profesorul de la Şcoala de Muzică şi Artă. Să fii un fulg de nea, vă amintiţi? Gonzales? Ceva asemănător. Scria muzică bună. Nu era portoricană, era evreică, de fapt. Foarte brunetă. Păr negru, ochi negri – putea foarte uşor să fie luată drept portoricană. Lorraine şi-o imagina în acel rol. O jucase, de asemenea, pe una dintre fetele lui Tevye, într-o montare a piesei *Scripcarul.* Undeva prin Florida. Dar sufletul ei rămăsese la compoziţie, nu la cântat şi dansat. Ea fusese aceea care-i spusese lui Lorraine că se ţine de minori. Făcându-şi de lucru cu un puşti cu nouă ani mai mic decât ea. Lorraine ridicase din umeri. Asta se întâmplase doar cu o săptămână în urmă.

Scott venise la ea cu câteva zile înainte de Crăciun.

Lorraine locuia într-un apartament din centru. Tatăl său îi plătea chiria, dar o tot avertiza că, în curând, va închide robinetul de bani. Lorraine ştia că e doar o ameninţare, deoarece o iubea ca pe lumina ochilor. Scrisese cândva şi un cântec intitulat „Lumina ochilor”, pe care-l dedicase tatălui ei. Rebecca – aşa o chema pe noua sa colaboratoare, Rebecca Simms, născută Saperstein – compusese o melodie frumoasă, care se potrivea cu versurile lui Lorraine:

Lumină a ochilor mei…
Iubit copil al tinereţii mele…
Cântec de leagăn…

Şi aşa mai departe.

Cântecul o făcea pe Lorraine să lăcrimeze de câte ori îl cânta. Rebeccăi se părea că este unul dintre cele mai bune cântece ale lor, deşi ei personal îi plăcea mai mult un cântec feminist numit „Rug”, în care Ioana d’Arc era metafora centrală. Rebecca purta părul negru tuns scurt. Lorraine se întreba uneori dacă Rebecca nu era cumva lesbiană.. Păruse excesiv de supărată când Scott se mutase la Lorraine.

Lorraine nu se aşteptase să facă amor cu Scott.

Apăruse în prag, palid şi cu ochii roşii. La început, Lorraine crezuse că de la frigul de-afară. Îi precizase că avea adresa de la tatăl ei, care-şi adusese aminte că aceasta a avut grijă de Scott când era mic şi spusese: „Da, sigur, bine, pofteşte înăuntru, ce mai faci?” Lorraine nu-l mai văzuse de vreo trei-patru ani. De când plecase la şcoală, în Maine. Atunci era un puşti. Cu coşuri, slab. Acum arăta ca… un bărbat. Era de-a dreptul uimită ce arătos se făcuse. Dar, evident, tot un puşti rămânea.

Scott afirmase că-şi amintea foarte bine de vremea în care ea avea grijă de el, cum îi povestea

toate cele, cum avea mai multă încredere în ea decât în propriii săi părinţi.

— Foarte drăguţ din partea ta, zise Lorraine.

— Zău, nu mint, spuse Scott.

— Mulţumesc, eşti foarte drăguţ.

Purta o fusta scurtă, roşie, pantaloni colanţi roşii şi şosete lungi, galbene. Era încălţată în cizmuliţe scurte de piele neagră, moale. Purta o bluză verde, prin care se vedea că nu are sutien. Şedea pe o canapea, cu picioarele încrucişate sub ea. Îi oferise o băutură pe care el o acceptase. Rachiu de mere. Doar asta avea în casă. Ajunsese la cel de-al treilea pahar. Paharele le primise în dar de la Rebecca. Era 28 decembrie, o zi geroasă. Vântul făcea să zăngăne ferestrele micului apartament. Fata îşi aminti cum îl ducea pe puşti la toaletă. Cum îl ajuta să facă pipi. Câteodată, copilul avea o mică erecţie. La şase ani, avea o mică erecţie şi^ făcea pipi pe colacul de la WC, iar uneori chiar pe perete. Îşi amintea cu duioşie de toate astea.

Scott îi povesti că prietena lui rupsese dintr-o dată relaţia cu el. Credea că e o dovadă de maturitate să folosească un cuvânt atât de serios ca „relaţie”. La optsprezece ani eşti bărbat. La optsprezece ani ai dreptul să votezi. Se întâmplase când fusese acasă de Ziua Recunoştinţei, afirmase el. Cadou de Ziua Recunoştinţei, nu-i aşa? Lorraine se întreba dacă lumea îşi mai făcea cadouri cu acea ocazie. Poate pe vremuri. Scott tocmai îi povestea că prietena lui o rupsese definitiv cu el în săptămâna dinainte. Îndată ce venise în vacanţa de Crăciun, se dusese s-o vadă, iar ea i-a spus că nu mai vrea să-l vadă niciodată. Plânsese toată săptămâna, mai bine-zis, plângea de nouă zile. Lorraine spera că nu venise la ea ca un copil. Băiatul începu să plângă din nou. Îl ţinuse în braţe.

Aşa cum îl ţinuse în braţe când avea şase ani, iar ea cincisprezece şi el se trezea plângând în toiul nopţii, îl sărutase pe creştet, încerca să-l aline.

Şi până să se dumirească…

Un lucru a dus la altul.

Mâinile lui o mângâiau frenetic.

Sub fusta scurtă şi roşie, sub bluza verde de mătase.

Culori de Crăciun.

Topindu-se sub mâinile sale aspre de bărbat.

Asta se întâmpla pe 28 decembrie.

De-atunci locuia cu ea. Acum e 6 ianuarie. Cu nici cinci minute în urmă, Scott îi relatase ce-i spusese lui Annie ultima oară când o văzuse. Aşa o chema pe fată, Annie Flynn. Că o să-i omoare pe amândoi. Pe Annie şi pe noul ei prieten, indiferent cine era. Şi acum, cineva o omorâse pe Annie *cu adevărat* şi se temea că poliţia ar putea să creadă că el e asasinul.

— De aceea trebuie să te duci tu la poliţie, îi spuse Lorraine.

— Nu, refuză Scott.

Fata îşi muşcă buza de jos. Era al naibii de atrăgător. Se muia doar uitându-se la el. Îl dorea cu disperare, doar privindu-l. Se întreba dacă el ştie ce efect produce asupra ei.

— Bineînţeles, dacă *într-adevăr* n-ai omorât-o tu! zise Lorraine.

— Nu, nu, repetă Scott, fără s-o privească.

— Eşti sigur?

— Ţi-am spus că nu, zise Scott, ferindu-şi în continuare privirea.

Lorraine se apropie de el, îşi băgă mâna în părul lui şi-i trase capul pe spate.

— Spune-mi adevărul!

— N-am omorât-o eu.

Îşi apropie gura de-a lui. Doamne, ce buze dulci avea. Îl sărută cu sălbăticie.

Şi se întrebă dacă-i spunea adevărul.

Într-un anumit fel, ideea i se părea excitantă.

S-ar putea să fi omorât-o *el.*

Când Kling se întoarse la sediul poliţiei în acea noapte, Jose Herrera şedea pe o bancă de pe culoarul de la etajul al doilea. Avea capul bandajat, faţa umflată şi plină de vânătăi, iar braţul drept în ghips.

— *Buenas noches,* zise şi rânji ca un bandit mexican din filmul *Comoara din Sierra Madre.*

— Pe mine mă aştepţi? întrebă Kling.

— Da' pe cine? zise Herrera, continuând să rânjească.

Kling ar fi vrut să-i tragă un pumn direct în gură – pentru felul în care rânjea, pentru felul în care se purtase la spital cu o zi înainte. Să termine ce începuseră negrii ăia. Intră în secţie. Herrera venea în urma lui.

Kling se duse la masa de lucru şi se aşeză.

Herrera se apropie şi se aşeză pe un scaun lângă masă.

— Încă mă doare capul, zise el.

— Bine, aprobă Kling.

Herrera plescăi din limbă.

— Ce cauţi aici? îl întrebă Kling.

— Mi-au dat drumul de la spital azi după-amiază, zise Herrera. Cred că mi-au dat drumul prea repede, s-ar putea să-i acţionez în judecată.

— Bine, aşa să faci.

— Cred că aş avea câştig de cauză. Încă mă doare capul.

Kling aruncă o privire pe rezultatul expertizei balistice pe care o solicitase pentru un caz de împuşcare petrecut în ajun de Crăciun, între ora patru după-amiază şi miezul nopţii. O ceartă în familie. Un tip îşi împuşcase propriul său frate în ajun de Crăciun.

— M-am hotărât să te ajut, spuse Herrera.

— Mulţumesc, n-am nevoie de ajutorul tău, zise Kling.

— La spital mi-ai spus că…

— Aia a fost atunci, asta e acum.

— Pot să-ţi dau pe mână o mare afacere cu droguri, zise Herrera, coborând vocea conspirativ şi aruncând o privire spre Andy Parker, care se afla la masa lui şi vorbea la telefon.
— Nu vreau o mare afacere cu droguri, spuse Kling.
— Pariez că ai crezut că tipii ăia care încercau să mă scuture de praf erau nişte negrotei oarecare, nu-i aşa? Greşeşti. Erau nişte jamaicani.
— Şi?
— Ai habar ce-i cu detaşamentele de jamaicani?
— Da, răspunse Kling.
— Zău?
— Da' tu ai?
— Da!
Bandele de jamaicani îşi ziceau „detaşamente”, Dumnezeu ştie de ce, întrucât, tradiţional, termenul desemna un grup de persoane solicitate şi investite de un şerif să-l ajute la *păstrarea* liniştii publice. Kling îşi închipui că la mijloc era un oarecare mod orwellian de gândire. Dacă Războiul înseamnă Pace, atunci, evident, cei răi pot deveni cei buni şi o bandă se poate numi detaşament, nu? Jamaicanii nici măcar nu erau în stare să-l pronunţe corect. Însă puteau să-ţi spargă capul cât ai zice peşte. Ceea ce şi reuşiseră cu Herrera, dar nu pe deplin.
Iar acum, acesta era dispus să ciripească.
Sau aşa părea.
— Vorbim de un „detaşament” care s-ar putea să fie cel mai mare din America, zise el.
— Exact aici, în mica noastră circumscripţie de poliţie? întrebă Kling.
— E mai mare decât a lui Spangler.
— Mda.
— Mai mare decât Waterhouse.
— Mda.
— Îl ştii pe Shower?
— Îl ştiu.

— Mai mare decât a lui Shower, zise Herrera. Vorbesc de droguri, comerţ cu carne vie şi trafic de arme, pe care le introduce acest „detaşament" în tot oraşul.
— Mda, tăcu Kling.
— Îţi spun de cea mai mare afacere cu droguri care e pe punctul de-a se încheia.
— Zău? Unde?
— Chiar aici, pe teritoriul acestei circumscripţii de poliţie.
— Şi cum se numeşte acest mare „detaşament"?
— Nu mă lua aşa repede, zise Herrera.
— Dacă ai ceva de spus, dă-i drumu'! îl îndemnă Kling. Tu eşti cel care ai venit aici, nu eu ţi-am bătut la uşă.
— Tu ai vrut să-ţi susţin povestea despre…
— Asta a fost atunci. La centru sunt convinşi că am acţionat în…
— N-are importanţă. Mi-eşti dator.
Kling îl privi.
— Eu îţi sunt dator *ţie?* întrebă el.
— Da.
— Pentru ce?
— Pentru că mi-ai salvat viaţa.
— Îţi sunt dator pentru că ţi-am salvat viaţa?
— Aşa am zis.
— Cred că bâtele alea de baseball ţi-au făcut creierul omletă, Herrera. Dacă aud bine…
— Auzi bine. Mi-eşti dator.
— Ce-ţi sunt dator?
— Protecţie. Şi n-am de gând să te las să uiţi.
— De ce nu plimbi ursu'? zise Kling şi apucă raportul balistic.
— Ca să nu mai vorbesc de obiceiurile unor popoare, zise Herrera.
— Foarte bine, fiindcă nici nu ascult.
— În ce loc din lume, dacă ai salvat un om, răspunzi de el toată viaţa.
— Şi pe unde sunt obiceiuri de-astea? întrebă Kling.

— La unele popoare din Asia.
— Care, de exemplu?
— Sau la indienii din America de Nord, nu sunt sigur.
— Mda. Dar nu la hispanici.
— Nu, nu la hispanici.
— Îţi faci de lucru cu obiceiuri şi popoare, aşa-i? Cum îşi face de lucru şi „detaşamentul” ăsta de jamaicani cu droguri şi prosti…
— Ţi-am zis că *nu* vorbesc acum de obiceiurile unora.
— Atunci, despre ce dracu’ vorbeşti, Herrera? Mă faci să pierd vremea.
— Vorbesc de bun-simţ şi responsabilitate umană, zise Herrera.
— O, Doamne, ia-l de pe mine! imploră Kling, ridicând ochii spre cer.
— Fiindcă dacă nu-i opreai pe jami…
— Jami?
— Pe jamaicanii ăia.
Kling nu mai auzise acest cuvânt niciodată. Avea senzaţia că Herrera îl inventase, după cum inventase şi obiceiurile popoarelor asiatice şi ale indienilor nord-americani, care te făceau responsabil pe viaţă faţă de cel pe care l-ai salvat de la moarte.
— Dacă-i lăsai pe jami să mă omoare, spuse Herrera, acum n-ar mai trebui să-mi fac griji c-o să încerce din nou.
— E foarte logic, zise Kling, aprobând din cap.
— Evident.
— Desigur.
— Aşa, am să fac o criză de nervi, tot aşteptându-i să mă lichideze. Vrei să fac o criză de nervi?
— Cred că ai făcut-o, zise Kling.
— Vrei să mă termine jamii? întrebă Herrera.
— Nu, îi răspunse Kling, cu sinceritate.
Dacă ar fi vrut ca ei să-l omoare pe Herrera, i-ar fi lăsat s-o facă de prima dată. În loc să se aleagă

cu un dinte scos, pentru care tot nu se dusese încă la dentist.

— Bine, mă bucur că-ţi dai seama că-mi eşti dator, zise Herrera.

Kling nu era nici călugăr budist, nici preot hindus şi nici şaman indian; nu credea că-i datorează ceva lui Herrera.

Dar, dacă un „detaşament” jamaican era pe punctul de-a încheia o mare afacere cu droguri chiar în circumscripţia asta…

— Hai să zicem că-ţi ofer protecţie, conchise el.

CAPITOLUL V

Bandele orientale din oraş nu-i puteau pronunţa decât cu mare greutate numele. Îl chema Lewis Randolph Hamilton. Prea multe consoane. Bandele hispanice îi spuneau Luis El Martillo. Ceea ce însemna Louie Ciocan. Asta nu presupunea că arma lui era ciocanul. Hamilton era încins cu un Magnum 357, pe care-l folosea cu generozitate şi la întâmplare. Se spunea că, în cei câţiva ani de când se afla în Statele Unite, comisese personal douăzeci şi trei de crime. Bandele de italieni îi ziceau Il Camaleonte – Cameleonul. Fiindcă mai nimeni nu ştia cum arată. Sau, cel puţin, cum arăta acum.

Existau nişte fotografii făcute de poliţia din Miami, în care Hamilton era pieptănat într-un stil afro exagerat şi avea mustăcioară. Erau şi nişte fotografii făcute de poliţia din Houston, în care Hamilton îşi purta părul împletit în sute de codiţe, arătând ca o meduză-mascul. În fotografiile de la poliţia din New York, părul tăiat foarte scurt îi învelea capul ca o căciulă de lână neagră. Iar poliţia din Los Angeles avea poze cu un Hamilton bărbos. Aici însă, poliţia nu avea fotografii cu el, fiindcă aici nu fusese niciodată arestat. Omorâse opt persoane de când se afla în acest oraş, lumea interlopă ştia, poliţia îl suspecta, dar Hamilton era ca fumul. În Jamaica, chiar fusese poreclit Smoke („Fum”), un nume care îşi avea originea în capacitatea lui de-a se îndepărta şi de-a dispărea fără urmă.

„Detaşamentul” lui Hamilton era băgat în toate.

Prostituţie. Exclusiv mafiotă în trecutul nu prea îndepărtat şi din ce în ce mai mult chinezească de când o pereche de surori tinere, Tina şi Toni Pao, veniseră din Hong Kong la San Francisco şi începuseră o contrabandă cu fete din Taiwan, prin Guatemala şi Mexic, operaţiunea lor extinzându-se

vertiginos spre estul Statelor Unite; acum era perfect pusă pe picioare – cu ajutorul populaţiei chineze locale şi a multiplelor legături de peste ocean – şi efectiv de neatins în acest oraş. Hamilton descoperise profiturile enorme ce puteau fi obţinute din prostituţia desfăşurată la colţurile de stradă alese şi protejate de poliţie. Nimic de mare clasă. Nu! Doar o hoardă de tinere drogate, care stau la colţ de stradă, îmbrăcate în lenjerie fină.

Trafic cu arme. Hispanicii erau mari în treaba asta. Poate fiindcă, asemenea şoferilor care revin de la aeroport, nici lor nu le plăcea să efectueze curse goale. Aduci o încărcătură de cocaină şi nu vrei ca vasul să se întoarcă gol. Aşa că îl umpli cu arme – pistoale, puşti automate, mitraliere – pe care le vinzi apoi la preţuri enorme în Caraibe. Hamilton ştia cum se aduce drogul. Şi acum învăţa – mult prea repede, pentru a fi pe placul hispanicilor – cum să trimită arme furate.

Şi, bineînţeles, droguri.

Dacă o bandă – *orice* bandă, de orice naţionalitate sau culoare – nu făcea afaceri cu droguri, nu era o bandă, ci un cerc de lucru manual pentru doamne. Banda lui Hamilton era puternic implicată în afaceri cu droguri şi cu destule arme pentru a invada Beirutul.

Din aceste motive, chinezii, hispanicii şi italienii tare l-ar mai fi scuturat de praf.

Ceea ce îl amuza pe Hamilton, erau încercările de a-l lichida. Nu ştiau cum arată, deci cum să ajungă la el. Doar dacă nu-l trăda vreunul dintre oamenii lui. Foarte amuzant. Tâmpitele lor de bande. Contracte. Da' ce era el, un puşti care se joacă în noroi în faţa colibei? Gândul la un haidamac de tip Hollywood, cu nasul spart, care-l căuta prin toate cotloanele, îl făcea să râdă.

Dar nu astăzi.

Astăzi nu râdea.

Astăzi era nemulţumit de felul în care trei dintre oamenii săi trataseră cazul Jose Herrera.

— De ce cu bâte de baseball? întrebă el.

Cuvântul „bâte” sunase „bote”.

O întrebare de bun-simţ.

Doar unul dintre cei trei se afla în faţa lui. Ceilalţi doi erau în spital. Oricum, dacă ar fi fost arestaţi, tot nu li s-ar fi dat dreptul la cauţiune. Să ataci un ofiţer de poliţie! Grozavă treabă! Cel care scăpase părea ruşinat. Având un metru nouăzeci înălţime, peste o sută de kilograme, cu mâinile uriaşe atârnând pe lângă el, arăta ca un şcolar pe punctul de a căpăta o bătaie cu nuiaua. Ca pe vremuri, în Kingston, când era copil.

Hamilton şedea răbdător şi aştepta.

La aceeaşi înălţime de un metru nouăzeci, Hamilton părea mai mic decât cel cu care vorbea. Dar chiar şi când era calm, avea un aer cât se poate de ameninţător.

Se întoarse spre bărbatul care stătea lângă el, pe canapea.

— Isaac? De ce cu bâte de baseball?

Celălalt ridică din umeri. Isaac Walker era omul de încredere şi bodyguardul său – nu că ar fi avut nevoie de aşa ceva. De om de încredere, da. Când ajungi sus, poţi rămâne singur. Dar un bodyguard? Nimeni n-o să-l elimine vreodată pe Lewis Randolph Hamilton. *Niciodată.*

Isaac clătină din cap. Acceptă ideea că bâtele de baseball erau ridicole. Astea erau bune pentru hispanici, când voiau să rupă picioarele vreunui rival care se ţinuse după nevasta altuia. Mare chestie femeia la hispanici! Evident, existau şi femei pe lângă bandă, care-i urmau peste tot. Să fie la îndemână, când aveau nevoie de ele. Nimeni însă nu se băga în necaz pentru o… Dar asta era o chestie grozavă în bandele de hispanici. Chiar şi la columbieni, care ai fi crezut că au mai multă minte, dat fiind faptul că erau o groază de dolari implicaţi în afacerile lor. A-ţi face de lucru cu nevasta unui hispanic, nu era chiar la fel de grav ca atunci când te băgai în afacerile lui, dar era foarte

serios. Rupe-i picioarele tipului, să nu mai fie în stare să alerge după femeia altuia! Dar cine le dăduse ordin celor trei să folosească bâte de baseball pentru spinarea lui Herrera?

— Cine v-a spus să folosiţi bâte de baseball? întrebă Hamilton. Suna ca: „Cine v-o spus s-o folosiţi bote?"

— James.

Parcă vorbise un copil care-şi pârăşte cel mai bun prieten.

James. Care se afla acum la spitalul *Buenavista,* unde-i scoseseră glonţul din umăr. La spital, James îi şoptise lui Isaac că-i spărsese un dinte poliţistului. Părea foarte mândru de asta. Isaac se gândi că era un cretin de drogat, care-şi mai şi făcuse de lucru cu un poliţist. Dacă apăruse un poliţist, trebuia să fugă şi să-l lase pe Herrera pentru altă dată. Să te iei la bătaie cu un poliţist? Trebuia să fii absolut cretin. James. Care, după cum reieşea, îi îndemnase să-l „trateze" pe Herrera cu bâte de baseball.

— James v-a spus? întrebă Hamilton.

— Da, Lewis. Sigur a fost James.

Cuvintele aveau un ritm specific jamaican.

Îl chema Andrew Fields. Un munte de om. L-ar fi putut frânge în două pe Hamilton cu mâinile goale, ar fi putut să-i smulgă braţele şi picioarele, cum făcuse cu alţii, fără să clipească. Dar acum în glasul lui se simţea respect. Când rostise „Lewis", parcă ar fi rostit „domnule".

— V-a zis să folosiţi bâte de baseball? întrebă Hamilton.

— Da, Lewis.

— Când eu am vorbit limpede că vreau să-l adormiţi pe tip pentru totdeauna?

— Într-adevăr, ni s-a spus acest lucru, Lewis.

— Dar voi *tot* aţi folosit bâtele de baseball, zise Hamilton.

Andrew spera ca Hamilton să-l creadă. N-ar fi vrut ca acesta să considere că el sau chiar Herbert

acţionaseră după capul lor. Îşi băgaseră în cap să-i facă felul tipului cu bâtele de baseball. Herbert era cel de-al treilea membru al trupei de vânătoare. Cel care aruncase bâta în poliţist. Primul în care trăsese poliţistul. Nu avusese nimic de spus în legătură cu bâtele de baseball. James hotărâse. Poate fiindcă persoana pe care urmau s-o termine era un hispanic şi ăştia ştiau de bâtă. Iar dacă omul trebuia oricum terminat, ce importanţă mai avea cum făceai treaba? Şi-ar fi amintit, el, acolo, în mormânt, dac-a fost vorba de puşcă, cuţit sau trei bâte de baseball? Raţionamentul lui James îi scăpase lui Andrew. Dar într-o bandă, ca în orice altă afacere, existau mai multe niveluri de decizie. Tipul zisese bâte de baseball, bâte de baseball fuseseră.

— James s-a gândit doar să-l *răniţi* pe Herrera? întrebă Hamilton.

— Cred că să-l lichidăm.

— Nu să-i rupeţi câteva oase?

— Ne-a zis că vrei să-l lichidăm, Lewis.

— Atunci, de ce cu bâte de baseball? întrebă Hamilton foarte logic, ridicând din umeri şi arcuindu-şi sprâncenele, nedumerit. Păi, dacă vrem să-l ascundem pe tip într-o gaură în pământ, de ce s-o apucăm pe drumul cel mai lung, Andrew, înţelegi ce vreau să spun? De ce să n-o terminăm scurt şi elegant, *adios, amigo,* te pupă mă-ta rece! E clar ce spun?

— Da, Lewis.

— V-a oferit James vreo explicaţie? V-a zis el că vreau, dintr-un motiv sau altul, să folosiţi bâte?

— Nu ne-a dat nici o explicaţie, Lewis.

— O, Doamne, Doamne! exclamă Hamilton şi oftă, clătinând din cap şi uitându-se la Isaac în căutarea unei idei.

— Să mă duc la spital să-l întreb? vru să ştie Isaac.

— Nu, nu. Tipului i s-a refuzat eliberarea pe cauţiune, aşa că trebuie să fie un poliţist la uşa

salonului. Nu, nu. Avem timp să vorbim cu el mai târziu, Isaac.

Hamilton zâmbi.

Un zâmbet care îţi îngheţa sângele în vine.

Dintr-o dată, îşi spuse că Andrew n-ar fi vrut să fie în pielea lui James. I se păru că cel mai bun lucru pentru James era să fie trimis undeva departe, o cât mai lungă perioadă de timp. Într-un loc unde Hamilton să nu dea de el. Deşi Andrew nu-şi putea imagina nici o închisoare din Statele Unite în care Hamilton să nu poată pătrunde. Andrew nu ştia de ce voia Hamilton ca micul hispanic să fie omorât – nimeni nu-i spusese. Dar îşi dădea seama că James o încurcase rău de tot, iar Herrera era liber şi întreg.

— Andrew?

— Da, Lewis.

— Mă supără foarte tare lucrul ăsta.

— Da, Lewis.

— Trimit trei oameni să cureţe *un singur* tip…

— Da, Lewis.

— … care putea fi terminat cu un prăpădit de revolver de 22…

Ochii aceia!

Aruncau scântei.

— Când colo, voi trei vă hotărâţi să folosiţi…

— James a fost cel care…

— Nu-mi pasă cine a fost! Treaba nu s-a făcut!

Linişte.

Andrew îşi coborî privirea.

— Trebuie oare s-o fac eu însumi? întrebă Hamilton.

— Nu, Lewis. Dacă tot mai vrei să-l lichidăm, mă ocup eu de asta.

— Vreau ca treaba să fie rezolvată.

— Perfect.

— Fără greşeli, de data asta.

— Fără greşeli.

— Nu urmărim să batem vreun record mondial, Andrew.

Afişă un zâmbet.

— Ştiu, Lewis.

— Du-te şi cântă-i tipului un cântecel de leagăn, zise Hamilton.

Persoana de la Serviciul Social care tratase adopţia pentru familia Hodding era o femeie numită Martha Henley. De paisprezece ani lucra la Agenţia Cooper-Anderson, o agenţie particulară de adopţii. În vârstă de aproape şaptezeci de ani, destul de voinică, îmbrăcată într-un taior maron-închis, pantofi cu tocul jos, purtând şi ochelari cu ramă de aur, îi primi pe poliţişti cu amabilitate în acea dimineaţă de luni, ora zece. Îi invită să ia loc în faţa sa, la birou. Prin fereastra camerei se vedea un petic de cer închis, hibernal, pe care se profila o parte dintr-un zgârie-nori. Le spuse imediat că ea iubeşte copiii şi că nimic n-o bucura mai mult decât să descopere căminul potrivit pentru un copil care trebuie adoptat. O crezură. Îi explicaseră la telefon de ce vor s-o vadă. Acum dorea şi ea să ştie de ce credeau ei că informaţiile în legătură cu adopţia fetiţei Susan Hodding i-ar ajuta la cazul pe care-l anchetau.

— Pentru că ar putea fi o altă ipoteză posibilă, spuse Meyer.

— În ce sens?

— La ora actuală, cercetăm *două* ipoteze, spuse Carella. Prima ar fi ca asasinatele să se fi petrecut în cadrul comiterii altor delicte – în cazul nostru, spargere sau viol. Ori ambele.

— Şi cea de-a doua ipoteză?

Îşi lua notiţe pe un carneţel galben, liniat, folosind un stilou demodat, cu peniţă de aur. Era stângace, observă Meyer. Scria cu mâna răsucită ciudat. Probabil că pe vremea când era copil, învăţătorii se mai străduiau încă să-i determine pe stângaci să scrie cu dreapta. Îi trecu prin cap că toată chestiunea se punea cumva în termeni de bine şi rău, adică dreapta cea bună, a Domnului,

contra stânga cea rea, a Diavolului. Prostii. Tot efortul de-a face pe cineva să folosească dreapta în loc de stânga n-a dus, în multe cazuri, decât la bâlbâială şi la o serie de alte tulburări în procesul de învăţare. Carella încă vorbea, iar doamna Henley scria.

— … şi voia s-o omoare pe Annie Flynn, tânăra care avea grijă de fetiţă. În acest caz, uciderea copilului este un efect secundar, ca să spun aşa, o urmare a celuilalt asasinat. Asta e cea de-a doua ipoteză.

— Da, spuse ea.

— Dar există şi o a treia ipoteză, zise Carella.

— Care anume?

— Ca asasinul să fi intenţionat să omoare *copilul.*

— Un copil de şase luni? E prea…

— E o ipoteză, dar…

— Ştiu. În acest oraş…

Lăsă fraza neterminată.

— Deci, spuse Carella, motivul pentru care ne aflăm aici…

— Sunteţi aici, fiindcă, dacă micuţa a fost ţinta asasinatului…

— Da…

— … trebuie să aveţi cât mai multe date despre adopţie.

— Da.

— De unde să încep? întrebă ea.

Soţii Hodding o contactaseră cu mai mult de-un an în urmă, la recomandarea avocatului lor. Încercaseră să aibă copii de când doamna Hodding…

— A fost manechin, ştiţi, zise doamna Henley.

— Da.

— … se lăsase de meseria de manechin. Cu trei sau patru ani în urmă. Dar, deşi respectaseră cu stricteţe indicaţiile medicului, eforturile lor fuseseră zadarnice şi profund dezamăgitoare, aşa încât, până la urmă, se hotărâseră să apeleze,

conform recomandării unui avocat, la o renumită agenţie pentru adopţii.

Acestea fuseseră cuvintele exacte ale doamnei Henley. Avea un mod de exprimare destul de înflorit. La fel ca stiloul ei cu peniţă de aur sau ca ochelarii Cu ramă de aur, observă Carella.

— Avocatul lor ne-a recomandat pe noi, spuse ea şi clătină din cap ca şi când ar fi sprijinit alegerea de bun-gust a avocatului. Mortimer Kaplan, preciză doamna, de la firma Greenfield, Gelfman, Kaplan, Schuster & Hoit. O firmă foarte bună. Noi am făcut toate cercetările asupra solicitanţilor, am obţinut referinţele necesare şi i-am pregătit pe soţii Hodding din vreme în legătură cu copilul care ar putea să se ivească pentru adopţie. În mod realist.

— Ce vreţi să spuneţi? întrebă Carella.

— Păi, mulţi dintre solicitanţi vor, cum să vă explic, un copil care să arate ca-n reclamele de dulciuri. Ochi albaştri, păr blond, zâmbet drăgălaş, mânuţe durdulii. Dar nu toţi bebeluşii arată aşa. Ne sunt aduşi pentru adopţie tot felul de copii. Şi îi plasăm pe toţi.

— Pe *toţii* întrebă Meyer.

— Pe toţi. Am dat în adopţie chiar şi copii cu handicap. Chiar şi copii bolnavi de SIDA. Există nenumăraţi oameni cumsecade – îmi face plăcere să v-o spun.

Carella aprobă din cap.

— Deci, ca să n-o lungesc, în iulie anul trecut, i-am sunat pe soţii Hodding să le spun că am un nou-născut pe care aş dori să-l vadă. Nu chiar nou-născut. Sugarul avea două săptămâni la acea vreme. Asta e perioada de graţie pe care le-o acordam părinţilor naturali. Două săptămâni. Politica Agenţiei constă în plasarea copiilor într-o familie adoptivă, oferindu-le însă părinţilor naturali posibilitatea să se răzgândească în privinţa cedării copilului. La sfârşitul celor două săptămâni, ei au dreptul să-şi reclame copilul, sau,

dacă nu, trebuie să semneze un act de cedare a lui, transferând agenţiei în cauză autoritatea asupra copilului. În cazul de faţă, nu aveam nici o îndoială că mama – fiindcă era vorba de un singur părinte – va permite să se treacă la adopţie. Oricum, i-am sunat pe soţii Hodding şi i-am rugat să vină să vadă copilul. O fetiţă. Au fost – după cum mă aşteptam – încântaţi de ea. O fetiţă frumoasă, zău! Ca dintr-o carte de poveşti, ca o mică prinţesă. Ce să vă spun, ca din reclame. Le-am dat toate datele în legătură cu ea…

— Care sunt aceste date, doamnă Henley?

— Informaţii generale despre părinţii naturali – în cazul de faţă, nu ştiam prea multe despre tată – date medicale, religioase, de educaţie. Fişa medicală eliberată de spital pentru copil şi pentru mama naturală. Şi aşa mai departe. Tot ceea ce le era necesar să ştie. Femeia de la Agenţie care îngrijea de fetiţă şi cu mine am petrecut douăzeci de minute cu soţii Hodding şi cu micuţa Susan… aşa am numit-o noi, cei de la Agenţie – mama naturală nu s-a ostenit să-i dea un nume. Familia Hodding, sunt sigură că v-a spus, nu cunoaşte nici astăzi numele mamei adevărate, care figurează în documentele Agenţiei, bineînţeles, dar documentele legale de adopţie sunt sigilate, ca şi certificatul de naştere original. În orice caz, după cum vă relatam, soţii Hodding au îndrăgit fetiţa de la prima vedere şi au fost de acord s-o ia acasă pentru perioada de probă, de nouăzeci de zile.

— Când a fost asta, doamnă Henley?

— La începutul lunii august. Atunci au luat fetiţa. Pe micuţa Susan. Doamna Henley clătină din cap. Şi acum, asta! zise ea.

Acum, asta! gândi Carella.

— Când a avut loc adopţia propriu-zisă? întrebă el.

— La începutul lunii decembrie.

— Cine a fost mama naturală a fetiţei? vru să ştie Carella.

— O să cer să mi se trimită dosarul, spuse doamna Henley şi apăsă un buton pe consola telefonului. Debbie, zise ea, vrei să-mi aduci dosarul Hodding, te rog? Domnul şi doamna Peter Hodding. Mulţumesc. Vine imediat, le comunică ea celor doi poliţişti, ridicându-şi privirea spre ei.

După vreo cinci minute, se auzi o bătaie în uşă.

— Da, intră, zise doamna Henley.

Intra o fată brunetă, cu fustă lungă şi bluză albă, şifonată, ţinând un dosar în mână. Îl puse pe biroul doamnei Henley.

— Mulţumesc, Debbie.

Aceasta se întoarse spre Carella, îi zâmbi şi apoi ieşi. Doamna Henley răsfoia deja prin documentele din dosar.

— Da, iată… Dar, ştiţi, domnilor, nu pot să vă ofer aceste informaţii dacă…

— Bineînţeles, spuse Carella. Aţi fost foarte amabilă, doamnă Henley şi nu vrem să vă punem pe dumneavoastră sau Agenţia într-o situaţie dificilă. Ne întoarcem imediat cu un ordin din partea Procuraturii.

Pe mama naturală o chema Joyce Chapman.

În luna iunie anul precedent, când se dusese pentru prima dată la Agenţie, îşi dăduse adresa: North Orange, numărul 748, apartamentul 41.

— Jos, lângă Hopscotch, spuse Meyer.

Carella aprobă din cap.

Pe formularul general Cooper-Anderson, femeia scrisese că are nouăsprezece ani, 1,70 înălţime, 75 de kg…

CULOAREA PĂRULUI: Blond.

CULOAREA OCHILOR: Verzi.

CULOAREA FEŢEI: Albă.

CEA MAI BUNĂ TRĂSĂTURĂ: Ochi frumoşi.

PERSONALITATE: Veselă.

NAŢIONALITATE: Americană.

ORIGINE ETNICĂ: Scoţiano-irlandeză.
RELIGIE: Catolică.
EDUCAŢIE: Liceul, plus un an de colegiu.
EXPERIENŢĂ DE LUCRU ŞI OCUPAŢIE: Nici una.
TALENTE SAU HOBBYURI: Tenis, scufundări subacvatice.
STAREA DE SĂNĂTATE:
BOLI :Pojar, tuse convulsivă etc.
ALERGII: Nici una.
OPERAŢII: Nici una.

Nu, nu fusese niciodată internata în vreo instituţie de sănătate mintală…

Nu, nu era dependentă de nici o substanţă administrată sub control…

Nu, nu era alcoolică…

Nu, nu fusese niciodată arestată pentru vreun delict şi nu fusese închisă niciodată.

Printre actele eliberate de completul de adopţie exista şi un acord pe care Joyce îl semnase la scurtă vreme după naşterea fetiţei:

ACORD CU AGENŢIA COOPER-ANDERSON

Eu, Joyce Chapman, consimt prin prezenta ca nou-născutul meu de sex femeiesc să fie predat unui reprezentant al Agenţiei Cooper-Anderson şi, tot prin prezenta, împuternicesc spitalul *St. Agnes* să permită ridicarea nou-născutului mai sus-menţionat de către un reprezentant al Agenţiei Cooper-Anderson.

Subsemnata autorizez Agenţia Cooper-Anderson să permită din partea mea efectuarea oricăror servicii medicale, chirurgicale sau dentare pe care medicul sau medicii desemnaţi de Agenţia Cooper-Anderson le consideră necesare pentru sănătatea sus-numitului copil. Şi consimt, de

asemenea, ca nou-născutul să fie supus unor teste pentru depistarea HIV, care produce SIDA şi oricăror altor analize necesare în acest sens. Agenţia Cooper-Anderson are obligaţia să mă informeze asupra rezultatelor testului.

Subsemnata sunt de acord să conlucrez cu Agenţia Cooper-Anderson spre binele copilului, să informez Agenţia în legătură cu eventualele schimbări ale adresei mele sau cu locul în care mă aflu, până când Agenţia va reuşi să finalizeze actele pentru adopţie sau, subsemnata, mă voi hotărî să-mi iau copilul înapoi.

Datat…

Şi aşa mai departe.

Joyce completase şi semnase, în prezenţa unui notar public, un document care suna astfel:

DEPOZIŢIE A MAMEI NATURALE
PRIVIND
INTERESUL AŞA-ZISULUI TATĂ NATURAL

În faţa noastră, subscrisa autoritate, s-a prezentat Joyce Chapman, care mai întâi a jurat şi apoi a făcut următoarea depoziţie:

1. Că ea este mama naturală a nou-născutului de sex femeiesc C.

2. Că tatăl natural al sus-numitului copil este NECUNOSCUT. Domiciliul: NECUNOSCUT.

3. Că tatăl natural n-a contribuit la întreţinerea sus-numitului copil, în mod repetat şi habitual şi nici n-a manifestat vreun interes pentru sus-numitul copil.

4. Datorită celor declarate anterior, convingerea subsemnatei este că tatăl natural nu are nici un interes pentru copil şi n-ar avea nimic împotriva adoptării copilului.

Semnătura Joyce Chapman
Depozant

Şi mai exista un document care cuprindea următoarele:

> Agenţia Cooper-Anderson doreşte să avertizeze fiecare părinte care cedează un copil pentru a fi adoptat că, în viitor, copilul ar putea dori să afle numele şi adresa părinţilor. Agenţia nu va elibera aceste informaţii fără consimţământul dv. prealabil, cu condiţia să nu fie solicitate prin lege.
>
> Pentru a vă ajuta copilul în viitor, Agenţia vă roagă să-i aduceţi la cunoştinţă orice probleme de sănătate pe care le-aţi putea avea, dv. sau alţi membri ai familiei şi care ar putea să-l afecteze mai târziu pe copil.
>
> Doresc…… nu doresc….-... să mi se aducă la cunoştinţă dacă copilul va dori să ia legătura cu mine în viitor.
>
> Nu doresc ……. să iau o decizie asupra acestei chestiuni în acest moment.
>
> Am fost informată că pot să iau o altă decizie în viitor, adresându-mă în scris Agenţiei.
>
> Semnat: Joyce Chapman

— Hai să mergem s-o vedem, spuse Carella.

North Orange, 748 se afla într-o zonă a oraşului care arăta ca un anunţ publicitar al Camerei de Comerţ pentru un orăşel din Florida. Străduţe întortocheate şi înguste, cu nume ca Lime, Hibiscus, Pelican Manatee şi Heron, se învecinau cu străzi la fel de înguste, cu nume ca Goedkoop, Keulen, Sprenkelş şi Visser, care fuseseră astfel botezate pe vremea când noi eram copii.

Centrul străzii Three-Two era Scotch Meadows Park, care dădea, la extremitatea vestică, în

Hopper Street, de unde şi numele de „Hopscotch” pentru zona, actualmente la modă, unde se stabiliseră mulţi dintre artiştii şi fotografii oraşului. Cât despre Orange Street, aceasta nu era mondenă deloc. Era situată în afara zonei mondene, şerpuind aproape până la străduţele Napoli şi Chinatown, în partea estică şi apoi cotea brusc spre Nord, până la depozitele din vecinătatea Portului Fluvial. La numărul 748 se afla o clădire care fusese o fabrică de încălţăminte, apoi un depozit de maşini grele, iar acum era împărţită în camere – boxe locuite nu de artişti – cum erau cele din Quarter şi Hopscotch ci de oameni care-şi ziceau actori, dramaturgi, muzicieni, dansatori. Cei mai mulţi erau studenţi. *Adevăraţii* actori, dramaturgi, muzicieni şi dansatori locuiau într-o zonă mai centrală, într-o zonă recent renovată, din apropierea teatrelor.

Tânăra care răspunse la apartamentul 41 se numea Angela Quist.

Poliţiştii i-au spus că fac investigaţii în legătură cu o crimă şi au întrebat dacă pot vorbi cu Joyce Chapman.

Le-a răspuns că Joyce Chapman nu mai locuieşte la adresa aceea şi că ea însăşi se afla pe punctul de a pleca de-acasă. Era îmbrăcată în loden, blue-jeans, cizme şi o căciuliţă de lână roşie, trasă peste urechi. Le-a spus că era foarte grăbită, că ora începea la unu şi nu voia să întârzie. Dar îşi scoase lodenul şi căciuliţă şi le spuse poliţiştilor că le acordă câteva minute, aşa că să fie scurţi. Luară loc într-o cameră de zi micuţă, pe ai cărei pereţi atârnau reproduceri după Picasso.

Angela Quist era actriţă.

Care locuia într-o cameră-boxă.

Dar Angela Quist era, de fapt, o chelneriţă care urma un curs de actorie, o dată pe săptămână, în ziua ei liberă şi camera-boxă în care locuia, de patru metri pe şase, era secţionată cu pereţi despărţitori din carton.

Avea, totuşi, un plafon înalt.

Iar Angela avea într-adevăr o faţă cu trăsături foarte frumoase, pometi proeminenţi, nas aristocratic, gură senzuală şi ochi ca nişte safire. Părul său avea culoarea caldă a mierii, iar glasul îi era plăcut şi catifelat şi cine zice că Cenuşăreasa *n-ar putea* merge la bal sau să locuiască într-un palat?

O cunoştea pe Joyce Chapman din Seattle, Washington, unde copilăriseră împreună.

Fuseseră la acelaşi liceu.

Veniseră în acest oraş după ce terminaseră liceul. Angela pentru a face carieră teatrală, iar Joyce pentru a studia arta scrisului la Ramsey University.

— Cu Parker Harrison, zise Angela.

Carella nu spuse nimic.

— Poetul, adăugă Angela şi romancierul.

Probabil că se aştepta din partea lui să exclame: „A, *da,* bineînţeles, Parker Harrison!" gândi Carella.

Dar el tuşi doar, ca atunci când îţi dregi glasul.

— E *foarte* cunoscut, insistă Angela.

Şi Meyer tuşi la fel.

— E foarte greu să fii acceptat pentru acest curs, spuse Angela.

— Se pare că pe Joyce a acceptat-o, comentă Carella.

— O, da! Este extraordinar de talentată, să ştiţi!

— Mai studiază cu acest profesor? întrebă Meyer.

— Joyce? Păi… nu.

— Ce face ea acum? întrebă Carella.

— Zău că nu ştiu, spuse Angela.

— Ştiţi unde locuieşte?

— Da!

— Ne puteţi da adresa ei?

— Da, sigur. Dar… dacă e vorba de ceva care s-a întâmplat *aici*…

— Da, este…

— … în acest oraş, nu ştiu cum v-aş putea ajuta dacă v-aş da adresa ei de-acum.

— Ce vreţi să spuneţi, domnişoară Quist?

— Păi, ea e în Seattle. Aşa că…

Cei doi poliţişti schimbară o privire.

— Vreau să spun că, imediat după naşterea copilului, s-a dus înapoi. Mai bine-zis, imediat ce copilul a fost dat în adopţie.

— Aha! Asta trebuie să fi fost prin august.

— Înjur de cincisprezece, cred. Copilul se născuse în iulie.

— Da.

— Şi cred că formalităţile pentru adopţie s-au făcut imediat.

— Da.

— De îndată ce s-a văzut scăpată…

— Scăpată?

— Păi, nu voia să se încurce cu un copil. Adică, are doar nouăsprezece ani. Am discutat mult despre asta. E catolică, aşa încât avortul era exclus, dar nu voia, sub nici un motiv, să *păstreze* copilul. Adică, vreau să spun că Joyce este *extraordinar* de talentată. O aşteaptă un viitor strălucit şi nici nu i-a trecut prin cap să păstreze copilul.

— Nu s-a gândit la căsătorie? întrebă Meyer.

— Nu cred că legătura pe care a avut-o era de această natură.

— Cum adică?

— Adică, l-a agăţat într-un bar. Marinar din marina comercială. Se îndrepta spre Golful Persic. Habar n-are că e tată.

— Cum îl cheamă?

— Nu ştiu.

— Joyce ştie cum îl cheamă?

— Cred că da. Adică, vreau să spun că această legătură a fost *cu totul* întâmplătoare, credeţi-mă.

— Aha! făcu Meyer.

— Cred că, de fapt, era beată. Când au venit, eram acasă, dormeam. De obicei, când una dintre noi voia să fie cu cineva, ne înţelegeam.

— Da.
— Una dintre noi se ducea să doarmă în altă parte.
— Înţeleg.
— Ca să nu fim deranjate.
— Înţeleg. Şi ea a venit, pur şi simplu, cu acest marinar…
— Da. Ştiţi, spuse Angela, strângând din umeri, uneori e cam impetuoasă, dar extrem de talentată, aşa încât, ştiţi… Şi ridică iarăşi din umeri.
— Ştiu, poate să fie iertată pentru micile sale curiozităţi, spuse Meyer.
Angela îi aruncă o privire, de parcă detectase o notă de sarcasm în tonul lui.
— Cum arăta bărbatul? întrebă Carella.
— Habar n-am, v-am spus. Dormeam când au venit şi de dimineaţă, când a plecat el, nu mă trezisem încă.
— Spuneaţi că era înscrisă la cursul acestui…
— Da, Parker Harrison.
— Atunci de ce s-a întors la Seattle?
— Tatăl său a fost bolnav.
— A, da!
— Pe moarte, de fapt. Este proprietarul unei mari companii de lemn de cherestea. Compania Chapman.
— Da.
— Cancer hepatic. Am tot vrut s-o sun şi să întreb ce mai face.
— Când aţi vorbit cu ea ultima dată? întrebă Meyer.
— M-a sunat de la Seattle în ajun de Anul Nou.
Cei doi poliţişti schimbară o privire.
— Era la Seattle atunci? insistă Carella.
— Da. De-acolo m-a sunat. De la Seattle. Să-mi ureze An Nou fericit.
— Aţi putea să ne daţi numărul ei de telefon? întrebă Meyer.
— Sigur, să văd unde l-am notat, spuse Angela. Dar ce legătură este între crima investigată de

poliţie şi Joyce?

— Copilul ei a fost omorât, zise Carella.

Cei doi bărbaţi se aflau într-un mic local de pe Longacre & Dale. Era unu şi treizeci după-amiază, dar aceştia serveau abia micul dejun. Unul dintre ei mânca friganele cu unt şi sirop. Celălalt mânca ouă cu cârnaţi şi cartofi prăjiţi. Amândoi beau cafea.

Era cam devreme pentru a-şi începe activitatea. Unu şi jumătate? Chiar foarte devreme când ai o slujbă de noapte.

De obicei, programul lor începea pe la ora două-trei după-amiază. Coborî din pat, bei o ceaşcă de cafea acasă, dai câteva telefoane să vezi cine vrea să-ţi ţină companie la masă, îţi faci duşul şi toaleta fără nici o grabă şi apoi, pe la patru, patru şi jumătate, iei prima masă a zilei.

— Chiar că ţi-ai pus destul sirop pe-aia, zise cel care mânca ouă.

— Îmi place însiropată.

— Mie-mi spui!

Cel care mânca friganele se uită la farfuria celuilalt.

— Ce mănânci tu acolo are destul colesterol ca să faci şase atacuri de cord, zise el. Ouăle. E mai mult colesterol într-un singur ou decât într-un grătar întreg.

— Cine ţi-a spus?

— E-adevărat.

— Cui ce-i pasă!

— Ar putea să te omoare colesterolul ăsta.

— Dar din ce crezi că se fac friganelele?

— Ce vrei să spui?

— Friganelele alea pe care le mănânci tu cu sirop. Din ce crezi că sunt făcute?

— Din pâine, din ce?

— Şi altceva?

— Se prăjeşte pâinea.

— Dar *înainte* de-a prăji pâinea?

— Adică ce vrei să spui?

— Ştii în ce se înmoaie pâinea înainte de-a o prăji?
— Nu ştiu. În *ce!*
— În ouă.
— Nu-i adevărat!
— Ba da!
— Vrei să spui că astea au ou pe ele?
— Dar ce-ai crezut?
— Cum pe ele?
— Pe pâine, pe ambele părţi ale feliei.
— Credeam că e chestia aia în care le prăjesc.
— Nu, băiete. E ou. Mă şi mir că nu ştiai.
— De unde era să ştiu? Nu am făcut friganele în viaţa mea.
— Aşa că acum o să faci atac de cord. Cu tot colesterolul ăla…
— N-o să fac.
— Ba sigur că da! E mai mult colesterol într-un singur ou decât…
— Bine, bine…
— … decât într-un grătar întreg, n-ai zis aşa?
— Lasă-mă să mănânc liniştit, bine?
Mâncară câteva minute în tăcere.
— Ce-ai făcut aseară? întrebă cel care mânca ouă, cu glas scăzut.
Se aflau într-o mică rezervă din fundul localului; mai era doar o singură persoană în local, la o masă lângă uşă, dar el vorbise, totuşi, încet. Bărbatul care şedea în faţa sa la masă strânse un rest de sirop cu o bucată de pâine prăjită şi o duse la gură, picurând. Mestecă câteva clipe, se linse pe buze şi spuse, coborând şi el glasul:
— M-am dus la un supermarket.
— Unde?
— În Riverhead. O chestie în interior. Am fost cu Sammy Pedicini, îl ştii?
— Sigur. Ce mai face?
— Bine. Era pontul lui, dar m-a chemat şi pe mine să-l ajut.
— Cât aţi luat?

— N-au fost decât două mii în seif. Cred că erau banii lăsaţi în casă pentru a putea începe vânzările a doua zi dimineaţa. Să-ţi spun drept, nu m-aş fi băgat, dacă aş fi ştiut că era vorba de-o mie de dolari de persoană. Mi-am pierdut toată noaptea acolo. Mai întâi a trebuit să deconectez sistemul de alarmă, ca să poată el intra şi apoi mi-am pierdut o grămadă de vreme cu seiful – era de tip vechi, cu ax, o adevărată pacoste. Pentru două mii de prăpădiţi de dolari!

Trebuie să fi fost patru dimineaţa când am terminat. I-am zis lui Sammy că, dacă mă mai cheamă la o chestie de-asta, i-arăt eu lui. Tu ce-ai făcut?

— Am „aranjat” o locuinţă particulară în Calm’s Point. O ţin sub observaţie de vreo săptămână. M-am gândit că familia e plecată din localitate.

— Singur sau cu cineva?

— De când mă ştii, de-mi pui o astfel de întrebare? Evident că singur.

— Ce-ai ciupit?

— Vreo două haine meseriaşe.

— Asta, de pe tine?

— Nu, nu. Asta am ciupit-o în ajunul Anului Nou. E o haină Ralph Lauren, face unsprezece mii de dolari.

— Nu arată de-atâta, Doc, să-ţi spun drept.

— Atâta costă, du-te şi verifică. E din păr de cămilă.

— Te cred. Da’ am zis numa’ că nu arată de-atâta.

— E una la fel într-un magazin pe Jefferson, du-te şi vezi cât costă.

— Ţi-am zis că te cred, Doc. Numa’ că o haină de stofa…

— Astea două de azi-noapte sunt de blană.

— Ce fel?

— Una e de raton…

— Care valorează cât o ceapă degerată. De mult nu-mi mai pierd vremea cu de-astea! Şi cealaltă?

— Vulpe roşcată.
— Asta-i o blană frumoasă, vulpea roşcată.
— Da.
— Ai zis Calm's Point, nu? De-acolo ai luat hainele?
— Da. Blănurile. Nu asta pe care-o port.
— Trebuia să fii atent la Calm's Point.
— Ce vrei să zici?
— Dacă Sammy nu minte…
— De ce? Ce s-a-ntâmplat la Calm's Point?
— Mişunau poliţiştii în jurul clădirii ăleia de care zici tu.
Cu vocea scăzută, de data asta.
— Ce vrei să spui?
Şi celălalt, la fel de încet.
— Dacă Sammy nu minte. Park Street, aşa-i?
— Da.
— Gagica lui locuieşte pe Park Street. Ea i-a spus că veniseră nişte poliţişti să te caute.
— Despre ce naiba vorbeşti?
— Aşa zicea Sammy.
— Zicea că nişte poliţai mă căutau pe mine *anume!* Acum, cei doi vorbeau aproape în şoaptă.
— Da, aşa i-a spus gagica lui. Locuieşte într-un apartament cu alte două puicuţe. Ea spunea că nişte poliţişti…
— Când a fost asta?
— Aseară. În timp ce Sammy lucra la seif…
— Te-ntreb când au venit poliţiştii să mă caute?
— Acu' vreo două zile. Trebuie să-l întrebi pe Sammy. Mi se pare că a zis vineri. Sună-l, îţi spune el.
— Dar gagica lui n-a zis din ce motiv mă căutau?
— Informaţia e la mâna a doua. Poliţiştii n-au interogat-o pe ea, vorbeau cu diverşi locatari din bloc.
— De pe Park Street?
— Da.
— Park Street 1 146?

— Ce ştiu eu ce număr e? Dar după ce au plecat cei de la poliţie, ea s-a dus la vecini…

— Da?

— … şi i-a întrebat ce naiba se-ntâmplă. Iar un tip din bloc zice că te caută pe tine.

— Pe mine?

— Da.

— De ce?

— Să-ţi pună nişte întrebări.

— În legătură cu ce?

— Habar n-am, Doc, zise acesta şi zâmbi. Ai făcut ceva ce nu trebuie în ultima vreme?

CAPITOLUL VI

Carella telefonă la ora două, după ceasul lui.

Persoana care răspunse la sediul companiei Chapman din Seattle rămase surprinsă de apelul unui poliţist din Est. Carella îi spuse că încerca s-o localizeze pe Joyce Chapman, iar femeia îl rugă să aştepte la telefon. Pe fir, intră o altă voce:

— Cu ce pot să vă ajut, vă rog? întrebă ea.

Carella mai explică o dată din ce motive telefonase. A încercat numărul care i-a fost dat pentru a lua legătura cu domnişoara Chapman…

— Despre ce doreaţi să vorbiţi cu domnişoara Chapman? întrebă femeia.

— Cu cine vorbesc, vă rog? vru să ştie Carella.

— Secretara domnului Chapman. Dumnealui e în spital…

— Da, ştiu.

— Aşa că, dacă vreţi să-mi spuneţi *mie*...

— Nu vreau să vorbesc cu domnul Chapman, zise Carella. Am unele treburi cu fiica lui. Dar numărul pe care l-am primit se pare că…

— Da, ce treburi?

— Cum spuneaţi că vă cheamă doamnă?

— *Domnişoară.* Ogilvy. Domnişoara Pearl Ogilvy.

„Mă gândeam eu" îşi zise Carella.

— Domnişoară Ogilvy, investighez o dublă omucidere petrecută aici şi aş dori foarte mult să vorbesc cu Joyce Chapman. Dacă ştiţi pe unde se află, m-aţi scuti de efortul de a suna la poliţia din Seattle, de unde aş putea…

— Domnişoara Chapman locuieşte la Pines.

— E numele unui hotel din Seattle?

— Nu, este reşedinţa domnului Chapman: The Pines.

— Înţeleg. Numărul pe care-l am e bun? întrebă el, reluând cifră cu cifră numărul de telefon pe care i-l dăduse Angela Quist.

— Nu, ultima cifră e 9, spuse domnişoara Ogilvy, nu 5.
— Vă mulţumesc foarte mult, zise Carella.
— Pentru puţin, spuse domnişoara Ogilvy şi închise.
Carella apăsă pe furca telefonului, obţinu tonul, formă din nou prefixul pentru Seattle, 206 şi apoi numărul de telefon cu 9 în loc de 5 la sfârşit. La celălalt capăt al firului, telefonul suna mereu.
Şi suna.
Tocmai voia să renunţe când…
— Alo? răspunse o voce înfundată, marcată, evident, de somn.
— Domnişoara Chapman?
— Mmmm.
— Alo?
— Mmmm.
— Sunt detectiv Carella de la Secţia de poliţie 87, vă sun din…
— Cine?
— Regret că v-am trezit, spuse el, sunteţi Joyce Chapman?
— Da, cât e ora?
— Puţin trecut de unsprezece, ora dumneavoastră locală.
— Cine spuneaţi că sunteţi?
— Detectiv Carella, telefonez din Isola. Domnişoară Chapman, cercetăm o dublă omucidere petrecută aici şi mă întrebam…
— O *ce!*
— O dublă omucidere.
— Doamne!
— Am vorbit astăzi mai devreme cu o persoană numită Angela Quist…
— Angie? E implicată în omucidere?
— Nu, domnişoară Chapman. Am vorbit cu ea, fiindcă pe ea am găsit-o la ultima dumneavoastră adresă.
— A *mea!*
— Da.

— Ultima *mea* adresă?

— Da.

— Dar ce am *eu* de-a face cu crimele? Şi de unde aveţi ultima mea adresă?

— De la Agenţia Cooper-Anderson, spuse Carella.

Se aşternu o linişte prelungă.

— Cine a fost omorât? întrebă ea, în sfârşit. Mike?

— Ce vreţi să spuneţi? întrebă Carella.

— Mike. Tatăl copilului. L-a omorât cineva?

— Mike şi mai cum? întrebă Carella.

Din nou linişte. Apoi:

— E mort sau nu e?

— S-ar putea, de unde să ştiu eu? răspunse Carella. Dar nu el e victima în cazul pe care-l cercetăm.

— Atunci ce e? Suspect?

— Nu, dacă era pe navă în drum spre Golful Persic în ajun de Anul Nou. Vreţi să-mi spuneţi numele lui de familie, vă rog?

— De unde ştiţi că e marinar?

— În marina comercială, spuse Carella.

— Tot aia e.

— Nu chiar. Domnişoara Quist ne-a spus.

— Tot ea v-a spus că am dat copilul pentru a fi adoptat?

— Nu.

— Atunci de unde ştiţi de Agenţia Cooper-Anderson?

— Ne-au spus părinţii adoptivi ai copilului.

— Iar Agenţia v-a dat *numele* meu? Asta înseamnă violarea…

— Domnişoară Chapman, una dintre victime este fetiţa dumneavoastră.

Se păru că la celălalt capăt al firului Joyce respira cu greutate. Aşteptă.

— Nu e fetiţa mea, spuse Joyce, în cele din urmă.

— Nu, din punct de vedere legal…

— Şi nici din punct de vedere afectiv. Eu am născut-o, domnule Carella, aşa aţi zis că vă cheamă?

— Da, Carella.

— Implicarea mea nu depăşeşte acest nivel.

— Înţeleg. Dar ea e, totuşi, moartă.

— Regret. Ce doriţi să ştiţi?

— Domnişoară Chapman, ştim că aţi fost la Seattle în ajun de Anul Nou…

— Atunci a fost omorâtă?

— Da.

— Cine a mai fost omorât? Aţi spus dublă…

— Tânăra care avea grijă de ea. O chema Annie Flynn. Vă spune ceva numele acesta?

— Nu.

— Domnişoară Chapman, puteţi să-mi daţi numele complet al tatălui?

— De ce vreţi să-l ştiţi? Dacă credeţi că el e cel care…

— Încă nu credem nimic. Încercăm doar…

— Nici nu ştia măcar că sunt însărcinată. Am fost cu el într-o sâmbătă seara şi nava a plecat a doua zi.

— Unde l-aţi întâlnit?

— La un disco, numit *Lang's.* Undeva, în zona Quarter.

— Da, cunosc locul. Şi l-aţi luat acasă?

— Da.

— Şi aţi petrecut noaptea cu el?

— Da.

— L-aţi revăzut după aceea?

— Nu. V-am spus. A plecat a doua zi.

— În Golful Persic.

— Să încarce petrol din Kuweit. Cel puţin aşa mi-a spus mie. S-ar fi putut să nu fie adevărat. Unii tipi încearcă să le impresioneze pe fete spunându-le că au o muncă periculoasă.

— Ştiţi cumva dacă e tot în Golful Persic?

— Ultima oară când l-am văzut a fost la opt dimineaţa, pe 18 octombrie, acum cincisprezece

luni.

— Ţineţi o socoteală foarte exactă a timpului, spuse Carella.

— Tot aşa aţi face şi dumneavoastră dacă năşteaţi la nouă luni după ce v-aţi fi luat rămas-bun de la cineva.

— Deci Susan a fost concepută…

— Aşa o cheamă?

— Susan, da.

— Susan, repetă ea.

Carella aşteptă.

Nu urmă nimic.

— … în acel weekend, conchise Carella.

— Da, încuviinţă ea.

— Cum îl mai cheamă pe tată? întrebă Carella.

— Nu ştiu, răspunse Joyce.

La celălalt capăt al firului, sprâncenele lui Carella se ridicară a mirare.

— Nu-i cunoaşteţi numele de familie, repetă el.

— Nu-i cunosc numele de familie.

— Nu v-a spus cum îl…

— Lăsaţi-mă în pace, domnule!

Carella clătină din cap.

— Cum arată? întrebă el.

— Înalt, cu păr negru, ochi albaştri, cine mai ştie?

— Înţeleg, zise el.

— Nu sunt o persoană imorală, spuse Joyce.

— Cred, răspunse el.

— Eram beată.

— Ştiu.

— Ne distrasem foarte bine. I-am zis să vină acasă cu mine.

— Bine. Era alb, negru, hispanic?

— Alb.

— Nu v-a spus numele de familie?

— Nu.

— Şi nu l-aţi întrebat?

— Cui îi păsa?

— Bine. V-a spus pe ce navă era?

Tăcere.
— Domnişoară Chapman?
— Da. Mă gândesc.
Carella aşteptă.
— Un petrolier.
— Da?
— Poate să aibă cumva nume de general?
— Cred că da.
— Generalul…?
— Poate.
— Putnam? Sau Putney? Generalul Putney? Ar putea fi un petrolier?
— Am să verific.
— Dar cum să fi omorât-o el? întrebă Joyce. Nici nu ştia măcar că există.
— Am dori *foarte mult* să vorbim cu el dacă-l găsim, spuse Carella. Domnişoară Chapman, numele Scott Handler vă spune ceva?
— Nu.
— N-ar putea fi cineva cunoscut?
— Nu.
— Sau pe care să-l fi cunoscut întâmplător?
— Ca atunci, la disco? întrebă ea, cu o voce dură şi rea. V-am spus, domnule Carella, că nu sunt imorală.
— Nimeni nu zice acest lucru, domnişoară Chapman.
— Aţi subliniat cuvântul „întâmplător”.
— N-am făcut-o intenţionat.
— Dar aţi făcut-o! De unde naiba să ştiu cine este acest Scott Hampton…
— Handler.
— *Indiferent* cum îl cheamă, de unde să-l ştiu eu?
— Întrebam doar dacă nu cumva numele vă…
— Nu, aţi vrut sa aflaţi dacă nu l-am întâlnit *întâmplător*…
— Da, dar…
— Aşa cum l-am întâlnit şi pe *Mike!*
Carella oftă.

— Nu-l cunosc, spuse Joyce.

— Perfect, răspunse Carella.

Se aşternu o tăcere lungă şi jenantă.

— Auziţi? zise ea.

— Da.

— Dacă… dacă descoperiţi… cine… cine… a omorât-o…

Îi era greu să rostească cuvântul. Părea că n-o să-l spună niciodată. Dar, într-un sfârşit, buzele ei articulară cuvântul, care se auzi în receptor ca o şoaptă.

— … pe Susan. Dacă aflaţi cine a omorât-o pe Susan.. Zise cu vocea înecată, să-mi spuneţi şi mie.

Apoi puse telefonul în furcă.

Eileen o măsura din ochi.

Se afla pentru a doua oară la cabinetul medical, dar nu era sigură că va mai veni. O scruta pe Karin Lefkowitz aşa cum un poliţist studiază o persoană suspectă.

Avea o înfăţişare de evreică trăită într-un oraş mare. Barbra Streisand, dar mai drăguţă: păr castaniu, tuns modem; ochi albaştri şi privire inteligentă; picioare frumoase – probabil arăta grozav cu tocuri, dar ea purta pantofi sport; un costum de lucru albastru închis şi pantofi sport. Lui Eileen îi plăcea ceea ce vedea.

— Deci, zise Karin, vreţi să începem cu violul? o atacă direct.

Lui Eileen îi plăcu acest lucru – deşi nu era chiar sigură.

— Nu despre viol aş vrea să vorbim.

— Bine.

— Vreau să spun că nu pentru viol mă aflu aici.

— Cum doriţi.

— Violul a fost demult. M-am obişnuit cu ideea.

— Bine, atunci despre *ce* voiaţi să vorbim?

— Cum v-am spus săptămâna trecută… vreau să ies din poliţie.

— Dar nu fiindcă aţi fost violată.

— Violul nu are nimic de-a face cu treaba asta. Eileen îşi puse picior peste picior, apoi se răzgândi şi se aşeză din nou ca înainte. Am omorât un om.

— Mi-aţi spus.

— De aceea vreau să ies din poliţie.

— Fiindcă aţi omorât un om în exerciţiul funcţiunii.

— Da, nu mai vreau să omor pe nimeni. Niciodată.

— De acord.

— Cred că e rezonabil.

— Mda.

Eileen o privi lung.

— Ce trebuie să facem noi aici? întrebă ea.

— Ce-aţi dori să facem? răspunse Karin tot cu o întrebare.

— Păi, mai întâi, spuse Eileen, aş vrea să pricepeţi că eu sunt poliţistă.

— Da.

— Detectiv, gradul II…

— Aha.

— … care ştie câte ceva despre arta interogatoriului.

— Mda.

— Ca, de pildă, a răspunde la o întrebare cu o altă întrebare, pentru a-l face pe suspect să vorbească.

— Mda, repetă Karin şi zâmbi.

Eileen nu-i întoarse zâmbetul.

— Aşa că, atunci când vă întreb ce-ar trebui să facem noi aici, nu-mi place să fiu întrebată ce aş dori *eu* să facem. Dumneavoastră sunteţi specialistul, dumneavoastră sunteţi cea care trebuie să ştie ce se face aici.

— Bine, spuse Karin.

— Apropo, cunosc şi tehnica lui „Mda-Aha-Bine”, zise Eileen. Ai un suspect? E-n regulă. Îl faci să vorbească şi-l ţii aşa cu „Bine-Mda-Aha” până la sfântu’ aşteaptă!

— Dar dumneavoastră nu sunteţi suspectă, zise Karin şi zâmbi.
— Ce spuneam…
— Înţeleg ce spuneaţi. Aţi prefera să vă tratez ca pe un profesionist, ceea ce şi sunteţi, de altfel.
— Da.
— Bine, aşa voi face. Dacă veţi avea amabilitatea să mă trataţi la fel.
Eileen o măsură din nou.
— Deci, reluă Karin, vreţi să ieşiţi din poliţie.
— Da.
— De aceea aţi venit aici.
— Da.
— De ce? întrebă Karin.
— Tocmai v-am spus. Vreau să…
— Da, să ieşiţi din poliţie. Dar asta nu explică de ce vă aflaţi aici. Dacă vreţi să ieşiţi din poliţie, de ce aţi venit la mine?
— Fiindcă vorbeam cu Sam Grossman de la laborator…
— Îl cunosc. Căpitanul Grossman.
— Da. Îi povesteam oarece, nu-mi amintesc exact, parcă ceva despre faptul că îmi caut de lucru, dar nu în poliţie şi am început să discutăm. El m-a întrebat dacă ştiu de Pizzaz şi eu i-am spus că ştiu; mi-a sugerat s-o sun pe doctoriţa Lefkowitz, fiindcă s-ar putea să mă ajute să-mi rezolv problema asta.
— Care problemă?
— Păi, tocmai am specificat. Vreau să ies din poliţie.
— Şi de ce nu ieşiţi?
— Păi, asta-i problema. De câte ori vreau să-mi dau demisia, nu ştiu cum să vă spun, nu sunt în stare s-o fac.
— Mda. Dar aţi înaintat o astfel de cerere de demisie?
— Nu, nu încă.
— Mda. Şi această întâmplare cu împuşcarea când a avut loc?

— Întâmplarea cu *omorul,* vreţi să spuneţi. Am *omorât* un om, doamnă doctor Lefko… de fapt, cum să mă adresez dumneavoastră?

— Cum aţi vrea să-mi spuneţi?

— Iar începeţi, zise Eileen.

— Mă scuzaţi, e un reflex.

Eileen oftă.

— Totuşi, aş vrea să ştiu cum să mă adresez dumneavoastră, zise ea.

— Vă displace doctor Lefkowitz?

— Da.

— De ce?

— Nu ştiu de ce. Intenţionaţi să-mi spuneţi detectiv Burke?

— Nu ştiu cum am să vă spun. Cum aţi vrea să…?

— Nu cred c-o să meargă, zise Eileen.

— De ce nu?

— Fiindcă văd că sunteţi obligată să-mi răspundeţi printr-o întrebare de câte ori vă întreb eu ceva, dar acesta e jocul pe care-l aplicăm noi cu toţi borfaşii.

— Da, dar acesta nu e un joc, răspunse Karin.

Ochii li se întâlniră.

— Aşa cum nici anchetarea unui infractor nu este un joc, adăugă Karin.

Eileen o scrută cu privirea.

— Poate că ar trebui să vă concentraţi mai puţin asupra tehnicii mele de lucru şi să faceţi un efort ca să ne simţim bine împreună.

— Poate.

— Dacă reuşiţi să treceţi peste stângăcia mea.

Karin zâmbi.

Eileen zâmbi şi ea.

— Deci, reluă Karin, cum aţi vrea să vă spun?

— Eileen.

— Şi cum aţi vrea dumneavoastră să-mi spuneţi?

— Cum aţi vrea dumneavoastră să vă spun? întrebă Eileen.

Karin izbucni în râs.
— Karin, e bine? zise ea.
— Da, Karin e bine, răspunse Eileen.
— Aşa o să te simţi bine?
— Da.
— E-n regulă. Acum ne putem apuca de treabă?
— Da.
— Când l-ai omorât pe omul acela?
— În noaptea de Halloween[4].
— Chiar anul trecut?
— Da.
— Cu mai puţin de trei luni în urmă.
— Două luni şi nouă zile, preciză Eileen.
— Unde s-a întâmplat?
— Într-o cameră cu chirie din Canal Zone.
— În zona portului?
— Da.
— În Calm's Point?
— Da.
— Pe Seven-Two?
— Da, în circumscripţia aceea. Dar lucram cu Annie Rawles de la Violuri. E complicat. O chemaseră cei de la Omucideri, iar ea luase legătura cu mine fiindcă aveau nevoie de o momeală. Eileen ridică din umeri. Presupuneau că aş fi fost o momeală bună.
— Şi eşti?
— Nu.
— Atunci de ce te-a luat Annie pe tine?
— Pe-atunci, eram.
— O momeală bună.
— Da. Dar acum nu mai sunt.
— De aceea vrei să pleci din poliţie?
— Păi, dacă nu mai sunt în stare să-mi fac slujba ca lumea, mai bine plec, nu? Şi ridică iarăşi din umeri. Oricum, asta e părerea mea.
— Mda. Cum îl chema pe tip?
— Cel pe care l-am omorât?
— Da. Păi, despre cine crezi că întrebam?

— Am crezut că despre cel pe care l-am omorât. Despre asta vorbim, nu? De noaptea de Halloween?

— Da.

— Îl chema Robert Wilson. Bobby. Îşi zicea Bobby.

— De ce l-ai împuşcat, Eileen?

— Fiindcă mă atacase cu un cuţit.

— Aha.

— Omorâse deja trei prostituate de-aici din oraş.

— Drăguţ tip.

— Era drăguţ, de fapt. Vreau să spun… ştiu că pare o prostie…

— Continuă.

— Trebuia să-mi amintesc mereu că am de-a face cu un asasin. Un criminal care omorâse trei femei. Una avea doar şaisprezece ani. Îmi arătaseră fotografii la Secţia de poliţie 72, ştiu că le aranjase! Le mutilase în zona genitală. Aşa încât ştiam că era foarte periculos, dar părea *fermecător.* Ştiu că e o nebunie…

— Mda.

— Spunea mereu bancuri.

— Aha.

— Bancuri *foarte* bune. Era ciudat. Mă aflam în prezenţa unui criminal şi eu *râdeam!* Zău că era ciudat.

— Cum arăta?

— Bobby? Era blond, cam de un metru nouăzeci – un metru nouăzeci şi cinci înălţime, de vreo sută de kilograme, sau ceva peste. Poate o sută cinci, o sută zece. Un individ solid. Cu un tatuaj lângă degetul mare de la mâna dreaptă, reprezentând o inimă albastră, conturată cu roşu.

— Scria ceva în ea?

— Cum adică?

— În interior. Erau litere tatuate în ea?

— Nu. Nu. Nimic. Chiar mi s-a părut ciudat.

— Chiar atunci?

— Nu, mai târziu. Când m-am gândit puţin. O inimă fără nici o iniţială în ea… De obicei există câte un nume, nu-i aşa? Eileen ridică din umeri. La toţi hoţii cu care am avut de-a face, dacă aveau tatuată vreo inimă, era şi un nume în ea. Dar la el nu! Ciudat.

— Doar o clipă, să nu greşesc. În timp ce vă aflaţi în această cameră închiriată el îţi spunea bancuri?

— Nu, mai devreme. În bar. M-au plasat într-un bar. Îmbrăcată ca o prostituată. Fiindcă…

— Fiindcă cele trei victime fuseseră prostituate.

— Da. M-a agăţat la bar şi a trebuit să-l scot de-acolo ca să poată să acţioneze. Aşa încât ne-am dus în această cameră cu chirie.

— Unde te-a atacat cu cuţitul şi tu ai fost nevoită să-l împuşti.

— Da.

— Unde-ţi erau colegii?

— I-am pierdut. Dar asta-i altă poveste.

— Ce-ar fi să mi-o spui?

— Păi, rosti Eileen, cu un oftat, AES-ul meu credea că am nevoie de ajutor. Aşa că el…

— Cum îl cheamă?

— Kling. Bert Kling. E detectiv la Secţia 87.

— Te gândeşti la el în acest fel?

— Ce fel? Ca detectiv?

— Nu, ca Alter Ego Semnificativ.

— Da. Mai demult aşa gândeam.

— Şi acum, nu?

— I-am spus că nu mai vreau să-l văd o vreme.

— De ce?

— Mi-am zis că până mă lămuresc…

— Aha.

— … ar fi preferabil să nu ne mai vedem.

— Când i-ai spus?

— Păi, vineri seara, târziu.

— Cum a reacţionat?

— Nu prea i-a plăcut.

— Ce-a zis?

— La început, a zis că nu i se pare o idee bună, apoi că e o idee tâmpită. Şi a vrut să ştie dacă tu erai persoana care mi-a sugerat-o.
— Şi ce i-ai spus?
— I-am spus că era ideea mea. Eileen făcu o pauză, după care zise: Ar fi posibil ca *tu* să-mi sugerezi aşa ceva?
— În clipa asta n-aş putea să-ţi spun.
— Dar crezi că e o idee bună? Până când revin şi eu?
— De cât timp îl cunoşti? întrebă Karin.
— De suficient timp. Lucram la un caz în secţia 87 şi acolo ne-am întâlnit. O spălătorie automată. Tipul ataca şi jefuia spălătoriile automate. M-au plasat acolo ca pe o clientă cu un coş plin de rufe murdare.
— L-ai prins?
— O, da!
— Şi când a fost asta?
— De mult. Câteodată mi se pare că-l ştiu pe Bert dintotdeauna.
— Te iubeşte?
— O, da!
— Tu îl iubeşti?
Eileen se gândi o clipă.
— Cred că da, spuse ea, în sfârşit.
— Presupun că trăiţi îm…
— Da, bineînţeles. Din… de când am lucrat la o afacere, după cea cu maşinile de spălat automate. Era vorba de un tip care viola surori medicale în parcul din jurul lui Worth Memorial. Circumscripţia de poliţie din cartierul chinezesc, ştii?
— Mda. L-ai prins?
— Desigur.
— Înseamnă că trebuie să fi fost *foarte* bună.
— Da, adică, eram bună, cred. Însă asta era atunci.
— Dar spuneai…

— Doar că atunci când s-a terminat afacerea din parc, m-am dus acasă la Bert şi… mă rog…

— Acesta a fost începutul?

— Da.

— Şi de-atunci sunteţi împreună?

— Da. Adică nu.

— Nu?

— Nu mai suntem…

— De când nu mai sunteţi împreună?

— De la Halloween, spuse Eileen. Dar *asta* e o altă poveste.

— S-ar putea ca toate să facă parte din aceeaşi poveste, comentă Karin.

Jose Herrera coborî din apartament la ora trei după-amiază, în acea zi de marţi. Andrew Fields aştepta afară. Era frig – o zi mohorâtă, ca toate zilele de ianuarie în acest oraş. În Jamaica nu existau astfel de zile. Niciodată. Acolo, era totdeauna o vreme însorită şi frumoasă. Chiar şi când ploua – ploaia era altfel decât cea din mizeria asta de oraş. În anumite momente, lui Fields îi părea rău că plecase din Jamaica, excepţie făcând problema banilor. Aici, existau bani. În Jamaica, trăgeai mâţa de coadă.

Herrera purta un palton ca o pelerină aruncată peste umeri, neîncheiată, pentru a face loc braţului stâng băgat în ghips. Fields se întreba cum era îmbrăcat acesta pe sub pelerină. Purta un pulover cu o singură mânecă? O să afle el după ce o să-l împuşte, când se va uita sub pelerină. O să fure şi ceasul pe care îl văzuse lucind pe mâna lui Herrera; de departe, părea de aur, dar putea să fie o tinichea. Mulţi hispanici purtau imitaţii.

Fields plănuia să se apropie de Herrera îndată ce va fi posibil, să-l urmărească, să i se alăture şi să-i spună în englezeşte – dacă tâmpitul de hispanic *înţelege* engleza – că are un pistol în buzunar, aşa că să facă bine şi să-l însoţească liniştit până în Crosley Street, numărul 704 – o clădire

abandonată în acest cartier încântător de hispanici, în care locuia şi Herrera. Fields urma să-l facă să urce la etajul al treilea al clădirii şi să-l împuşte în cap. Curat, simplu. Fără probleme, fără încurcături.

Herrera se opri la uşa blocului şi se uită în dreapta şi în stânga străzii.

Se comporta cu multă stăpânire de sine, ca un gangster de cinema.

Nu se aflau prin preajmă decât vreo zece mii de negri, deci tâmpitul de hispanic încerca să-şi depisteze exterminatorul din grămadă.

Fields zâmbi.

În ziua de Anul Nou, când îl atacaseră cu bâte de baseball, purtau blue-jeans şi jachete din piele, cizme, şepci de lână roşie şi arătau ca membrii unei bande de stradă. Astăzi, Fields era îmbrăcat ca un bancher: costum de culoare închisă şi palton, pantofi negri, pălărie gri-perlat, fular negru. Avea o geantă diplomat în mâna stângă, aşa încât dreapta s-o poată ţine pe pistolul din buzunarul paltonului când îl va ajunge din urmă pe Herrera şi-l va sfătui să nu se opună unei scurte plimbări matinale.

Aparent satisfăcut de faptul că nimeni de pe stradă nu părea să fie un pericol pentru el, Herrera coborî cele câteva trepte din faţa blocului şi se opri să vorbească cu un bătrân care stătea la un foc. Făcut într-un recipient de tablă. Lui Fields îi trebui un minut să-şi dea seama ce urmărea Herrera. Acesta îi arăta bătrânului pachetul de ţigări pe care-l scosese din buzunarul paltonului. Îl ruga pe bătrân să-i aprindă o ţigară. Bătrânul încuviinţă din cap, luă cutia de chibrituri de la Herrera şi încercă, fără succes, din cauza vântului, să scapere câteva beţe. Până la urmă reuşi, aprinzând ţigara ce atârna din gura lui Herrera.

Savureaz-o, gândi Fields.

E ultima băiete.

Herrera îi mulţumi bătrânului, îşi recuperă cutia de chibrituri şi o puse în acelaşi buzunar cu

ţigările. Apoi se uită de-a lungul străzii. Mare minune dacă nu-l omora cineva pe tip, îi trecu prin cap lui Fields, văzându-l cum şi-o căuta cu lumânarea.

Herrera se urni iarăşi.

La fel şi Fields.

Îl urma la o distanţă sigură, aşteptând un moment favorabil să se poată apropia; nu voia să existe prea multă lume în preajmă; să fie destulă lume pentru a-l acoperi, dar strada să nu fie atât de aglomerată încât să audă cineva ce o să-i spună el lui Herrera. Trecuseră de vreo cinci-şase blocuri când Fields constată o oarecare diminuare a fluxului de pietoni. Vreo doi-trei din imediata apropiere a lui Herrera se deplasau în aceeaşi direcţie, iar vreo cinci-şase veneau în sens invers. Avea timp să se apropie de Herrera.

Se desprinse uşor şi rapid din rândul celorlalţi pietoni, încercând să se apropie iute de Herrera dinspre stânga – din partea cu braţul bolnav al acestuia şi partea sa dreaptă, unde ţinea pistolul. Se afla cam la vreo zece paşi în urma lui, când Herrera viră deodată spre dreapta şi intră pe o uşă. Fields se opri brusc. Micuţul intra într-un bar. Barul se numea *Las Palmas.* Fields se uită înăuntru prin geamul uşii.

Poliţistul cel mare şi blond, care trăsese în ziua de Anul Nou, şedea la bar.

Herrera se aşeză pe un scaun alături.

Silueta Felicei Handler se profila pe un perete dungat ca o zebră. Cu părul său blond cârlionţat şi ochii de chihlimbar, arăta ca o leoaică tânără şi sănătoasă, ce pozează în faţa pieilor provenite de la o turmă pe care a vânat-o, a omorât-o şi apoi a mâncat-o. Ceilalţi pereţi ai apartamentul lui – bârlog – erau negri. După cum afirmase, doamna Handler era decorator de interioare.

Meyer şi doamna Handler vorbeau în timp ce muncitorii se deplasau de colo-colo prin

apartament. Asta făcea conversaţia dificilă. Poliţistul avea impresia că femeii îi convenea să fie deranjaţi; el se afla acolo pentru a-i pune întrebări în legătură cu fiul său. Pentru ea, orice altceva avea întâietate faţă de afurisita de crimă. Tapetul cu flori mărunte se potriveşte mai bine în dormitorul principal sau în celălalt? Pe care dintre pereţii dormitorului principal să pună oglinda cea mare? (Meyer ştia deja răspunsul.) Unde se potriveşte tapetul auriu metalizat, cu puncte roşii? N-ar vrea să vadă o mostră de roşu pentru tavanul din birou? Merge tapetul cu nave cosmice în camera copilului? Ce era cu acel sul de tapet galben, care nu fusese menţionat nicăieri pe planul etajului? Unde să-l pună? (Meyer ştia răspunsul şi la această întrebare).

— Doamnă Handler, zise el, aflat aproape la capătul răbdării. Ştiu că e important să le spuneţi oamenilor ce…

— Da, este, interveni ea.

— Îmi închipui. Dar şi la noi sunt o mulţime de oameni care aşteaptă răspunsuri.

— Da? Îşi ridică o sprânceană, de parcă spunea: „Ce poate fi *mai* important decât ceea ce fac eu aici?”

— Da, zise el. Aşa încât; ştiţi, nu mi-ar plăcea deloc să vă chem la poliţie doar ca să *vorbesc* cu dumneavoastră, dar…

Lăsă fraza în suspensie.

Femeia îl măsură din ochi.

Era poliţistul ăsta în stare s-o citeze la poliţie?

Ochii săi chihlimbarii străluceau de inteligenţă.

Se gândea dacă n-ar fi fost mai bine să-l lase s-o citeze, dacă *asta* era dorinţa lui.

Se mulţumi să-i zâmbească cu zâmbetul din *Atracţie fatală.*

— Vă rog să mă scuzaţi, spuse ea. Ştiu că se exercită o mare presiune asupra dumneavoastră. Acest caz este deosebit de important, aşa-i?

Ar fi vrut să-i spună că presiunea exercitată asupra sa nu avea nimic de-a face cu dorinţa lui arzătoare de a rezolva cazul. Dar acest lucru nu era adevărat în întregime. Televiziunea şi presa de scandal profitau din plin. Un bebeluş de şase luni? Omorât în leagăn? Dacă un copil de câteva luni nu se afla în siguranţă faţă de asasinii din oraş, atunci cine mai era?

Apelurile telefonice în biroul locotenentului Byrnes începuseră din dimineaţa în care fusese anunţat cazul. Mai întâi, un căpitan de la Sediul Central al Poliţiei, apoi şeful detectivilor, după aceea Howard Brill, unul dintre adjuncţi şi imediat şeful cel mare toţi punând aceleaşi întrebări şi anume dacă Byrnes credea că detectivii de la secţia de poliţie se descurcau destul de bine sau ar trebui să intervină mai ferm cei de la brigada Omucideri? Sau cei din Forţele Speciale? Era doar o verificare, bineînţeles, îi ruga să le spună urgent dacă nu au nevoie de ajutor. Adică să li se comunice dacă oamenii lui erau pregătiţi să accepte eşecul înainte de-a fi avut posibilitatea să cerceteze.

— Vreţi să ieşim puţin pe hol? întrebă Meyer. Doar zece minute, vă rog. Să nu ne mai deranjeze lucrătorii. E tot ceea ce vă rog.

— Desigur, spuse ea şi se uită la ceas. Oricum, e vremea pentru o pauză de fumat.

Ajunseră pe culoar şi merseră până la capătul lui, unde se afla o ieşire pentru caz de pericol. Doamna Handler scoase o ţigară din pachetul de Pall Mall, oferindu-i şi lui Meyer. Acesta fumase Pall Mall ani de zile. Pachetul roşu atât de familiar îi stârnea o poftă nemaipomenită. Clătină negativ din cap. O urmări cum îşi aprindea ţigara, cum trăgea în piept şi apoi dădea fumul afară, cu o profundă satisfacţie. Tortură chinezească.

— Doamnă Handler, ştiaţi, desigur, că fiul dumneavoastră nu s-a întors încă la şcoală.

— Nu, nu ştiam.

— L-am sunat azi-dimineaţă la Prentiss, puţin înainte de-a vorbi cu dumneavoastră.
— Înţeleg. Şi acum vreţi să aflaţi dacă am veşti de la el.
— Aveţi?
— Nu.
— Când am vorbit cu dumneavoastră, marţea trecută…
— Da.
— Spuneaţi că băiatul plecase spre Maine în dimineaţa acelei zile.
— Da.
— Dar bineînţeles că nu plecase.
— Atunci nu ştiam.
— El v-a spus că pleacă înapoi la şcoală.
— Da.
— Doamnă Handler, cunoaşteţi programul şcolii?
— Ce vreţi să spuneţi?
— Nu ştiaţi că orele nu se reiau până pe data de 9 ianuarie?
— Ba da, ştiam.
— Dar nu vi s-a părut ciudat că el se întorcea la şcoală de pe data de 3. Cu aproape o săptămână înainte de data *obligatorie.*
— Scott este un student foarte bun. Lucra la un proiect ştiinţific destul de greu şi voia să se întoarcă mai devreme.
— Deci n-aţi văzut nimic ciudat în faptul că…
— Nimic. Este în ultimul an. Colegiile de vârf încurajează iniţiativa studenţilor…
— Aşa că, atunci când v-a spus că se duce înapoi…
— N-am avut nici un motiv să cred că *nu* se duce înapoi.
Trăgea fumul în piept şi-l dădea afară la două-trei propoziţii. Doar stând în preajma ei, Meyer începea să capete un fix cu nicotină.
— Şi nu vi se pare ciudat că acum nu e la şcoală? La o zi *după* începerea cursurilor?

— Ba da, mi se pare ciudat.
— Dar nu păreţi prea îngrijorată, spuse Meyer.
— Nu sunt. E băiat mare. Ştie să-şi poarte singur de grijă.
— Unde credeţi că ar putea fi, doamnă Handler?
— Habar n-am.
— Nu v-a sunat?
— Nu.
— Nici nu v-a scris…
— Nu.
— Dar nu sunteţi îngrijorată.
— După cum v-am spus…
— Da, e băiat mare. Doamnă Handler, să vorbim puţin despre ajunul Anului Nou.
— De ce?
— Fiindcă fiul dumneavoastră a avut o legătură cu una dintre victime şi acum nu-l putem găsi. Aşa încât aş vrea să ştiu ce-a făcut în ajunul Anului Nou.
— V-am spus deja.
— Da, aţi dat o petrecere care a început la ora nouă…
— Da.
— … şi s-a terminat la patru dimineaţa.
— Cam la ora aceea.
— Şi Scott a fost prezent toată noaptea.
— Da.
— Sunteţi sigură?
— Foarte sigură.
— Bănuiesc că ceilalţi oaspeţi n-ar avea nimic împotrivă să confirme…
— Nu ştiu dacă altcineva a observat venirile şi plecările lui Scott. E fiul meu, eu sunt cea care…
— Au fost veniri şi plecări?
— Ce vreţi să spuneţi?
Aruncă mucul pe jos şi-l strivi cu talpa. Apoi îşi deschise poşeta, scoase pachetul de Pall Mall, scutură o ţigară şi o aprinse. Cu gesturi întârziate, i se păru lui Meyer. Făcuse deja o primă greşeală şi ştia. Dar şi el ştia.

— Aţi spus că a fost acolo toată noaptea, doamnă Handler.
— Da, a fost.
— Când e acasă, locuieşte cu dumneavoastră?
— Da.
Precaută acum, leoaica adulmeca în aer.
— Deci el nu trebuia *să vină* la petrecere. El *era deja acolo,* da?
— Ei; şi?
— Şi nu trebuia *să plece* după petrecere, aşa-i? Deoarece se afla acolo unde locuia. Deci ce voiaţi să spuneţi cu venirile şi plecările sale?
— Erau doar o figură de stil, zise ea.
— De care, comparaţie? Meta…?
— Ascultă, spuse ea, zvârlind ţigara ca pe o provocare.
— Da, doamnă Handler?
Ochii îi străluceau din nou.
— Nu face pe deşteptul cu mine, bine?
Puse pantoful pe ţigară şi o strivi.
Se uită provocator în ochii lui.
Cetăţeanul onest către funcţionarul public.
Meyer socoti că e momentul să-şi scoată mănuşile.
— Am nevoie de o listă cu musafirii, spuse el.
— De ce?
— Fiindcă vreau să ştiu dacă toţi cei prezenţi la petrecere vor jura că fiul dumneavoastră a fost acolo toată noaptea, în timp ce un copil de şase luni şi fata care îngrijea de el *erau omorâţi.* Dacă vreţi să scot un mandat, nu-i o problemă. Am putea să ne înţelegem să-mi daţi acum, pe loc, numele, adresele şi numerele de telefon ale tuturor celor care au participat. Ce ziceţi? Nu vreţi să evităm atâta pierdere de vreme? Sau vreţi să vă protejaţi fiul până la a-l face să devină suspectul numărul unu din acest caz?
— Habar n-am unde se află, zise doamna Handler.
— V-am întrebat altceva, spuse Meyer.

— Nu ştiu unde s-a dus în acea noapte.

Meyer reacţionă imediat.

— Deci e *adevărat* că a plecat de la petrecere.

— Da.

— Când?

— Pe la...

Ezită. Încerca să-şi aducă aminte când se petrecuseră crimele. Din nou îl acoperea pe fiul său. Conta pe memoria nesigură şi probabil tulburată de alcool a celor care-l văzuseră punându-şi paltonul şi pălăria şi…

— Bine, lăsaţi, spuse Meyer. Mă duc să scot citaţia în timp ce alcătuiţi lista cu musafirii. Dar aş vrea să ştiţi că nu-l ajutaţi deloc, doamnă Handler. La revedere.

Se îndrepta spre lift când ea îl opri:

— O clipă, vă rog.

CAPITOLUL VII

L-au găsit pe Colby Strothers la ora două, miercuri după-amiază, în data de 11 ianuarie. Şedea pe o bancă de piatră în aripa Matisse a Muzeului de Artă Modernă Jarrett, de pe Jefferson Avenue, schiţând în creion o pictură uriaşă de Matisse, care era expusă pe, zidul alb din faţa lui. Câteva momente nici nu-şi dădu seama că poliţiştii se aflau acolo, atât era de concentrat asupra lucrului. Când, în sfârşit, îşi ridică ochii, în ei se citea surprinderea.

— Domnul Strothers? întrebă Meyer.

Felice Handler îi făcuse o descriere foarte exactă. Avea nouăsprezece ani, ochi uimitor de albaştri, bărbie despicată şi un smoc de păr castaniu care-i cădea pe frunte. Era bine făcut, ca un jucător de fotbal, dar avea, se pare, suflet de artist: Strothers era în anul întâi la Granger Institute, una dintre cele mai prestigioase institute de artă din oraş.

— Detectiv Meyer, Secţia de poliţie 87, spuse Meyer, arătând insigna şi legitimaţia. Colegul meu, detectiv Carella.

Strothers clipi.

Doamna Handler îl îndrumase pe Meyer spre Granger Institute. Se dusese acolo în dimineaţa aceleiaşi zile şi vorbise cu cineva de la secretariatul Institutului, care-l îndrumase spre şeful Departamentului pentru Artă, iar acesta îi spusese că Strothers se va afla la Jarrett în acea după-amiază. Acum, Meyer şi Carella aveau un Matisse în spate, iar în faţa lor şedea pe o bancă de piatră, uluit, un student de la Arte, care se întreba probabil dacă este ilegal să faci schiţe într-un muzeu particular.

— Vreţi să mergeţi cu noi undeva unde să putem vorbi?

— De ce? Ce-am făcut? întrebă Strothers.

— Nimic. Vrem să vă punem câteva întrebări, spuse Carella.
— Despre ce?
— Despre Scott Handler.
— Dar *el* ce-a făcut?
— Putem să ieşim în grădină?
— Pe vremea *asta?*
— Sau la Expres. Alegeţi.
— Sau putem să rămânem chiar aici, spuse Meyer. Cum doriţi.
Strothers continua să se uite la ei.
— Ce ziceţi? întrebă Carella.
— Să mergem la Expres, decise Strothers.
Străbăteau ca trei camarazi coridoarele pe ale căror pereţi se aflau tablouri de Picasso, Van Gogh, Chagall şi Gauguin. Urmară semnele de pe un perete de sticlă ce dădea într-o grădină cu sculpturi dominate de un Chamberlain splendid, apoi urcară la etajul al doilea, trecând pe lângă expoziţia Syd Solomon, îşi continuară drumul spre etajul al treilea, unde indicatoarele îi dirijau prin faţa sălii de film a muzeului (care prezenta atunci o retrospectivă Hitchcock cuprinzând şi *Păsările) şi* ajunseră în fine la Expres, nu prea aglomerat la ora două şi zece după-amiază.
— Doriţi cafea? întrebă Carella.
— Sigur, răspunse Strothers, cu voce şovăielnică.
Se uita la ei de parcă se întreba dacă vor îndrăzni să pună furtunul cu apă pe el într-un loc public.
— Ce vreţi la cafea?
— Zahăr şi puţină frişcă.
— Meyer?
— Cafea simplă.
Carella se apropie de tejghea, iar Meyer şi Strothers se aşezară la masă. Meyer îi zâmbi, încercând să-l facă să se simtă în largul lui. Strothers nu-i întoarse zâmbetul. Carella se răsuci,

puse ceştile de cafea şi linguriţele pe masă şi se aşeză şi el.

— Deci aşa, zise Meyer şi zâmbi din nou.

— Spuneţi-ne unde aţi fost în ajun de Anul Nou, spuse Carella.

— Credeam că e în legătură cu Scott.

— Este. Aţi fost cu el?

— Da.

— Unde?

— Acasă la el. Părinţii lui Scott au dat o petrecere. Scoţi m-a invitat.

— Când aţi ajuns acolo?

— Ce-a făcut Scott?

— Nimic. Aţi vorbit cu el în ultima vreme?

— Nu.

— Când aţi ajuns la petrecere?

— Pe la noua şi jumătate-zece.

— Singur?

— Nu, eram cu o fată.

— Cum o cheamă?

— De ce?

— Domnule Strothers, acesta este un interogatoriu de rutină, ne interesează…

— Mulţumesc, dar aş vrea să ştiu de ce vă interesează…

— Încercăm să stabilim cu precizie pe unde se afla Scott Handler în ajunul Anului Nou, zise Meyer.

— Şi atunci de ce vă trebuie numele prietenei mele? Dacă-i vorba de Scott, de ce…

— Doar fiindcă ea ar putea fi încă un martor, spuse Carella.

— Martor la ce?

— Martor la prezenţa lui Handler la anumite ore.

— Ce interval de timp vă interesează? întrebă Strothers.

Carella remarcă faptul că tot nu le dăduse numele prietenei sale. Îl admira pentru asta. Se întreba dacă nu s-ar cuveni să fie sincer cu băiatul.

Să-i spună că-i interesa unde se afla Handler între douăsprezece jumătate – când Annie Flynn primise ultimul telefon – şi două jumătate – când reveniseră acasă soţii Hodding şi o găsiseră moartă. Avu un scurt schimb de priviri cu Meyer. Meyer clipi aprobator. Dă-i drumul. La risc.

— Cercetăm o dublă omucidere, spuse Carella. Una dintre victime este o fată, o cunoştinţă de-a lui Scott Handler, încercăm să stabilim pe unde se afla el între douăsprezece jumătate şi două jumătate noaptea.

— În ajunul Anului Nou, spuse Strothers.

— Da. De fapt era prima zi a anului.

— Înţeleg. Deci e foarte serios, aşa-i?

— Da, e foarte serios.

— Dar, dacă acesta e intervalul critic…

— Da, este.

— Atunci Scott nu este cel pe care-l căutaţi.

— De ce spuneţi asta, domnule Strothers?

— Fiindcă ştiu unde se afla în acel timp şi nu omora pe nimeni.

— Unde era?

— Cu mine. Şi cu prietena mea. Şi cu prietena lui.

— Vreţi să spuneţi cum le cheamă pe fete?

— Nu e suficient cuvântul meu?

— Ba da, spuse Carella. Dar, dacă alte două persoane ar confirma, prietenul dumneavoastră ar fi…

— Cine v-a spus că e prietenul meu?

— Credeam…

— Abia îl cunosc. L-am întâlnit la un vernisaj în preajma Zilei Recunoştinţei. Venise de la Maine. E la o şcoală acolo.

— Mda.

— Tocmai se despărţise de prietena lui şi era, într-adevăr…

Se opri brusc.

Deodată, în ochi îi apăru o lumină. Înţelese.

— Da? zise Meyer.

— Ea e cea care a fost omorâtă?
Poliţiştii aşteptară.
— Fata care-i dăduse papucii?
— Ce ţi-a spus despre ea?
— Doar că îi dăduse papucii. Nu putea să fie o treabă prea serioasă, în ajun de Anul Nou părea să fi depăşit criza.
— L-aţi văzut vreodată între Ziua Recunoştinţei şi…
— Nu. V-am spus că ne-am întâlnit la acest vernisaj şi apoi ne-am dus, împreună cu prietena mea, la o petrecere, într-un atelier pe care-l are în Quarter un amic de-al meu, artist. Scott părea foarte deprimat, aşa că l-am invitat să vină cu noi. Chiar în ajun de Anul Nou, m-a sunat, mi-a spus că se dă o petrecere la el acasă şi dacă n-aş vrea să merg şi eu împreună cu Doro…
Se întrerupse brusc.
— Aşa o cheamă? întrebă Carella. Dorothy?
— Da.
— Dorothy şi mai cum?
— Aş dori să n-o amestec în toată treaba asta, vă rog, zise Strothers.
— Bineînţeles, spuse Carella. Deci aţi ajuns la petrecere pe la nouă şi jumătate-zece…
— Drace! exclamă Strothers. Dacă mi-ar fi zis că noi vom fi singurii tineri de-acolo… Vreau să spun că toată lumea de la petrecere avea treizeci-patruzeci de ani!
Expresia lui Meyer nu se schimbă.
— Cât aţi stat. Acolo? întrebă Carella.
— Am plecat la scurt timp după miezul nopţii.
— Împreună cu Dorothy, Scott şi prietena lui.
— Nu, prietena lui nu era acolo. Ne-am dus noi acasă *la ea.*
— Deci ea nu a fost la petrecerea lui Handler?
— Nu.
— Nu ştiţi de ce?
— E mai mare decât Scott şi poate că lui nu-i prea convenea ca maică-sa s-o cunoască.

— *Cu cât* e mai mare? întrebă Meyer.
— Păi, e destul de bătrână, spuse Strothers.
— Cam ce vârstă are? întrebă Meyer. Treizeci? Patruzeci? Expresia feţei lui Meyer nu se schimbase.
— Pe-aproape. Trebuie să aibă cel puţin douăzeci şi şapte-douăzeci şi opt.
— Cum o cheamă? întrebă Carella.
— Lorraine.
— Lorraine şi mai cum?
— Greer.
— Adresa?
— Nu o ştiu. Undeva prin Quarter. De la Scott ne-am dus acolo cu un taxi.
— Dar nu vă amintiţi adresa?
— Nu, regret.
— Ce meserie are, ştiţi cumva?
— E chelneriţă. Vrea să devină cântăreaţă de rock. Strothers ridică din umeri sugestiv, îşi dădu ochii peste cap şi apoi făcu o grimasă – toate acestea indicând cu claritate ce credea despre şansele ei de-a deveni cântăreaţă de rock.
— La ce oră aţi ajuns la ea acasă? întrebă Meyer.
— Poate pe la unu fără un sfert? Cam pe-atunci.
— Aţi plecat de la Scott de-acasă la scurt timp după miezul nopţii…
— Pe la şi douăzeci.
— Şi aţi ajuns acolo la unu fără un sfert.
— Da.
— Şi la ce oră aţi plecat din apartamentul domnişoarei Greer?
— Puţin după cinci. Unii îşi luau deja micul dejun. Meyer puse întrebarea-cheie.
— Scott Handler a fost tot timpul cu voi?
— Da.
— Eşti sigur?
— Păi…
— Ce e, domnule Strothers?

— Păi… eram împreună când am plecat de la el, bineînţeles…
— Bineînţeles.
— Şi eram împreună când am ajuns la Lorraine…
— Da?
— Dar acolo era mare petrecere, ştiţi…
— L-aţi pierdut din vedere, aşa-i?
— Păi, Dorothy şi cu mine ne-am cam retras…
— Aha.
— Am fost cumva… mai puţin prezenţi, ştiţi… cam… o oră.
— Mai puţin prezenţi…
— Adică eram, de fapt, în dormitor.
— Mda. De când până când?
— Aş zice că de pe la unu până pe la două şi jumătate, cam aşa…
— Deci nu puteţi şti precis dacă Handler a fost acolo tot timpul.
— Păi, era acolo când ne-am dus în dormitor, era de faţă când ne-am întors, aşa încât am presupus că…
— Era acolo la ora unu şi apoi la două şi jumătate.
— Poate ceva mai târziu.
— Cam pe la cât?
— Să zicem trei.
— Aha.
— Sau poate chiar trei şi jumătate, cred.
— Deci, în fond, aţi *lipsit* vreo două ore şi jumătate.
— Da, cred că da.
Ceea ce i-ar fi permis lui Handler să tragă o fugă până la locul incriminat.
— Ziceţi că e chelneriţă, aminti Meyer.
— Prietena lui Scott? Da.
— A spus cumva unde lucrează?

Lewis Randolph Hamilton se plimba de colo-colo.

— Ai auzit chestia asta? îl întrebă pe Isaac.

Isaac auzise. Fields le spusese amândurora.

— Eşti sigur că e acelaşi poliţist? întrebă Hamilton.

— Acelaşi, confirmă Fields. Cel care a tras în Herbert şi în James şi se pregătea să mă împuşte şi pe mine, dacă nu puneam jos bâta.

— Erau împreună în acest bar?

— *Las Palmas*. Pe Walker.

— Stând împreună la bar şi vorbind ca doi prieteni buni.

— Ca fraţii, zise Fields.

— Ce crezi tu că-i spunea micuţul Joey tipului? întrebă Hamilton.

Isaac îl privi cu înţeles.

Hamilton se apropie de Fields şi-l luă pe după umeri.

— Îţi mulţumesc, Andrew, spuse el. Ai făcut bine că te-ai retras în acel moment. Uită de Joey pentru o vreme, ce zici? Lasă-l pe Joey acum.

Fields îi aruncă o privire contrariată.

— Nu mai vrei să-l lichidăm?

— Ascultă, Andrew, cum să te *apropii* de el acum? Acum, când îl paşte poliţistul? Cu atât mai mult cu cât tipul te-a văzut şi te cunoaşte.

Fields păru deodată îngrijorat. Îl învinuia cumva Hamilton pe el? Ce voia să spună? Că stricase totul? Aşa cum făcuse James cu bâtele de baseball?

— Nu m-au văzut, Lewis. Nici unul dintre ei. Nici Joey, nici copoiul.

— Bine, zise Hamilton.

— Aşa că, dacă vrei să-l…

— Dar ce-o fi apucat să-i spună poliţaiului? întrebă Hamilton.

O poveste de adormit copiii.

Kling era aproape jenat de ceea ce trebuia să-i raporteze şefului.

După Herrera, povestea stătea cam aşa:

Pe 23 ianuarie, într-o luni noaptea, trebuia să intre un vapor. Sub pavilion scandinav, dar venea din Columbia. La bord, se afla o sută de kilograme de cocaină. Preţul normal de cumpărare era de cincisprezece până la douăzeci şi cinci de mii kilogramul, dar, deoarece banda prelua întregul transport, preţul scădea la zece mii kilul. Un kilogram este egal cu 2,2 livre, poţi să întrebi pe oricine. Urma să se facă un schimb de un milion de dolari peşin contra două sute douăzeci livre de cocaină. Era ceva, băiete! Era un munte de cocaină pentru prizat. În stradă, acea imensă cantitate de drog făcea douăsprezece milioane şi jumătate de dolari.

Până aici, totul părea în regulă. Profitul normal în cazul unei învestiţii în droguri era de cinci la unu. În cazul de faţă, profitul era de doisprezece şi jumătate la unu. Aşa că marfa era vândută la preţ redus.

Dar în acest moment interveneau fraţii Grimm.

După informaţiile lui Herrera, banda făcuse aranjamentele necesare ca drogul – cocaina – să fie livrat la o anumită adresă aici, în oraş; Herrera nu cunoaştea încă adresa respectivă, însă avea s-o afle pentru Kling, dacă acesta se îngrijea ca banda să nu-l omoare în următoarele câteva zile. Milionul de dolari avea să fie predat atunci, pe loc, după obişnuita testare şi probare. Exact în acea clipă trebuia să intervină Kling cu echipa lui, să spulbere coşmelia şi să confişte marfa – de îndată ce Herrera afla locul de livrare, bineînţeles.

— Bineînţeles, comentă Kling.

Se întreba ce câştig avea Herrera din toată treaba asta.

Nu-l iscodi încă.

Vru să ştie, în schimb, cum se numea banda.

Herrera îi spuse iarăşi că era mai mare ca a lui Shower sau ca a lui Spangler, mai mare chiar decât cea numită „Tel Aviv”, un nume ciudat pentru o bandă condusă de jamaicani, dar se întâmpla să fie

adevărat. Ca o informaţie colaterală, Herrera îi relată lui Kling cum ajunseseră jamaicanii să-şi numească banda „detaşament”: numele se trăgea de la nişte westernuri cu macaronari – vizionarea filmelor western era o formă de distracţie foarte îndrăgită în Caraibe. Kling se gândi că era foarte interesant, poate chiar adevărat. Voia, totuşi, să ştie numele bandei.

— Nu cunosc numele bandei, spuse Herrera.

— Nu-l cunoşti.

— Nu.

— Tipii ăştia vor să te omoare, dar tu nu ştii cine sunt.

— Ştiu că tipii pe care i-ai arestat încercau să mă omoare.

— Îi ştiai pe indivizii ăştia şi *înainte* de-a încerca să te omoare?

— Da, răspunse Herrera. Dar nu şi cine sunt ei.

Din acest moment, povestea începe să se umfle ca dovleacul din poveste.

Sau să crească precum nasul lui Pinocchio.

După spusele lui Herrera, fusese în acelaşi bar, *Las Palmas,* unde stăteau el şi Kling în momentul relatării, într-un separeu pe partea opusă a salonului, când auzise întâmplător discuţia dintre trei negri, aflaţi în separeul de-alături.

— Mda, făcu Kling.

— Cei trei negri vorbeau despre transportul de care ţi-am spus.

— Dând toate cifrele şi datele.

— Da.

— Suta de kilograme…

— Da.

— Reducerea de preţ…

— Da, toate astea.

— Şi data livrării. Toate detaliile.

— Da. Cu excepţia locului. Încă nu-l cunosc.

— Ai auzit toate astea?

— Da.

— Vorbeau despre un transport de cocaină şi vorbeau suficient de tare ca să-i auzi.
— Da.
— Aha, comentă Kling.
Dar, după spusele lui Herrera, trebuie să fi fost văzut de ei când pleca şi probabil cei trei îşi dăduseră seama că auzise tot ce vorbiseră, astfel încât pesemne că-l întrebaseră pe barman cine era şi aşa se face că încercaseră să-l omoare în ajunul Anului Nou.
— Fiindcă aflaseşi de transport.
— Da.
— Şi, desigur, poţi să-i identifici pe tipi.
— Evident.
— Dar nu ştii cum îi cheamă.
— Aşa-i, nu ştiam cum îi cheamă.
— James Marshall şi Andrew Fields şi…
— Dă. *Acum* ştiu cum îi cheamă. Dar atunci nu ştiam.
— Nu ştiai?
— Nu ştiam.
— Atunci de ce erau îngrijoraţi din cauza ta? Dacă nu ştiai cine sunt, unde urma să se facă transportul, de ce să-şi bată capul cu tine?
— Aha, făcu Herrera.
— Da, aha, răspunde-mi! spuse Kling.
— Ştiam data transportului.
— Mda.
— Şi cantitatea de cocaină de pe vas.
— Mda. Cum se numeşte vasul?
— Nu ştiu. Era sub pavilion suedez… sau danez.
— Sau poate finlandez.
— S-ar putea.
— Aşa că tipii ăştia trei din bandă erau îngrijoraţi – nu pomeneau de bandă? Când ascultai ce vorbesc?
— Ba da. Banda asta, banda ailaltă.
— Dar nu *numele* bandei.
— Nu, numele nu.

— Păcat, aşa-i?
— Păi, asta pot să aflu.
— Aşa cum poţi să afli unde va avea loc livrarea, ce zici?
— Exact.
— Cum? întrebă Kling. Tipii ăştia încearcă să te omoare şi tu crezi că o să afli unde o să preia marfa?
— Aha, făcu Herrera.
Herrera spunea că avea un văr prin alianţă zugrav în Bethtown, iar nevasta acestuia făcea curat la un jamaican al cărui frate era o figură proeminentă în lumea interlopă – făcea parte din banda Reema, dar asta nu era banda care-i interesa pe ei. Herrera ştia că, dacă nevasta vărului său ar pune câteva întrebări discrete în legătură cu bărbatul care aproape că fusese omorât în ajunul Anului Nou – adică Herrera – ar putea să afle în trei minute numele bandei pentru care lucrau cei trei asasini. Şi o dată ce Herrera afla numele, restul era simplu.
— De unde ştii că nu este banda Reema? întrebă Kling.
— Ce? făcu Herrera.
— Ziceai că banda Reema iese din discuţie.
— O, ştiu chestia asta, fiindcă nevasta vărului meu a şi întrebat *câte ceva şi* nu banda asta e cea care a încercat să mă omoare.
— De ce crezi că, o dată ce afli numele bandei, restul va fi foarte simplu?
— Fiindcă am relaţii, spuse Herrera.
— Aha, făcu Kling.
— Care ştiu chestii d-astea.
— Ce chestii?
— În legătură cu bandele.
— Mda.
Kling se uită la el.
Herrera mai comandă o Corona şi lămâie.
— Şi tu ce câştigi din treaba asta, Jose? întrebă Kling.

— Satisfacţie, răspunse Herrera.
— Aaa! făcu Kling. Satisfacţie!
— Şi… protecţie, evident. Mi-o datorezi.
Iarăşi o luăm de la capăt cu protecţia, gândi Kling.
— Mi-ai salvat viaţa, spuse Herrera.
Kling se întreba dacă există o cât de mică urmă de adevăr în cele relatate de Herrera.

Cafeneaua *Steamboat (Vasul cu aburi*) se afla într-un complex nou, chiar pe râul Dix. Situat în partea de sud-vest a zonei centrale a oraşului, Portside fusese proiectat avându-se în vedere comerţul pentru adulţi. Trei restaurante, de la preţuri medii la preţuri costisitoare şi *foarte* costisitoare. O duzină de magazine selecte. Dar, din păcate, pe adolescenţii care descopereau zona nu-i interesa să mănânce la restaurante bune sau să facă cumpărături în magazine scumpe. Pe ei îi interesa doar să se întâlnească cu alţi tineri. Portside era un loc foarte bun pentru aşa ceva. Zi şi noapte, au început să se adune aici tinerii din tot oraşul. Cât ai zice peşte, mii de tineri se plimbau în acest loc minunat, se strângeau pe bănci, se plimbau pe alei, ţinându-se de mână, stăteau îmbrăţişaţi pe sub copacii care creşteau pe danele de la malul râului.
În acest oraş, adulţilor nu le plăceau adolescenţii.
Aşa încât adulţii nu mai mergeau în Portside.
Prin urmare, toate baticurile, librăriile şi florăriile, precum şi magazinele de bijuterii au fost înlocuite cu magazine care vindeau maiouri cu inscripţii, cercei, blue-jeans, discuri şi pantofi sport. Restaurantul *foarte* costisitor s-a închis în şase luni şi a fost înlocuit cu un disco numit *Spike.* Restaurantul socotit doar relativ scump, nu foarte scump, a fost închis şi el; acum era un înfloritor *McDonald's.* Cafeneaua *Steamboat* – restaurantul cu preţuri medii – a reuşit să supravieţuiască doar

pentru că era, de fapt, un vas cu aburi transformat, care plutea pe râu şi trăgea la mal, la o dană sau alta. Tinerii se dădeau în vânt după lucruri noi.

Conform informaţiilor furnizate de Colby Strothers, Lorraine Greer era chelneriţă la cafeneaua *Steamboat.*

Poliţiştii au ajuns acolo la ora patru şi douăzeci de minute.

Şeful restaurantului le-a spus că fetele din schimbul de zi urmau să plece imediat ce vor fi aranjat mesele, vor fi umplut recipientele cu zahăr, sare, piper şi ketchup şi, în general, vor fi pregătit totul pentru schimbul următor. Asta făcea parte din obligaţia lor de serviciu: să lase totul pregătit pentru schimbul următor. Le arătă o tânără înaltă, care stătea lângă tava cu tacâmuri de argint.

— Aceea este Lorraine Greer, spuse el.

Avea părul negru, lung, faţa albă, ochii albaştri-cenuşii, pe care-i deschise larg când văzu legitimaţiile poliţiştilor.

— Domnişoară Greer, spuse Carella, încercăm să localizăm o persoană pe care o cunoaşteţi.

— Pe cine? întrebă ea, luând cu mâna tacâmurile de pe o tavă şi dându-le drumul într-un coş, în care era pus un şervet. Mă faceţi să greşesc la. Numărat.

Meyer se gândi că înmulţeşte numărul de mese cu numărul de locuri de la o masă, calculând necesarul de tacâmuri.

— Scott Handler, spuse Carella.

— Nu-l cunosc, răspunse ea. Mă scuzaţi.

Smulse cu o mişcare rapidă coşul cu tacâmuri de pe masă şi traversă restaurantul. Poliţiştii o urmară. Podeaua – adică puntea – rula o dată cu apa. Carella încerca să-şi închipuie de ce i-ar fi putut minţi Strothers. Nu găsea nici un motiv.

— Domnişoară Greer, zise el, suntem foarte convinşi că-l cunoaşteţi pe Scott Handler.

— Da? Şi de ce sunteţi atât de siguri?

Aşeză furculiţa la stânga farfuriei, pe şervețelul împăturit. Apoi la dreapta, în ordine, cuţitul, lingura şi linguriţa. Trecea de la un loc la altul în jurul mesei. Şase locuri, şase tacâmuri. Cu ochii mereu la ceea ce făcea.

— Am vorbit cu un tânăr numit Colby Strothers…

— Nici pe el nu-l cunosc. Regret.

Prin faţa ferestrelor vasului-restaurant se desfăşura circulaţia pe râu. Un remorcher, un vas de agrement, o navă-pompier. Lorraine aruncă o privire la intrare. Ambii poliţişti o sesizară.

— Domnul Strothers ne-a spus…

— Regret, dar nu cunosc nici una dintre aceste persoane.

Ochii ei verificau din nou intrarea.

Dar de astă-dată…

Prin ochi îi fulgeră ceva.

Poliţiştii se întoarseră imediat.

Tânărul care stătea în cadrul uşii avea cam un metru nouăzeci înălţime, părul blond, umerii largi şi talia îngustă. Purta o jachetă de sport, roşie, cu manşete dungate şi cordon, mănuşi de piele maron, pantaloni maron şi pantofi de aceeaşi culoare. Îi văzu dintr-o privire alături de Lorraine şi imediat se răsuci, luând-o din loc.

— Handler! strigă Carella.

Poliţiştii se îndreptară spre uşă. Handler – dacă el era – traversase deja pasarela şi se afla pe doc atunci când cei doi ieşiră în fugă. „Poliţia!” strigă Carella, dar fără efect. Tânărul aproape că îl trânti pe un băiat care mânca un hamburger, continuă să alerge spre intrarea din stradă şi ajunse pe trotuar în timp ce Carella şi Meyer veneau în fugă, la vreo douăzeci de metri în spatele lui. Handler – dacă el era – făcu la stânga şi se îndreptă spre zona centrală a oraşului, alergând de-a lungul râului.

Luminile se aprinseră pe străzi; era momentul în care oraşul ezita încă între amurg şi întuneric. Un remorcher ce plutea pe râu trase sirena, o

ambulanţă îşi croia cu zgomot drum prin oraş, undeva, la câteva blocuri depărtare şi deodată se făcu linişte. Atunci, Carella strigă din nou: „Poliţia!” şi cuvântul spulberă liniştea. Zgomotele oraşului reveniră, zgomote de voci şi maşini, zgomotul pantofilor lui Handler lovind ritmic asfaltul undeva, înainte – dacă el era Handler.

Lui Carella nu-i plăcea să urmărească oameni. Nici lui Meyer nu-i plăcea. Asta era în filme, unde pentru o urmărire se trag patruzeci de duble, care sunt apoi montate, astfel încât să arate ca o singură scenă neîntreruptă. Poliţistul-erou fuge ca un olimpic care a câştigat medalia de aur la alergări, iar hoţul fuge ca unul care a luat doar bronzul, în viaţa cea de toate zilele, urmărirea e dintr-o singură bucată. Alergi de-ţi iese sufletul după un tip cu cincisprezece-douăzeci de ani mai tânăr decât tine şi cu o condiţie fizică evident mai bună, iar tu speri ca bluzonul roşu cu care e îmbrăcat să nu reprezinte o echipă de baschet sau de atletism. În viaţa cea de toate zilele, gambele încep să te doară, iar pieptul îţi ia foc, urmărind pe cineva pe care probabil n-ai să-l prinzi niciodată, urmărind spatele jachetei roşii ce-ţi dispare din raza vizuală şi abia eşti în stare să distingi literele de pe ea, „The Prentiss Academy”, pe care nici nu le-ai distinge în întuneric, dacă nu ţi-ar fi deja familiare. În viaţă, te uiţi cum jacheta roşie, ca un far călăuzitor, se evaporă în depărtare…

— Îl pierdem! strigă Carella.

Când, deodată, băiete, în acest oraş al miracolelor şi al coincidenţelor, din direcţia opusă apare o maşină a poliţiei, iar Handler – dacă ele – zăreşte maşina, face o întoarcere de o sută optzeci de grade şi începe să alerge în diagonală pe stradă. Direct spre cei doi, dar pe trotuarul opus. Fuge spre colţul străzii, unde, probabil, se gândeşte s-o ia spre Nord. Cei doi îi anticipează intenţia şi fug disperaţi către acelaşi punct. Carella ajunge acolo cu o clipă înainte, Meyer cu o secundă după, iar

fugarul e făcut sandviş între cei doi. Le vede armele din mâini şi încremeneşte. Cu toţii abia îşi trag sufletul. Norişori albi de vapori înfloresc în aer.

— Scott Handler? întrebă Carella.

El era.

Cele două femei erau prostituate albe, dar de clasă superioară faţă de acelea plasate de Hamilton pe stradă în fiecare zi din săptămână. De fapt, Hamilton le comandase de la o doamnă numită Rosalie Purchase (Rosalie-Achiziţie) care era, întâmplător, numele ei adevărat. Rosalie era o damă de şaizeci şi ceva de ani, a cărei activitate supravieţuise intervenţiei Mafiei, a chinezilor şi acum a jamaicanilor şi altor „codoşi exotici”, cum îi numea ea cu dispreţ. Rosalie făcea numai afaceri de calitate, ceea ce ar fi putut explica supravieţuirea ei. Într-o vreme în care prostituate de doi bani făceau lucruri dubioase prin motele ieftine, era reconfortant să ştii că, dacă un adevărat păcătos îşi dorea un cal de curse şi nu o mârţoagă, Rosalie Purchase era pregătită să-i livreze marfa.

Ca semn distinctiv al meseriei sale, Rosalie purta pălărie.

Pe stradă, în casă, în restaurant, chiar şi la biserică.

Poliţiştii o porecliseră Rosalie-Pălărie.

Sau Rosalie-cea-nfocată, deşi ea personal nu oferise vreun serviciu sexual clienţilor săi. Ţinând cont de faptul că Rosalie condusese stabilimente atâţia ani, era uimitor cât de puţine lucruri ştia poliţia despre ea. După datele deţinute de poliţie, Rosalie ar fi putut să treacă drept o modistă oarecare. Nimeni nu înţelegea de ce nu fusese niciodată reţinută. De ce nu i se interceptaseră niciodată convorbirile telefonice. Circulau tot felul de zvonuri. Dar zvonuri există în toate meseriile.

Unele persoane din departamentul de poliţie aveau informaţii exacte cum că Rosalie crescuse în

cartierul East Riverhead, împreună cu Michael Fallon şi, când erau adolescenţi, fuseseră îndrăgostiţi unul de altul. E iarăşi adevărat că Rosalie s-a mutat ulterior la Sail Antonio, Texas, după ce Fallon a părăsit-o pentru a se căsători cu o fată numită Peggy Shea. Restul erau doar presupuneri.

Să fi fost adevărat, de exemplu, că biata Rosalie, cu inima zdrobită, învăţase cum se conduce un bordel acolo, în Vestul Sălbatic? Să fi fost adevărat că poliţia din acest oraş nu o arestase niciodată pe motiv că devenise amanta lui Fallon imediat ce se întorsese aici, ca să facă avere şi să-şi cumpere pălării? Să fi fost adevărat că era *şi acum* amanta lui Fallon? În acest caz, s-ar explica de ce n-a fost niciodată reţinută, deoarece Michael Fallon era, din întâmplare, şeful Poliţiei.

Toate acestea se şopteau pe la Sediul Central al Poliţiei.

Pe cele două fete le chema Cassie şi Lane.

Acestea nu erau însă numele lor adevărate. Amândouă veneau din Germania Federală şi numele lor adevărate erau Klara Schildkraut şi Lottchen Schmidt, dar aici, în ţara tuturor posibilităţilor, figurau drept Cassie Cole şi Lane Thomas. Aveau vreo douăzeci şi ceva de ani, erau blonde, purtau pantofi cu toc cui, cu baretă peste gleznă şi *dessous-un* fantezi – cel al lui Cassie era roşu, iar al lui Lane negru – şi amândouă erau ameţite de cocaină şi şampanie. La fel erau şi Hamilton şi Isaac.

Avea loc o petrecere plăcută în apartamentul de la etajul douăzeci şi unu pe care-l deţinea Hamilton în Grover Park North. Era în acelaşi timp şi o mică întâlnire de afaceri, dar nimic nu-l încânta mai mult pe Hamilton decât să amestece afacerile cu plăcerea. Cele două fete fuseseră instruite de Rosalie Purchase să ofere plăcere cu carul. Isaac oferea şi el puţină plăcere, umplând mereu paharele fetelor şi punând noi grămăjoare

de cocaină de bună calitate pe oglinjoarele lor. Fetele prizau cocaină stând cu picioarele larg desfăcute, să mă vezi mai bine, dragule. Spre Vest, soarele apusese aproape de tot; o urmă muribundă lumina dintr-o parte, pătrunzând prin ferestrele situate spre Sud ale apartamentului.

Amândouă fetele vorbeau cu un puternic accent german.

— Asta este foarte bun, zise Cassie.

— Avem relaţii, spuse Hamilton şi-i făcu un semn cu ochiul lui Isaac.

Cei doi bărbaţi se îmbrăcaseră în haine de mătase în cinstea fetelor. Hamilton purta o pijama verde, o haină de casă galbenă şi papuci negri de catifea, având pe partea interioară un model ce semăna cu coroana regală a Belgiei. Arăta ca Eddie Murphy cântând „Hugh Hefher". Isaac purta o bluză de pijama roşie, cu mâneci scurte şi decolteu în V şi nişte bermude roşii. Era desculţ. Purta ochelari. Arăta ca un maimuţoi dresat, cu o erecţie uriaşă.

— Vino, iubito, vezi ce-i cu mine, i se adresă el lui Lane.

Lane era ocupată să inhaleze cât mai multă cocaină. Cu mâna liberă, îşi scoase lenjeria. Inhalând cu zgomot, începu să se mângâie. Isaac o urmărea cu atenţie.

— De ce crezi că poliţistul e mai important? întrebă el.

— Din cauza a ceea ce i-o fi spus Herrera, răspunse Hamilton.

— Dar ce *ştie* afurisitul ăla de hispanic?

— Răule, răule, zise Cassie, ridicându-şi, în sfârşit, nasul din oglinjoara cu cocaină.

Rosalie o învăţase că în meseria lor era interzis să te adresezi cu termenul de *spies* celor de origine hispanică, fiindcă o mulţime dintre clienţi erau oameni de afaceri columbieni din Miami.

— Ai terminat cu aia? întrebă Hamilton.

— Deocamdată, zise Cassie, rânjind.

O, Doamne, era complet ameţită. O, Doamne, negroteii ăştia aveau un praf minunat.

— Atunci, hai, ocupă-te de mine! îi porunci Hamilton.

— O, da, zise ea.

Sunase ca: *Ach, ja.*

Se apropie de el şi se aşeză pe covor între genunchii lui, căutându-şi o poziţie cât mai comodă. Breteaua de la furou îi căzuse de pe umărul drept şi tocmai voia să şi-o ridice când Hamilton zise:

— Las-o!

— Bine, acceptă ea şi dădu breteaua complet jos, trăgând partea din faţă a furoului până îşi dezgoli un sân. Hamilton îi apucă sânul cu o mână şi începu să-l frământe aproape absent. Sfârcul i se întări, într-atât era de ameţită.

— Îi plac sânii, se adresă ea lui Lane.

Lane era aşezată pe genunchii lui Isaac, iar acesta îi ţinea sânii în mâini.

— Şi ăstuia, zise Lane.

Acum vorbeau în germană. Rosalie le interzisese să vorbească în germană în prezenţa clienţilor, cărora nu le plăcea ideea de-a fi bârfiţi într-o limbă pe care n-o înţelegeau. Dar în cazul de faţă totul era în ordine, fiindcă Hamilton şi Isaac o dăduseră pe dialectul creolo-jamaican, pe care nu-l înţelegea nici una dintre fete. Aşa că Lane şi Cassie trăncăneau vrute şi nevrute în germană, ca nişte gospodine la gard, cu menţiunea că una se ocupa de Hamilton, iar cealaltă îl călărea pe Isaac. Hamilton se uita în jos la capul blond care se mişca ritmic, îşi sorbea şampania şi ciripea în dialect cu Isaac, care îşi sorbea şi el şampania, spunându-i în acest timp lui Lane, într-o engleză perfect inteligibilă, să se întoarcă cu spatele. Aceasta se execută imediat, comentând cu Cassie în germană că, dacă o încearcă pe la spate, se duce dracului înţelegerea, că petrecerea devenea o porcărie.

Isaac şi Hamilton discutau despre un omor.

Hamilton îi spunea lui Isaac că, dacă Jose Herrera, în semn de mulţumire sau din oricare alt motiv îi turnase poliţistului blond tot ce ştia despre operaţia lor, atunci *amândoi* deveneau periculoşi – poliţistul chiar mai mult decât Herrera, deci poliţistul trebuia lichidat rapid. Trebuia redus la tăcere, dacă nu apucase încă să discute cu cineva de la secţia de poliţie. Iar dacă transmisese deja şi altcuiva informaţia, se impunea cu atât mai mult să fie omorât, ca avertisment pentru ceilalţi.

— Trebuie să-i învăţăm minte, băiete, zise Hamilton în dialect.

Să afle poliţia că acolo unde e vorba de milioane de dolari, nimănui nu-i este permis să se amestece.

— Mai ales că le cărăm atâţia bani, zise Isaac, în dialect.

— I-au dat numele în ziar? întrebă Hamilton.

— Aflu eu cum îl cheamă.

Lane stătea în faţa lui, cu picioarele desfăcute, aplecată înainte, cu mâinile pe coapse şi se uita fix în ochii lui Hamilton, în timp ce Isaac o avea pe la spate. Pe faţa femeii nu se citea nimic. Deodată, Hamilton simţi că o doreşte sălbatic.

— Hai încoace! îi zise.

— Eu?

— Nu, Adolf Hitler, spuse el, făcând o glumă.

Lane avea douăzeci şi doi de ani. Auzise vag de Adolf Hitler, dar ştia cine e şeful aici. Se retrase uşor, aruncându-i o privire promiţătoare lui Isaac. Zâmbi şi se linse pe buze cum o învăţase Rosalie, îndreptându-se spre canapeaua pe care erau Hamilton şi Cassie, cu mersul pe care-l învăţase de la aceeaşi Rosalie.

Lui Isaac nici nu-i trecu prin minte să protesteze.

Îşi mai turnă un pahar de şampanie, urmărindu-le pe cele două fete cum îşi făceau de lucru cu Hamilton.

— Mă ocup eu de poliţist, spuse în dialect Hamilton.

— De ce?

— Fiindcă nici un poliţai nu ştie cum arăt, zise Hamilton şi zâmbi.

Apoi le spuse în englezeşte celor două:

— Da, e bine. Îmi place.

— Îi place, repetă Lane, în germană.

— Cred şi eu că-i place, replică Cassie, tot în germană.

— Şi apoi terminăm cu hispanicul, zise Hamilton, în dialect. Pentru ce ne-a furat.

— Termină-l! spuse Lane, în germană.

— *Ick,* zise Cassie, în engleză.

Carella vorbi cu Lorraine în sala pentru interogatoriu.

Meyer discută cu Scott în birou.

Lorraine se purta de parcă juca la London Palladium, în faţa unei săli pline. Stea, în sfârşit. Toată atenţia concentrată asupra ei. Probabil că în sala de-alături, în spatele oglinzii cu siguranţă false, se mai aflau cel puţin o sută de poliţişti. Văzuse ea multe filme şi ştia totul despre oglinzile transparente. De fapt, nu-i urmărea nimeni prin aşa-zisa oglindă transparentă, dar Lorraine nu ştia asta şi îşi juca rolul de vedetă. Spectacol mare, aici, la vechea secţie de poliţie. Să vadă poliţiştii ce n-au mai văzut. De fapt, nu era prezent la spectacol decât un singur poliţist.

Pe de altă parte, Scott vorbea de parcă se confesa unui preot.

Se păru că Meyer este evreu, dar locul acesta era, oricum, potrivit pentru confesiuni.

Totul numai pocăinţă şi lacrimi.

Parcă aştepta, ca Meyer să împartă iertăciuni.

— N-am omorât-o eu, zise Scott.

— Te-a acuzat cineva? întrebă Meyer.

Suna aproape ca: „Te-a acuzat cineva, fiule?"

Cu capul său chel şi-n prezenţa abjectă a lui Scott, se simţea ca un călugăr cu tonsură. Îi venea să facă semnul crucii prin aer şi să rostească *Dominus vobiscum.*

În loc de asta, zise:

— De ce-ai fugit?

— Mi-a fost frică.

— De ce?

— Fiindcă ştiam exact ce credeţi.

— Şi ce credem?

Se opri înainte de-a zice „fiule”.

— Că eu am omorât-o, răspunse Scott. Fiindcă mi-a dat papucii.

— Vrei să-mi spui unde ai fost în ajunul Anului Nou?

— A fost cu *mine,* spuse Lorraine.

Era în picioare, în faţa lui Carella şi a oglinzii în spatele căreia, presupunea ea, se aflau şeful Poliţiei şi toţi şefii departamentelor, care-i urmăreau, fără îndoială, jocul de vedetă. Îşi schimbase costumul de chelneriţă cu hainele de stradă înainte de-a pleca de la *Steamboat Cafe.* Fustă scurtă de doc, pulover roşu, pantaloni colanţi roşii, cizmuliţe scurte negre, cu marginea întoarsă deasupra gleznei. Spectacolul era pentru Carella şi pentru toţi cei care se aflau după oglindă. Carella ştia că e conştientă de picioarele sale lungi şi spectaculos de frumoase.

— De la ce oră la ce oră? întrebă el.

Carella şedea la masa care ocupa întreaga lungime a camerei. Oglinda se afla în spatele lui.

— A ajuns la petrecere pe la douăsprezece şi jumătate, spuse Lorraine.

Strothers pomenise de ora unu fără un sfert.

— Şi a fost acolo toată noaptea? întrebă Carella.

— Da, toată noaptea, încuviinţă Scott.

— Până când?

— Păi, mi-am petrecut *toată noaptea* acolo. Adică am dormit cu Lorraine. Locuiam la

Lorraine. Când am aflat de crimă…

— Cum ai aflat?

— De la televizor.

Nimeni nu mai citeşte ziarele, gândi Meyer.

— Mi-am închipuit că… ştiam că o să credeţi că eu am omorât-o. Fiindcă părinţii ei probabil că v-au spus de ceartă. Şi ce-am zis eu. Şi ştiam…

— Şi ce-ai spus tu?

— Că o s-o omoare, interveni Lorraine.

— Aha, făcu Carella.

— Pe ea şi pe noul ei prieten, pe amândoi.

— Mda. Şi asta v-a spus în ziua în care a venit la dumneavoastră acasă?

— Nu, nu. Asta a fost mai târziu. Când a venit la mine acasă, tocmai se despărţiseră. Cu câteva zile înainte.

— Asta era…

— La trei zile după Crăciun. Când a venit la mine. Fiindcă avusesem grijă de el când era mic. Şi putea să-mi spună tot ce-i trecea prin minte.

— Şi v-a spus că Annie Flynn o rupsese cu el?

— Da.

— Dar nu a menţionat ameninţările cu moartea.

— Eu nu le-aş numi ameninţări cu moartea.

— Dar cum le-aţi numi, domnişoară Greer?

— Păi, dumneavoastră le-aţi putea numi ameninţări cu moartea? zise ea, uitându-se direct în oglinda din spatele lui Carella, pe deasupra capului acestuia.

— Da, le-aş numi ameninţări cu moartea, preciză Carella. Când o persoană ameninţă că va ucide pe cineva, acest lucru se numeşte ameninţare cu moartea.

— Dar el nu voia să spună că îi va omorî *cu adevărat.*

— Era doar un fel de exprimare, zise Scott.

— Că o să-i omori şi pe ea şi pe noul ei prieten.

— Da. Eram furios. Debitam… debitam, pur şi simplu, ce-mi trecea prin minte. Fiindcă eram

furios şi jignit… înţelegeţi ce spun?

Da, fiule.

— Da, înţeleg, aprobă Meyer. *Nu* înţeleg însă de ce ai crezut că e mai bine să te ascunzi, decât să…

— Se temea, zise Lorraine. Şi-a închipuit că părinţii ei o să vă relateze ce-a zis şi ca o să-l prindeţi şi o să-i smulgeţi o mărturisire. Nu se gândea că o să-l bateţi ca să mărturisească, ci că o să-l păcăliţi şi o să răstălmăciţi ceea ce avea să spună. Ca-n filme!

— Ca-n filme! exclamă Carella. Când v-a zis toate astea?

— Vinerea trecută. L-am sfătuit să se predea.

— Aha.

— Pentru că altfel o să credeţi că el a omorât-o.

— Şi el ce-a spus?

— Că *nu el* a omorât-o.

— Atunci de ce să nu se predea?

— V-am spus. Se temea.

— Nu văd de ce. Avea un alibi perfect.

— Sigur, alibiuri, vorbi ea către oglindă, excluzând posibilitatea ca un om nevinovat să se poată proteja împotriva unei camere pline de poliţişti deştepţi şi agresivi, cum erau cei din spatele oglinzii.

— *Are* un alibi, nu-i aşa? întrebă Carella.

Femeia îl privi. Făcea pe deşteptul?

— Aţi afirmat că aţi fost împreună toată noaptea…

— E adevărat.

Sec. Agresiv. Nu vă place ideea că mă culc cu un puşti de nouăsprezece ani? Dur. O vedetă rock poate să facă ceea ce vrea.

— N-a părăsit apartamentul deloc, aşa-i?

— A fost cu mine toată noaptea. Am luat micul dejun pe la cinci-cinci şi jumătate. Apoi toată lumea a plecat şi noi ne-am culcat.

— Vedeţi? E clar! spuse Carella.

— … omletă cu şuncă, cafea, cornuri calde. Cred că toată lumea a şters-o pe la şapte-şapte şi jumătate. Apoi, Lorraine şi cu mine ne-am culcat.

Meyer clătină din cap.

— Povesteşte-mi de prietenul ăsta nou, zise el.

— Poftim?

— Prietenul cel nou al lui Annie. Cel pe care ai declarat că intenţionai să-l omori.

— V-am spus, a fost doar un…

— Da, ştiu. Annie ţi-a zis cine era?

— Mi-a zis că nu sunt în toate minţile.

— Adică?

— Adică… susţinea că *nu are* pe nimeni.

— Şi tu ai crezut?

— Nu.

Ochii tânărului îi întâlniră pe-ai lui Meyer.

— Sunt sigur că mi-a făcut vânt din cauza unui alt bărbat.

O clădire nouă cu apartamente, mă rog, fusese nevoit să se prezinte la oficiul de vânzări, ca să dea impresia că dorea să cumpere. Să poată face rost de planurile pentru etaj. Ştia în ce apartament locuiau soţii Hodding şi informaţia asta o primise de la administraţia blocului de prima dată când venise. Portarul zisese: „Da, domnule, cu ce vă pot ajuta?” îi spusese că voia să ajungă la oficiul de vânzări, aflat la etajul el treilea, într-un apartament ce fusese mobilat pentru reclamă. Unul dintre cele mai mari apartamente, care urma să se vândă cu opt sute cincizeci de mii de dolari, afirma persoana de la vânzări, datorită vederii spre parc. Acelaşi tip de apartament, la etajele superioare – şi erau optsprezece etaje – s-a vândut la peste un milion. Existau şi apartamente mai ieftine, fără vedere spre parc, ci spre o stradă laterală, iar acestea începeau de la cinci sute douăzeci şi cinci de mii de dolari; nu era prea ieftin să locuieşti în această parte a oraşului, i s-a spus.

A cerut să vadă planurile diferitelor apartamente care erau de vânzare. Fiecare apartament avea un nume. Ca într-un meniu. Existau un Internaţional şi un Municipal, un Excelent, un Luxor şi cel mai scump dintre toate, apartamentul Turnului, care, împreună cu un apartament geamăn, ocupa tot etajul al optsprezecelea. Şi clădirea din dreapta avea doar optsprezece etaje, din cauza restricţiilor de înălţime pentru construcţiile din zonă, aşa încât nu exista pericolul de-a te afla în conul de umbră al altui bloc. Iar în stânga, era strada laterală.

Strânsese planurile pentru diferitele apartamente şi apoi ceru să i se indice poziţia fiecărui apartament la fiecare etaj. Ştia că soţii Hodding ocupau apartamentul 4A. Toate apartamentele din categoria A erau de tip Municipal.

Avea deci planul în mână.

Ştia exact unde erau situate ieşirile de incendiu.

Ştia exact cum se poate intra.

Ştia exact cum să ajungă la ea.

Persoana de la vânzări credea că găsise un cumpărător.

CAPITOLUL VIII

Danny Gimp se simţea jignit.

— Cum de te-ai dus la Donner? întrebă el.

Cei doi bărbaţi şedeau pe o bancă în faţa patinoarului „Louis Weiss”, care fusese botezat cu numele renumitului alpinist. În acest oraş se ştia că nici un munte din lume nu era prea înalt pentru Louis Weiss. Cu ajutorul credincioşilor şerpaşi, cu un simţ al umorului dăruit de Dumnezeu şi cu zâmbetul pe buze, Weiss continua să urce spre înălţimi tot mai ameţitoare, suferind o singură dată o degerătură la nas. Probabil că, în amintirea acestei unice întâmplări nefericite din Himalaia, numele său a fost dat unui patinoar şi nu unui ring pentru patinajul pe rotile. Câteodată, sâmbăta, Weiss în persoană putea fi văzut alunecând pe gheaţă şi rugându-i cu amabilitate pe copii să nu arunce ambalajele de la dulciuri pe jos. În această sâmbătă, nu se afla pe patinoar.

Era deja 14 ianuarie.

Exact la două săptămâni de la comiterea crimelor.

La opt zile după ce Hal Willis luase prima dată legătura cu Fats Donner.

Acum, Danny Gimp voia să afle de ce.

— De unde ştii că am fost la Donner? întrebă Carella.

— Treaba *mea* este să ascult, zise Danny şi mai jignit. Sunt foarte supărat, Steve. Zău.

— Este informator.

— Ăsta nu-i un motiv să vă duceţi la el.

— Când victimele simt o fată de şaisprezece ani şi un bebeluş de câteva luni, motivul e *foarte* temeinic.

— E un caz foarte grav, Steve, apare în toate ziarele, nu poţi da drumul la televizor fără să auzi de el.

— Ştiu, zise Carella, plictisit.

— Iar tu, în loc să mă întrebi pe mine, te duci la Donner. Nu înţeleg, Steve, zău că nu înţeleg.

— Pe de altă parte, spuse Carella ca o scuză, s-ar putea să fie legat de o spargere la care lucrează Willis. Aşa că s-a dus la Donner fiindcă Willis a mai lucrat cu el înainte.

Danny îl măsură din ochi.

— E-n regulă, zise Carella.

— Ştii, vreau să spun, Steve…

— Am spus că e-n regulă.

Cei doi bărbaţi tăcură. Pe patinoar, copii de toate vârstele se învârtejeau într-un curcubeu de culori. O fetiţă, care se credea Katarina Witt, făcu un salt în aer, se roti de trei ori, zâmbi radioasă şi pică în fund. Fără nici o jenă, se ridică şi alunecă mai departe, încercând un dublu-salt de astă dată.

— Te doare când e frig ca acum? întrebă Danny.

Carella înţelese imediat la ce se referea.

— … fiindcă piciorul mă doare, spuse Danny. De când am fost împuşcat.

Asta era o minciună. Danny nu fusese niciodată împuşcat. Şchiopăta deoarece avusese poliomielită când era copil. Dar afirmaţia că fusese împuşcat într-o confruntare dintre bande îi dădea oarecare autoritate pe care el o credea esenţială în calitatea sa de informator. Carella era dispus să ierte minciuna. Prima dată când fusese el însuşi împuşcat, primise vizita lui Danny la spital. Acest lucru era neobişnuit pentru un informator. Carella îl plăcea, într-un fel, pe Danny. Cărunt şi părând mai gras decât era în realitate din cauza straturilor de veşminte cu care era îmbrăcat, Danny stătea pe bancă şi se uita la patinatori. El şi Carella puteau trece drept doi buni prieteni, care stau pe o bancă în parc într-o zi de iarnă, îşi aduc aminte de vremurile de odinioară şi se mai plâng de câte o indispoziţie fizică, cum ar fi un picior care te doare când se face frig.

— … că am auzit că ai fost din nou rănit, zise Danny.

— Da, răspunse Carella.
— De Halloween, mi se pare.
— Exact.
— Aşa că mă întrebam dacă te doare rana când e frig ca acum.
— Puţin.
— Nu trebuie să te mai laşi rănit, zise Danny.
— Ştiu.
— Asta-i o treabă proastă pentru un poliţist.
— Ştiu.
— Aşa că fii mai atent.
— O să fiu.
— Şi mai dă-mi uneori câte un telefon, atunci când te interesează ceva. În loc să fiu nevoit să-ţi telefonez eu şi să-ţi cer o întâlnire în parc, unde-mi îngheaţă fundu' de frig.
— Parcul a fost ideea ta, spuse Carella.
— Sigur, tot ce-mi lipseşte este să mă vadă cineva vorbind cu un poliţist în vreun bar. Mai ales cu unul care se lasă împuşcat în fiecare săptămână. Ai început să fii ca celălalt individ pe care-l aveţi pe-acolo, cum îl cheamă?
— O'Brien.
— Da, O'Brien. El e renumit pentru chestia asta, aşa-i? Capătă câte un glonţ de câte ori se scoală dimineaţa din pat.
— A fost împuşcat de nenumărate ori, confirmă sec Carella.
— Şi ce încerci să faci? Vrei să baţi recordul?
Deodată, Carella îşi dădu seama că Danny era cu adevărat îngrijorat.
— O să fiu atent, răspunse el, cu blândeţe.
— Te rog, zise Danny. Acum spune-mi pe cine cauţi.
— Un tip pe care-l cheamă Proctor.
— Doctorul?
— Îl cunoşti?
— Am auzit de el. Nu e asasin, Steve. E spărgător şi câteodată tăinuitor de lucruri furate.

— S-ar putea să fie amestecat într-un caz de omor.

— Poate, cine ştie, spuse Danny, cu îndoială.

— Fiindcă ştim că a dat o spargere în aceeaşi clădire, în noaptea în care s-au petrecut crimele. Poate a încercat încă o spargere şi tânăra care îngrijea de copil l-a surprins…

— Da, e un caz de crimă de omor, e clar.

— Fiindcă a făcut uz de cuţit.

— Da, am văzut la televizor.

— O armă întâmplătoare.

— Da.

— Ca atunci când cineva este surprins. Apucă un cuţit de la locul lui şi…

— Nu trebuie să fie surprins, ca apoi să facă acest lucru.

— Ascultă, nimeni nu dă o spargere *plănuind* să se folosească de ce o să găsească acolo.

— Cred că nu, spuse Danny şi ridică din umeri. Proctor, unde am auzit eu ceva de el în ultima vreme? Nu cumva tocmai a ieşit de la pârnaie?

— De doi ani.

— Nu s-a prezentat la ofiţerul care răspunde de el, sau cam aşa ceva?

— Da. De unde ai auzit?

— Cum îşi calcă unul cuvântul, se află imediat. Căpitanul Invincibil, da? Nimeni nu se poate atinge de el. Dar nu-i asta. Adică, chestia asta era o noutate. Unde dracu' am auzit de aşa ceva?

Cei doi tăcură din nou.

Danny se gândea aproape cu furie.

Carella aştepta.

Pe gheaţă se aflau acum doi patinatori care executau figuri artistice. Pluteau ca nişte nimfe printre copiii care se înghesuiau furibund în jurul lor. Un meci de hochei pe gheaţă, cu totul împotriva regulamentului, se afla în faza de organizare; doi băieţi cu obrajii îmbujoraţi alunecau pe laterale şi vreo alţi şase se roteau în jurul lor.

— Eu eram întotdeauna ultimul, zise Danny.

Nu-i scapă nici o poantă, gândi Carella.

— Din cauza piciorului.

— Şi eu eram ultimul, zise Carella.

Era o minciună. Întotdeauna fusese un atlet destul de bun.

— Care crezi că are picioare mai bune? Cel îmbrăcat în roşu sau cel în albastru?

Carella se uită spre patinoar.

— Cel îmbrăcat în roşu, spuse el.

— Într-adevăr. Ştii cum le zic eu la picioarele astea? Picioare de chinez.

— De ce?

— Nu ştiu de ce. E genul de picioare pe care le au chinezoaicele. Te-ai culcat vreodată cu o chinezoaică?

— Niciodată.

— Eu pariez pe cel în albastru.

— Bine, zise Carella.

Mai discutară câteva momente, ca doi vechi prieteni. Apoi tăcură din nou. Danny se mai gândea încă.

— O să-mi amintesc până la urmă, spuse el.

Bărbatul care stătea la masa de lucru a lui Kling era, evident, jamaican.

Unul dintre mulţii Jaki din oraş, după cum îi poreclise Herrera. De parcă oraşul nu avea şi aşa destule porecle etnice.

Vorbele îi ieşeau din gură la fel cum apele mării izbeau ţărmul pământului său natal.

Îi povestea lui Kling că nevastă-sa îl ameninţase cu moartea.

Îl ruga cu insistenţă să se ducă cu el acasă şi s-o avertizeze pe nevastă-sa – care se numea Imogene – să nu-l mai ameninţe că-l omoară. Şi mai ales să nu facă aşa ceva, dacă vorbea serios. Jamaicanul era convins de intenţia nevesti-sii, fiindcă femeia cumpărase nu demult un pistol, calibru 22, cu şaisprezece dolari.

Bărbatul care discuta cu Kling spusese că se numeşte Dudley Archibald.

După părerea lui Kling, avea vreo treizeci şi ceva de ani, piele închisă la culoare, ochi căprui calzi şi gură cu buze subţiri. Purta un fel de frizură *afro,* puţin modificată. Era îmbrăcat foarte clasic, într-un costum maron, care părea cam subţirel pentru temperatura scăzută de-afară. Dacă-i spuneai cuiva din Caraibe că pe-aici e frig, clătina din cap afirmativ şi-şi închipuia că, dacă-şi punea un pulover în bagaj, a rezolvat problema. Exact aşa. Sigur. Veneau aici şi îngheţau de frig. Costum maron subţire când temperatura de-afară era de -6° C, iar ferestrele de la sediul Poliţiei – înflorite de gheaţă.

Archibald îi spusese lui Kling că este lucrător la Poştă. Asta era ziua lui liberă. Sâmbăta. Venise acum lă poliţie, fiindcă era cu adevărat îngrijorat ca nu cumva nevastă-sa, Imogene, să se hotărască să facă uz de pistolul ei într-o bună zi.

— V-aş fi foarte recunoscător, domnule, zise Dudley, dacă aţi veni cu mine acasă să-i sugeraţi că n-ar fi o idee prea fericită, vă rog.

— Ştii, spuse Kling, oamenii vorbesc uneori despre lucruri pe care nu…

— Da, domnule, dar ea şi-a cumpărat un pistol, domnule!

— Chiar dacă!

— Nu cred că aţi vrea să mă aveţi pe conştiinţă, domnule!

Kling se uită la el.

Ce dracu' *era* chestia asta?

Mai întâi Herrera, acum Archibald. Să-i spună lui că, dacă n-are grijă de ei, o să-i aibă pe conştiinţă.

— Cum de m-ai găsit pe mine? întrebă Kling.

De fapt, voia să spună: „Dintre toţi poliţiştii de la secţie, de ce dracu' m-ai ales pe mine?"

— Aţi fost la o spargere în apropiere de locuinţa mea, răspunse Archibald.

Kling îşi dădu seama că acesta voia să spună, de fapt, nu că el a *comis,* ci că a *cercetat* o spargere. „Una dintre câteva sute”, îşi zise Kling. În circumscripţia asta, spargerile erau la fel de frecvente ca traversatul străzii cu capul între umeri.

— La care? întrebă el.

— Am uitat cum o cheamă, răspunse Archibald. O doamnă grasă.

— Mda.

— Zicea că sunteţi foarte bun.

— Aha.

— Aşa că l-am întrebat pe sergentul de jos, Gloria Nu-ştiu-cum.

— Mda, zise Kling şi ridică din umeri.

— Gloria, aşa cred.

— Oricum, domnule Archibald, nu cred că ar fi bine să vin în casa dumitale şi să mă amestec în ceva care nu este nici măcar o dispută familială. Cred că…

— Un pistol este o dispută familială, replică Archibald. Dacă mă ameninţă că mă omoară.

— A spus exact aşa? „Am să te omor”?

— A spus ca o să mă împuşte cu pistolul. Un pistol calibru 22.

— În timpul unei certe?

— Nu, era linişte. La micul dejun.

— Când?

— În fiecare zi din această săptămână.

— În fiecare zi.

— Da.

Kling oftă.

— Păstrează pistolul în coşul cu pâine, spuse Archibald.

— Înţeleg.

— În bucătărie.

— Mda.

— Probabil că se gândeşte să mă împuşte în timpul mesei.

Kling oftă din nou.

— Nu pot să vin cu dumneata…

— Atunci moartea mea…

— … chiar acum, zise Kling, am ceva de făcut. La ora unu vin nişte femei. Se uită la ceas. Termin pe la două, două şi jumătate. Cred că am să pot să fiu acolo pe la trei. Soţia dumitale o să fie acasă la trei?

— Da, domnule. Mulţumesc, domnule.

— Unde locuieşti?

— South Eustis, numărul 337, apartamentul 44.

— Aveţi grijă să fie soţia acasă, bine? Trec pe-acolo să vorbesc cu ea. Are permis de portarmă?

Archibald arăta de parcă abia atunci ar fi priceput că a stârnit mai mult necaz decât trebuia.

— Nu, domnule. Dar nu vreau să…

— Îmi dă un motiv să-i iau pistolul, e clar? zise Kling şi zâmbi.

Archibald nu-i întoarse zâmbetul.

— Calmează-te, nu-i face nimeni nimic, spuse Kling.

— Vă mulţumesc.

— Ne vedem la trei.

Nici nu-i dădea prin cap că în oraşul ăsta unii jamaicani nu se sfiau să tragă în poliţişti.

Existau momente în care ironia situaţiei o făcea pe Teddy să zâmbească.

Era surdă. Se născuse surdă. Nu auzise niciodată o voce de om, un ţipăt de animal, un zgomot de maşinărie, sau foşnetul unei frunze uscate. Nu rostise nici un cuvânt în viaţa sa. O persoană ca Teddy era de obicei numită „surdomută”. O etichetă. Descriptivă şi cu o intenţie de amabilitate. „Toantă” ar fi fost un cuvânt dur. Acum se numea „persoană cu handicap auditiv”. Progres. Altă etichetă. La urma urmei, era doar Teddy Carella.

Uneori o amuza faptul că această „surdomută”, „persoană cu handicap auditiv”, această „toantă” ştia să asculte atât de bine!

Se părea că Eileen Burke înţelesese acest lucru.

Poate că înţelesese dintotdeauna, sau poate că ajunsese la această înţelegere abia vinerea trecută când, în timpul mesei, descoperise în Teddy o ascultătoare plină de compasiune.

— Întotdeauna te-am considerat cea mai bună prietenă a mea, spuse ea acum, surprinzând-o pe Teddy.

Relaţiile lor fuseseră mai mult ocazionale. O masă la restaurant, fiecare cu bărbatul ei, din când în când un film, un meci de fotbal, o petrecere cu alţi prieteni, vreun caz mai deosebit. Dar cea mai bună prietenă? Vorbe mari. Teddy era o persoană care îşi alegea cu grijă cuvintele. Poate fiindcă degetele ei în mişcare puteau să exprime atât de puţine într-un singur efort. Cea mai bună prietenă? Se îndoia.

— N-aş spune asta nimănui altcuiva, spuse Eileen. În ultima vreme mă duc la vraci, Teddy. Mă duc de două ori pe…

Ezită.

Pe faţa lui Teddy se citea o expresie de nedumerire.

Unul dintre cuvinte o pusese în încurcătură.

Eileen îşi rememora cuvintele şi apoi spuse: „Vraci”, articulând exagerat cuvântul. După aceea, pentru a-l lămuri, spuse: „Psiholog”.

Teddy clătină din cap afirmativ.

— Mă duc la ea de două ori pe săptămână.

Fără să rostească un singur cuvânt, ridicându-şi uşor sprâncenele şi deschizând ochii puţin mai mult, Teddy spuse – şi Eileen înţelese – o multitudine de lucruri.

Şi?

Cum merge?

Continuă.

— Cred că o să-mi fie simpatică, spuse Eileen. Adică, nu ştiu încă. Mă deranjează că e mai tânără decât mine…

Teddy începu să gesticuleze.

Îşi folosi mâinile transmiţându-i lui Eileen să continue, să dezvolte subiectul, să-i spună exact…

— Are cam douăzeci şi şase – douăzeci şi şapte de ani, zise Eileen.

Teddy se strâmbă.

— Da, spuse Eileen, asta e. Mi se pare şi mie un copil.

Restaurantul era aglomerat cu cumpărătorii de sâmbăta, care-şi luaseră o mică pauză după cumpărăturile făcute în magazinele de pe Hall Avenue. Eileen era îmbrăcată în blue-jeans, cu un pulover mare verde şi cizme maron. Pe spătarul scaunului se afla un palton bleumarin. Revolverul de serviciu îl avea în geanta de umăr, pe care o pusese jos, sub masă. Teddy luase metroul de la staţia Riverhead. Şi ea era îmbrăcată în haine obişnuite, de stradă. Blue-jeans, o helanca galbenă, cu un cardigan maron pe deasupra şi adidaşi. Pe spătarul scaunului atârna o jachetă neagră cu glugă. Poşeta mică se afla pe masă. La o masă apropiată, două femei observară că îşi folosea mult mâinile şi că mimica feţei sale era exagerată. Una dintre ele murmură: „E surdă şi mută”. O altă etichetare ciudată, care i s-ar fi părut jignitoare lui Teddy, dacă ar fi auzit-o. N-o auzi pentru că era mult prea ocupată să gesticuleze şi să asculte.

Eileen îi spunea că nu se mai vedea cu Kling.

— Fiindcă nu cred că înţelege ce încerc să fac eu aici.

Teddy o urmărea cu atenţie.

— Sau ce mult… cum… ştii… nu cred că el… e bărbat, Teddy, nu cred că vreun bărbat din lume poate să înţeleagă ce… cum… ştii… efectul pe care ceva ca… ceea ce s-a întâmplat… ce traumatic poate să fie pentru o femeie.

Teddy continua s-o urmărească cu atenţie.

Ochii săi căprui erau plini de lumină.

Asculta.

Aştepta.

— Mă refer la viol, spuse Eileen.

Teddy clătină din cap.
— La faptul că am fost violată.
Deodată, din ochii lui Eileen ţâşniră lacrimi.
Teddy se întinse peste masă şi prinse mâinile lui Eileen în mâinile sale.
— Aşa… aşa că… faptul că sunt nevoită să mă obişnuiesc cu sentimentele lui în timp ce abia dacă reuşesc să le înţeleg pe-ale mele… adică, vreau să spun că e prea mult pentru mine, Teddy.
Teddy clătină din cap şi-i strânse mâinile.
— Adică, vreau să spun că nu-mi permit să-mi mai fac probleme… cu… sensibilitatea lui. Nu el a fost violat. O, la dracu' nu ştiu, poate că n-am procedat cum trebuie. Dar eu nu contez deloc, Teddy? Nu e important ca eu… o, la dracu', zise Eileen, din nou şi-şi băgă mâna în geantă, după pacheţelul de şerveţele Kleenex de lângă pistol.
— Scuzaţi-mă, rosti un bărbat, nu vă simţiţi bine?
Stătea lângă masă. Era înalt. Cu ochii căprui şi părul negru. Un bărbat bine, cu trăsături aspre. Avea în jur de treizeci şi şapte-treizeci şi opt de ani. Purta un palton maron şi mănuşi de aceeaşi culoare. Evident, tocmai pleca din restaurant. Evident, era îngrijorat de lacrimile lui Eileen.
— N-am nimic, îi spuse, întorcând capul şi ştergându-se la ochi.
Bărbatul se aplecă, sprijinindu-se cu mâinile înmănuşate pe masă.
— Sunteţi sigură? zise el. Dacă aş putea să vă ajut în vreun fel…
— Nu, mulţumesc, sunteţi foarte drăguţ, spuse Eileen, dar nu am nimic. Credeţi-mă. Vă mulţumesc.
— Dacă nu aveţi nimic, mă rog, făcu el şi zâmbi, apoi se întoarse brusc de la masă şi plecă grăbit spre…
— Hei! strigă Eileen şi împinse brusc scaunul în spate, răsturnându-l. Hei!

Era deja în picioare şi alerga, îmbrâncind o chelneriţă cu o tavă de sandvişuri, deschise uşa de la intrare şi se luă după bărbatul care tocmai făcuse la dreapta, ieşind pe trotuar. Teddy nu putea s-o audă pe Eileen strigând: „Opreşte, poliţia!”, dar îl văzu pe bărbat trecând prin faţa peretelui de sticlă al restaurantului şi pe Eileen venind în fugă din urmă şi placându-l pe individ ca la rugby; ceva zbură din mâna înmănuşată a bărbatului şi abia atunci îşi dădu seama că acel ceva era o poşetă de femeie şi că poşeta era a ei.

Cei doi se prăbuşiră într-o învălmăşeală de braţe şi de picioare, Eileen şi bărbatul, rostogolindu-se pe trotuar, Eileen acum deasupra; ridică braţul drept – fără pistol, fiindcă pistolul era în geantă, sub masă – cu mâna făcută pumn şi-l abătu puternic asupra gâtului hoţului. Bărbatul înţepeni, ca şi când lovitura ar fi atins un nerv. Deodată se ivi un poliţist în uniformă, care încercă să-i despartă. Eileen îi strigă că se află în exerciţiul funcţiunii, ceea ce Teddy nu auzi, dar ghici că poliţistul înţelesese, fiindcă în clipa următoare în mână i se ivi pistolul şi-i puse cătuşele tipului de pe trotuar; apoi discută ceva foarte amical cu Eileen, care doar clătină din cap, nerăbdătoare.

Ridică poşeta lui Teddy de lângă bărbatul încătuşat. Poliţistul voia poşeta. Eileen îl refuză, obiectând din cap. Conversaţia părea că se încinge. Eileen începu să gesticuleze cu ambele mâini, ţinând geanta într-o mână. În sfârşit, îi întoarse spatele poliţistului, cu geanta tot în mână şi se îndreptă spre restaurant, împrăştiind automat mulţimea ce se strânsese afară – un reflex din vremea în care era ea însăşi poliţistă în uniformă.

Se întoarse la masă.

— Cum ţi-a *plăcut* tipul? întrebă ea, clătinând din cap a uimire.

Teddy aprobă, tot din cap.

Se gândea ce puternică se dovedise Eileen, ce curajoasă şi…

Dar Eileen, observând că toată lumea se uita la ea, roşi toată şi spuse jenată:

— N-am putea să plecăm, te rog?

Dintr-o dată lui Teddy i se păru că Eileen arată ca o fetiţă în faţa oglinzii, îmbrăcată cu rochia şi pantofii maică-sii.

În Calm’s Point exista o zonă jamaicană numită Camp Kingston. În Riverhead, zona jamaicană se numea Little Kingston (Micul Kingston). În alte părţi ale oraşului existau un Kingston North (Nord) şi chiar un Kingston Gulch (Strungă), deşi nimeni nu ştia de unde venea numele. Aici, pe teritoriul Secţiei 87, zona jamaicană se întindea pe câteva cvartale, de la Culver Avenue până la River Hârb, unde ceea ce se numea oficial Beaudoin Bluff (Faleza) era desemnat familiar prin Kingston Heights (înălţimile Kingston). În oricare dintre aceste zone, când un poliţist intervenea în vreo încăierare de stradă şi-i întreba pe participanţi de unde sunt, răspunsul mândru era: „Din Kingston”. Nici un jamaican din oraş nu era din Montego Bay, Savanna la Mar sau Port Antonio. În acest oraş, orice jamaican era din Kingston. *Capitala*, dom’le. La fel cum orice francez din lume era din Pans. *Mais je suis parisien, monsieur!* Sprânceana ridicată. Glasul plin de indignare. Kingston, dom’le, di undi credi?

Kling nu mai fusese în această parte a circumscripţiei de când zona era în stăpânirea portoricanilor. Înainte de a fi portoricană, fusese italiană şi, mai înainte, irlandeză. Iar dacă mergeai mai departe în timp, fusese olandeză şi indiană. Dar pe aceste străzi nu exista sentimentul istoriei. Exista doar sentimentul unei populaţii tranzitorii, care locuia într-o suburbie decrepită. Clădirile erau toate la fel de cenuşii, deşi, sub funinginea fără vârstă, se afla cărămidă roşie. Străzile fuseseră doar parţial curăţate de zăpadă; în această zonă – la fel ca în toate ghetourile oraşului colectarea

gunoiului, curăţarea zăpezii, repararea gropilor şi toate celelalte servicii municipale se asigurau într-un ritm foarte lent. Aici, străzile erau murdare în orice anotimp al anului, dar mai ales iama. Probabil din cauza zăpezii murdare. Sau fiindcă era atât de-al dracului de frig. În lunile de vară, cu toată sărăcia lor, suburbiile arătau extrem de vii. În perioada iernii, străzile goale, focurile aprinse pe maidane, vântul care mătura străzile sumbre şi înguste accentuau şi mai mult sărăcia locului. Aici, totul e sărăcie, părea să spună ghetoul. Aici sunt droguri. Aici se petrec crime. Aici nu există decât un firicel nespus de subţire de speranţă.

Primarul nu părea să ştie că în această zonă încă nu fusese curăţată zăpada.

Probabil fiindcă nu prea era invitat la masă în Secţia de poliţie 87.

Imobilul cu numărul 337, din South Eustis Street, se afla într-un şir de case, pe o stradă ce cobora abrupt spre râu. Astăzi, acolo era gheaţă. Cerul de deasupra înălţimilor din statul vecin era împânzit cu nori, care vesteau ameninţător şi mai multă zăpadă. Kling mergea cu capul băgat între umeri, apărându-se de vântul aspru ce sufla dinspre râul cu apa cenuşie şi agitată. Se gândea că ceea ce-i displăcuse cel mai mult când lucra ca agent de poliţie era să intervină în certuri familiale şi iată-l acum, ditamai detectivul, gata să pătrundă în casa cuiva pentru a pune la punct o problemă de familie. Solicitările veneau prin radio, 10-64: dispută familială, incident fără omor. Iar dispecerul adăuga aproape întotdeauna: „Vorbeşte cu femeia”, fiindcă de obicei femeia suna la 911 să spună că bărbatu-său o bate de-o omoară. Astăzi urma să vorbească cu bărbatul; bărbatul, Dudley Archibald, era cel care făcuse plângere contra soţiei sale, Imogene.

Intră în clădire.

Miros groaznic de urină.

Se întreba dacă exista măcar o clădire în întreaga Secţie 87 al cărei hol de la intrare să nu miroasă a urină.

Cutii poştale sparte, în căutare de cecuri de la Ajutorul Social, sau de la Asistenţa medicală.

Un bec fără abajur deasupra. Ca prin minune nespart sau nedeşurubat; infractorii preferau să aştepte în întuneric.

O uşă interioară cu clanţa lipsă. Furată pentru alamă. Dacă adunai destule clanţe de alamă, le duceai la un colector de vechituri şi le vindeai pe cinci dolari, câţi erau necesari pentru o doză de drog.

Kling apăsă uşa cu palma, la vreo jumătate de metru deasupra găurii lăsate de clanţa smulsă, o deschise, pătrunse în holul blocului şi începu să urce.

Mirosuri de mâncare.

Străine.

Exotice.

Gresie pe holuri. Crăpată, ciobită, decolorată, uzată, dar, totuşi, gresie. Din vremurile în care zona de nord era înfloritoare şi apartamentele în această parte se vindeau peste preţul nominal.

În spatele uşilor, funcţionau televizoare. Foiletoane sentimentale care se prezentau după-amiaza. O generaţie de imigranţi care învăţa despre America din seriale.

„Apartamentul 44”, spusese Archibald.

Continua să urce.

Gresia de la nivelul al patrulea fusese smulsă şi înlocuită cu tablă. Kling se întreba de ce. Scara urca încă un etaj, înfundându-se într-o uşă de metal, vopsită în roşu, care ducea pe bloc. La etajul al patrulea existau patrii apartamente.

Patruzeci şi unu, patruzeci şi doi, patruzeci şi trei, patruzeci şi patru. Nu era lumină pe hol. Abia reuşi să zărească numărul patruzeci şi patru pe uşa din fundul culoarului. Nu se auzea nici un zgomot în spatele acelei uşi. Aşteptă în întuneric,

ascultând. Apoi, fiindcă era poliţist, îşi lipi urechea de uşă şi ascultă cu atenţie.

Nimic.

Se uită la ceas. Lucea în întuneric. Trei şi zece. Îi spusese lui Archibald că va veni la ora trei.

Bătu.

Şi atunci se porniră împuşcăturile.

Se aruncă instinctiv la podea.

Pistolul său era deja în mână.

În panoul uşii se vedeau două găuri.

Aşteptă. Respira din greu. Singurul sunet de pe coridor. Respiraţia lui. Aspră, inegală. Cele două găuri din uşă se aflau exact la nivelul la care fusese capul lui. Inima îi bătea nebuneşte. Aşteptă. Se gândea la tot felul de ipoteze. I se întinsese o cursă. Vino să vorbeşti cu nevastă-mea şi-a cumpărat un pistol calibru 22 şi m-a ameninţat că mă împuşcă. Vino să mă ajuţi. O femeie pe care o cheamă Gloria mi-a vorbit de tine. Ai anchetat o spargere la ea. O doamnă grasă. Întinde-i o cursă poliţistului, fiindcă a vorbit cu cineva care ştie că peste nouă zile urmează să sosească în oraş un transport masiv de cocaină. Omoară-l pe poliţist aici, în Kingston Heights, unde viaţa nu valorează nimic şi unde două găuri în uşor par să fie făcute de-o simplă…

Bang, bang, bang, încă trei gloanţe rapide şi alte bucăţi de lemn care zboară în aer ca şrapnelele.

Şi vocea lui Archibald.

— Eşti nebună, femeie?

Kling se ridică în picioare.

Izbi în uşa încuiată şi pătrunse intempestiv în cameră, o dată cu uşa, având pistolul în mână, gata să tragă, cu privirea şi cu pistolul aţintite asupra unei femei uscăţive cu pielea de culoarea pâinii integrale, care stătea lângă chiuveta din bucătărie, chiar în faţa uşii. Era îmbrăcată doar într-un furou roz. Un pistol de calibru mare, cel puţin 38, îi rupea mâna cu greutatea lui, iar Dudley Archibald se afla la stânga lui Kling; cinci gloanţe se

duseseră de-acum; echilibrându-se pe picioare ca un boxer, Archibald nu ştia în ce parte să se refugieze la următoarea împuşcătură.

Kling tare ar fi vrut să ştie câte gloanţe încăpeau în jucăria aia, dar nu ştia.

Existau pistoale de calibru 38 cu cinci focuri.

Dar existau şi pistoale de acelaşi calibru cu nouă focuri.

— Hei, Imogene! spuse el, uşor.

Femeia se întoarse. Avea ochii verzi-cenuşii, cu tăietură orientală. Pistolul mare îi tremura în mâna micuţă. Tremura, dar era îndreptat spre pieptul lui.

— De ce nu pui pistolul jos? zise Kling.

— *Îl omor* pe nenorocit, răspunse femeia.

— Nu, nu vrei să-l omori. Haide! Dă-mi pistolul!

Doamne, nu trage în mine, gândi Kling.

— V-am spus eu, zise Archibald.

— Nu te băga! îi porunci Kling.

Nu se întoarse să se uite la el. Ochii nu i se dezlipeau de Imogene. Erau ochi în ochi.

— Pune pistolul jos! insistă Kling.

— Nu.

— De ce nu? Vrei să ai necazuri?

— Am deja necazuri, răspunse ea.

— Nuu, ce necazuri? făcu Kling. O mică ceartă de familie? Haide, nu mai înrăutăţi lucrurile. Dă-mi pistolul şi nimeni nu păţeşte nimic, ce zici?

Spunea adevărul.

Dar şi minţea puţin.

Nu-şi propunea să-i facă rău femeii. Nu fizic. Şi nu el personal.

Dar nici el, nici departamentul de poliţie nu puteau uita o femeie cu pistol. Sistemul justiţiei criminale avea s-o facă să sufere. Era la fel de sigur de asta, ca şi de cele ce i se întâmplau atunci.

— Ce zici, Imogene?

— Cine ţi-o zis cum mă cheamă?

— El mi-a spus. Pune pistolul pe masă, haide! O să te răneşti singură.

— O să-l rănesc *pe el,* zise Imogene şi îndreptă pistolul spre bărbatu-său.

— Hei, *nu!* zise Kling, brusc.

Pistolul se îndreptă din nou spre el.

Până la urmă, unul dintre noi o încasează, gândi Kling.

— Mă faci să-mi fie frică, zise poliţistul.

Ea îl privi.

— Chiar că mă sperii. Vrei să mă împuşti?

— Am să-l împuşc *pe el!* zise femeia şi îndreptă din nou pistolul spre bărbatu-său.

— Şi apoi ce faci? Sunt ofiţer de poliţie, Imogene. Dacă îl împuşti pe bărbatu-tău, nu pot să plec pur şi simplu din acest apartament, să mă fac că n-am văzut nimic. Aşa că va trebui să mă împuşti şi pe mine, ce zici? Asta vrei să faci? Să mă împuşti?

— Nu, dar…

— Dacă nu, hai s-o lăsăm baltă! Dă-mi pistolul şi…

— Nu.

Femeia strigase cuvântul.

Răsunase în apartament ca o altă împuşcătură. Archibald se înfioră. La fel şi Kling. Avu, deodată, senzaţia că timpul se oprise în loc. Pistolul era din nou îndreptat asupra lui. Ajunsese lac de sudoare. Afară erau -7° C şi el transpira din belşug.

Nu voia s-o împuşte pe femeie.

Dar, dacă o să-l ţintească iarăşi pe bărbatu-său, o să încerce să facă ceva.

Nu mă obliga să te împuşc, gândi el.

— Imogene, rosti Kling, cu blândeţe.

Pistolul îi aţintea pieptul. Ochii verzi-cenuşii îl urmăreau.

— Nu vreau să-ţi fac rău, zise el.

Îl urmăreau.

— Pune, te rog, pistolul pe masă.

Ochii continuau să-l urmărească.

— Te rog, Imogene.

Aşteptarea i se păru o veşnicie.

Mai întâi, clătină negativ din cap.

El aştepta.

Femeia continua să clatine din cap.

Apoi se îndreptă spre masă, se uită la tăblia acesteia, se uită la pistolul din mâna ei, ca şi când l-ar fi văzut pentru prima oară, clătină iarăşi din cap, se uită la Kling şi puse pistolul pe masă. Kling se apropie încet de masă, luă pistolul, îl băgă în buzunarul vestonului şi spuse:

— Mulţumesc.

Îi punea cătuşele femeii când Archibald, aflat acum în siguranţă, strigă: „Javră!”

Kling dădu telefon din apartamentul administratorului, de la parter.

În hol se strânsese lume. Toţi ştiau că la etajul al patrulea se trăsese. Unii păreau dezamăgiţi că nu fusese nimeni omorât. În zonă, unde violenţa devenise un loc comun, o partidă de împuşcături fără cadavru era ca omleta fără sare. Ar fi fost frumos dacă era omorât poliţistul. Pe-aici, cei mai mulţi nu-i agreau pe poliţişti. Câteva persoane începură să-l ia peste picior pe Kling atunci când ieşea cu Imogene din imobil.

În acel moment, nici el nu se simţea prea în largul său. Ştia că sistemul avea s-o stoarcă pe această femeie, de vreo patruzeci de kilograme, ca pe o cârpă, s-o distrugă. Cu mai puţin de douăzeci de minute în urmă, nu se gândea decât la propria-i piele. Auzise împuşcături şi îşi închipuia că el era cel vizat. Ambuscadă pentru marele detectiv. O ceartă autentică de familie, care s-a terminat eu „femeia cu arma”, iar el nu se gândea decât la faptul că fusese prins în cursă. Poate că merita să fie subiect de amuzament.

Ieşiră din clădire în frigul aspru de-afară.

Imogene cu cătuşe la mâini.

Archibald mergea de-o parte a ei, cu un aer pocăit, acum că se terminase totul şi Kling, de

partea cealaltă, o ţinea de cot, dirijând-o spre maşina poliţiei care aştepta la colţ.

Nu observă un bărbat negru, zvelt şi înalt, care stătea în cadrul unei uşi pe trotuarul opus.

Bărbatul îl urmărea cu atenţie.

Bărbatul era Lewis Randolph Hamilton.

CAPITOLUL IX

Fat („Grăsanul”) Ollie Weeks a fost cel care a venit cu informaţia în legătură cu Doctor Martin Proctor.

Fat Ollie nu era informator, ci un detectiv care lucra la Secţia 83. Şi nici atât de gras ca Fats Donner – obezitatea lui fiind mai puţin spectaculoasă decât cea a lui Fats Donner. Dar cei doi aveau ceva în comun; amândoi ştiau să asculte şi nimeni nu-i iubea. Fats Donner nu era iubit din cauza preferinţelor sale sexuale pentru fetiţe, iar Fat Ollie, fiindcă devenise fanatic. Mai mult, era acel tip rar de fanatic care ura pe toată lumea.

Poliţiştii de la Secţia 87 şi-l mai aminteau încă pe Roger Havilland, cel care fusese un fel de Ollie Weeks, înainte de-a fi azvârlit printr-o vitrină ca recompensă finală. Nimeni – adică aproape nimeni – nu-i dorea o soartă atât de cruntă lui Ollie, dar ar fi fost de dorit ca Ollie să mai facă din când în când câte o baie. În zilele frumoase, cu o slabă adiere de vânt, mirosul lui Ollie se simţea până dincolo de Grover Park.

Luni dimineaţă, în ziua de 16 ianuarie, Ollie intră în Secţia de poliţie 87 de parcă ar fi fost proprietatea lui. Îşi croi drum cu familiaritate prin uşiţa despărţitoare, precedat de pântecul lui cât un butoi, ca şi de mirosul pe care-l emana. Purta o jachetă tip sport peste o cămaşă desfăcută la gât, în ciuda temperaturii scăzute de-afară. Avea obrajii roşii şi pufăia ca şi când ar fi fost pe punctul de-a suferi un atac de cord. Se duse direct la Carella, care scria la maşină, îl bătu pe umăr şi zise:

— Hei, Steve-a-rino, ce mai faci?

Carella tresări.

— Hello, Ollie, zise el, fără nici un entuziasm.

— Deci îl cauţi pe Doctor? întrebă Ollie şi-şi puse degetul pe o aripă a nasului, ca un şef mafiot. Să întrebi pe cine trebuie.

Carella spera ca Ollie să nu spună ceea ce-şi închipuia el că-i trecea prin cap.

— Martin Proctor, zise Ollie. Are un nume de evreu, Martin, vreau să spun. Ai auzit tu vreodată să-l cheme pe cineva Martin şi să nu fie evreu?

— Da, Martin Sheen.

— Ăsta e *mai rău* decât un evreu, e o javră de mexican. Pe fiu-său îl cheamă Emilio Estevez, aşa că de unde şi-a luat el un nume american, ca Sheen? A fost un episcop de New York pe care îl chema Sheen, e-adevărat? Aşa că cine e nenorocitul ăsta de mexican, care foloseşte un prenume evreiesc şi un nume de familie irlandez?

Lui Carella îi păru imediat rău că adusese în discuţie acest subiect.

Dar Ollie abia se încălzise.

— Nenorociţii ăştia de imigranţi îşi schimbă numele, ca să nu mai ştie nimeni că sunt străini. Pe cine cred ei că prostesc? Un tip scrie o carte, e un nenorocit de macaronar, semnează cu un nume american, dar toată lumea ştie că, de fapt, e macaronar. Toată lumea zice: „Ştii cum îl cheamă, în realitate? Numele lui adevărat nu e Lance Bigelow, ci Luigi Mangiacavallo.” Toată lumea ştie. Toţi râd pe la spate de el. Zic: „Bună dimineaţa, Lance, ce mai faci?” Sau: „Bună seara, domnule Bigelow, masa dumneavoastră e gata.” Dar pe cine prosteşte el? Toţi ştiu că e doar un macaronar.

— Ca mine, zise Carella.

— E drept, recunoscu Ollie, dar tu eşti în regulă din alte puncte de vedere.

Carella oftă.

— Da’ ştiu că m-ai scos dintr-ale mele cu javra aia de Martin Sheen, spuse Ollie. Vrei să afli ce ştiu despre Proctor sau vrei să discutăm despre mexicani, care se vopsesc pe faţă ca să câştige o pâine?

Carella oftă din nou.

Nu se îndoia nici o clipă că Ollie Weeks n-ar avea date despre Martin Proctor. Dar nu voia favoruri de la Ollie. Serviciile se plăteau. Favorurile datorate unui fanatic erau cu două tăişuri. Oricât de bun poliţist ar fi fost Ollie – şi, întâmplător, ăsta era tristul adevăr – Carella nu intenţiona să-i datoreze nimic, nu avea de gând ca Ollie să vină cândva şi să-i spună că nota de plată se cere onorată. Dar fuseseră asasinate două persoane: un copilaş de şase luni şi o fată de şaisprezece ani.

— Ce ştii? întrebă el.

— A, da, deci îl interesează, constată Ollie, imitându-l pe faimosul W. C. Fields.

Carella îl privi lung.

— Cu certitudine îl interesează, spuse Ollie, imitându-l pe acelaşi Fields. Să zicem, de dragul conversaţiei, că există o anumită doamnă care frecventează un anumit bar, a, da, din Secţia 83, pe care unii dintre noi, cei muritori, îl numim „acasă”, da. Să mai zicem că această doamnă a avut uneori ocazia, mai demult, să distribuie anumite favoruri şi informaţii unor poliţişti din acest frumos oraş, poliţişti care s-au uitat în altă parte când doamna îşi exersa profesia, mă înţelegi, nu-i aşa?

Carella clătină din cap afirmativ.

Weeks îi făcea felul unei dame din Secţia 83.

— Cum o cheamă? întrebă el.

— A, da, cum o cheamă. Asta, permiteţi-mi să vă spun, stimate domn, că nu vă priveşte chiar deloc, e bine?

— Ai putea să nu-l mai imiţi pe Fields? îl întrerupse Carella.

— Ţi-ai dat seama că pe el îl imitam, aşa-i? zise Ollie, mulţumit. Îl imit şi pe Ronald Reagan.

— Nu acum, te rog.

— Îl imit pe Ronald Reagan după ce i-au tăiat picioarele.

— Ce-i cu prostituata?

— Cine-a zis că e prostituată?

— Ei, am şi eu motive să cred că e vorba de o prostituată.

— Indiferent ce-o fi, să zicem că a apucat-o povestitul într-una din seri.

— Când?

— Sâmbătă seara.

— Şi?

— Şi văzând că sunt ofiţer de poliţie şi văzând că petrecem câteva clipe intime împreună…

— N-o mai întinde, Ollie.

— Doamna m-a întrebat dacă ştiu de ce îl caută poliţia pe Martin zis Doctorul. Era o situaţie ciudată, Steve. De obicei, *eu* sunt cel care încearcă să smulgă informaţii. Dar iată-ne…

Viaţa intimă a lui Ollie, gândi Carella.

— … pe amândoi goi ca negrii din junglă şi *ea* e cea care încearcă să scoată ceva informaţii de la mine. Îţi dai seama ce situaţie specială?

Carella aştepta.

Dar întrebarea lui Ollie nu era doar retorică.

— Îţi dai seama ce situaţie specială?

— Da, răspunse Carella. Cu totul specială.

— Adică, pe când mă călăreşte cum călăreşte indianul un ponei, vrea să ştie de ce îl caută sticleţii pe Proctor, de care eu habar n-am.

— Şi?

— Aşa că, după ce mă dau jos din pat şi-mi şterg „chestia” de perdele… ştii bancul?

— Nu.

— Aşa face jidanul ca să-şi excite nevasta după ce termină. Şi-o şterge de perdele, ai priceput? Ca să-şi stârnească nevasta. Fiindcă evreicele…

— Am înţeles, zise Carella.

— Nu m-am *chiar* şters de perdele, preciză Ollie. Ştiu că sunt o scârbă, dar nici chiar aşa.

— Da' cu ce te-ai şters? Cu cravata?

— Ce glumă! făcu Ollie, dar nu râse. În fine, în timp ce ea se clătea într-un lighean, îmi zise că are un prieten care e prieten cu Proctor şi că tipul se întreba de ce dădeau poliţiştii târcoale pe la vechea

adresă a lui Proctor şi de ce-l căutau. Şi că, dacă ştiu ceva, mi-ar rămâne recunoscătoare dacă i-aş spune, că tot suntem prieteni şi, mă rog… Ca să-i comunice şi ea prietenului ei. Care, la rândul lui – deşi tipa n-a zis o să-i transmită lui Proctor, să-l salveze pe ăla de la cine ştie ce i-or fi copt poliţaii. I-am zis că o să trag cu urechea.

— Deci, unde e tipul?

— Proctor? Toate la timpul lor. Nu vrei să auzi ce poliţist de mare clasă sunt?

— Nu.

— Bine, atunci n-am să-ţi povestesc cum m-am dus la un informator hispanic pe care-l cheamă Francisco Palacios, cunoscut şi sub numele de Gaucho, sau uneori sub cel de Cowboy; ăsta are un magazinaş unde vinde, în faţă, plante medicinale, cărţi despre visuri, statuete religioase, cărţi de joc şi tot felul de chestii de-astea, iar în spate vinde o gamă bogată de instrumente erotice, vibratoare şi altele; nu c-ar fi împotriva legii. N-am să-ţi mai spun că Francisco Cowboy a menţionat că un alt tip, pe nume Donner, întrebase de acelaşi Doctor Proctor, pe care se pare că îl căutau băieţii de la 87. N-am să-ţi mai spun cum mi-a dat prin cap că cei care adulmecă pe la Park Street 1 146 s-ar putea să fie unii de-aici, dat fiind că asta era ultima adresă cunoscută a lui Proctor. După cum zicea Cowboy, Doctorul nu s-a mai prezentat la ofiţerul care răspundea de el, aşa că tipul e foarte prudent. N-o să-ţi mai relatez toate astea, Steve-a-rino, zise Ollie, rânjind.

— Dar ce-o să-mi spui?

— În nici un caz unde se află Proctor, fiindcă nu ştiu.

— Grozav! exclamă Carella. Atunci ce cauţi aici?

— Amica mea, doamna asta despre care-ţi spuneam…

— Da?

— Ştiu cum îl cheamă pe prietenul *ei.*

Eileen nu rostise nici un cuvânt în ultimele douăzeci de minute.

Şedea şi se uita la Karin.

Nici Karin nu spusese nimic.

Era un concurs de priviri.

Eileen îşi consultă ceasul.

— Da? zise Karin.

— Nimic.

— Poţi să pleci când vrei, preciză Karin. Nu e ca la lecţia de vioară.

— Nici nu mi-am închipuit c-ar fi.

— Vreau să spun că…

— Da, eu…

— Nimeni nu te forţează să faci acest lucru.

— Sunt aici de bunăvoie, ştiu.

— Exact.

— Dar asta nu înseamnă…

Eileen se opri şi clătină din cap.

— Nu înseamnă, ce?

— Ştiu că aştepţi să te *agăţi* de orice aş spune.

— Aşa crezi?

Eileen tăcu.

— Că aştept să mă agăţ de orice ai spune?

— Doar asta ţi-e slujba. Să te agăţi de tot ce spun şi să faci din ţânţar armăsar.

— Nu m-am gândit niciodată la profesia mea ca la…

— De ce să discutăm de profesia *tal* Motivul pentru care mă aflu aici este că *eu* vreau să-mi las slujba. Şi până acum n-am primit nici un ajutor în acest sens.

— Păi, abia ne-am văzut…

— De cât timp e nevoie ca să scrii o scrisoare de demisie?

— La asta vrei să te ajut? Să-ţi scrii scrisoarea de demisie?

— *Ştii* ce…

— Dar nu ştiu.

— Vreau să *plec,* fir-ar al naibii! Şi se pare că nu sunt în stare.
— Poate că nu vrei să pleci.
— Ba da.
— Bine.
— Ştii că vreau.
— Ştiu, aşa mi-ai spus.
— Da, e-adevărat.
— Vrei să ieşi din poliţie fiindcă ai omorât un om.
— Da.
— Şi te temi că, dacă rămâi în continuare…
— Am să fiu pusă iar într-o situaţie din asta, da, când va trebui să mă folosesc de pistol.
— Că vei fi nevoită să tragi cu pistolul.
— Da.
— Să omori din nou.
— Da.
— Te temi de asta.
— Da.
— Şi de ce te mai temi?
— Ce vrei să spun?
— Ce gândeşti. Ce simţi.
— Ştiu ce *ai vrea* să spun.
— Ce aş vrea să spui?
— Ştiu *exact* ce ai vrea să spun.
— Spune-mi.
— Ai vrea să spun „viol”.
— Mda.
— Ţi-ar plăcea să spun că mi-e teamă să nu fiu din nou violată…
— Şi ţi-e teamă?
— … şi că vreau să plec din poliţie până nu mă mai violează vreun porc.
— Asta simţi?
Eileen nu răspunse.
Timp de cinci minute cât mai era până la terminarea orei de consultaţie, ea rămase tăcută, uitându-se la Karin.
În sfârşit, Karin zâmbi.

— Îmi pare rău, şedinţa s-a terminat, spuse ea. Ne vedem joi, da?

Eileen clătină din cap aprobator, îşi agăţă geanta de umăr şi se îndreptă spre uşă. La uşă, cu mâna pe clanţă, avu o ezitare. Apoi se întoarse şi zise:

— Ei bine, mi-e teamă. Şi de asta mi-e teamă.

Se întoarse din nou spre uşă şi ieşi.

Sammy Pedicini era obişnuit să vorbească cu poliţiştii. De câte ori se dădea o spargere în oraş, poliţia îl vizita pe Sammy şi-i puneau tot felul de întrebări. Sammy le răspundea mereu acelaşi lucru. Indiferent ce caz investigau, nu Sammy era făptaşul. Sammy fusese prins cu vreo zece ani în urmă, acum ieşise şi îşi vedea de treabă.

— Indiferent despre ce e vorba, îi spuse Sammy lui Carella, nu sunt eu vinovat.

Carella clătină din cap.

— Am învăţat lecţia la Castleview, de-atunci sunt curat.

Meyer dădu şi el din cap.

— Cânt la saxofon într-o orchestră care se numeşte Larry Foster's Rhythm Kings, spuse Sammy. Cântăm pentru ramoliţii de şaizeci de ani, care erau puşti prin anii patruzeci. Sunt buni dansatori, ramoliţii ăştia! Muzică veche de Glenn Miller, Harry James, Charlie Spivak, Claude Thomhill. Noi facem toate aranjamentele. Cântăm foarte des, să ştii. Am învăţat să cânt la saxofon în închisoare.

— Trebuie să fii foarte bun, ca să-ţi câştigi existenţa din cântat, zise Meyer.

— Chiar dacă ai intenţionat să fii sarcastic, să ştii că e adevărat. Într-adevăr, îmi câştig existenţa cântând la saxofon.

— Exact asta afirmam, spuse Meyer.

— Dar ceea ce insinuezi este că mai fac şi spargeri pe de lături. Lucru neadevărat.

— Am zis eu asta? întrebă Meyer. Se întoarse spre Carella. Steve, am zis eu asta?

— Eu n-am auzit, spuse Carella. Îl căutăm pe Martin Proctor. Ştii unde se află?

— Se ocupă şi el cu muzica? întrebă Sammy. La ce instrument cântă?

— La şperaclu multiplu, zise Meyer.

— E spărgător, adăugă Carella. Ca tine.

— Eu sunt saxofonist. Ce e Proctor, habar n-am, fiindcă nu-l ştiu pe individ.

— Dar prietena ta îl cunoaşte, aşa-i?

— Ce prietenă?

— Prietena ta, aia care e prostituată şi care-l întreba pe un detectiv de-al nostru de ce-l caută poliţia pe la vechea adresă.

— Hai, că astea chiar sunt veşti noi pentru mine. Să vă spun drept, *aş vrea* ca prietena mea să fie una d-alea, ca să mă înveţe şi pe mine nişte poante, zise Sammy şi râse nervos.

— Proctor a dat o spargere în noaptea de Anul Nou, spuse Carella, într-o clădire din Grover. În aceeaşi noapte, în aceeaşi clădire s-au petrecut şi două crime.

Sammy scoase un fluierat prelung.

— Da, confirmă Carella.

— Deci unde e tipul? întrebă Meyer.

— Dacă nu-l cunosc, cum să vă spun unde se află tipul?

— O arestăm pe prietena ta, zise Carella.

— Pentru ce?

— Prostituţie. Aflăm cum o cheamă de la detectivul de care ţi-am pomenit, o ridicăm şi o întrebăm *pe ea* de Martin Proctor. Şi-o s-o tot ridicăm până…

— A, vreţi să spuneţi *Martin* Proctor. Am crezut că întrebaţi de *Marvin* Proctor.

— Unde e? îl iscodi Meyer.

Hamilton îl urmări pe Kling de la staţia de pe Grover Avenue până la staţia de metrou aflată la trei cvartale distanţă şi apoi luă acelaşi tren ca şi Kling, spre centrul oraşului. Se postă chiar lângă

el. Bertram A. Kling. Detectiv Gradul III. Isaac luase informaţia din nişte dosare de la tribunal. Isaac se pricepea într-adevăr să strângă informaţii. Dar era cam greu de cap când trebuia să priceapă complicaţiile unor aranjamente privind afaceri mai sofisticate. De aceea, Hamilton nu-i spusese despre telefonul primit luna trecută de la Carlos Ortega, din Miami. Sau de nevoia de a folosi un tâmpit ca Jose Herrera, care s-a dovedit a fi şi un amărât de pungaş. Isaac n-ar fi înţeles. Dar, trebuia să recunoască, se descurcase bine în legătură cu poliţistul. Bertram A. Kling. Cel care depusese mărturie la trimiterea în judecată a trioului Herbert Trent, James Marshall şi Andrew Fields. Bertram A. Kling. Habar n-avea că bărbatul de lângă el, atârnat de-o bară în metrou, era Lewis Randolph Hamilton, care-l va omorî când va avea un prilej potrivit şi apoi va dispărea ca fumul.

În vagonul de metrou se aflau vreo patruzeci de negri. Asta era bine pentru Hamilton.

Chiar dacă existau fotografii recente de-ale lui la poliţia din acest oraş – el ştia că nu existau – dar chiar dacă ar fi existat, un poliţist alb cum era Kling nu l-ar fi recunoscut. Kling – cu părul său blond şi pielea ca piersica – părea tipul de poliţist alb pentru care toţi infractorii negri semănau unul cu altul. Singurul lucru care diferea pe pozele de la poliţie erau numerele. Altfel, toţi arătau ca nişte gorile. Auzise acest lucru de la mulţi poliţişti albi. De fapt, o să-i facă mare plăcere să-l omoare pe Kling. Îi plăcea să omoare oameni.

Să-i spulbere cu Magnumul său uriaş, îi plăcea mai ales să ucidă poliţişti.

Omorâse doi poliţişti în Los Angeles. Încă îl mai căutau. Bărbat negru cu barbă. Gorilă cu barbă. Nu mai avea barbă acum şi-o răsese în Houston înainte ca banda să preia marele transport care venise prin Mexic. În Houston îşi purta părul împletit în codiţe multe şi mici, ca nişte şerpişori.

Hamilton îi ura pe poliţişti.

Deşi nu-l cunoştea pe Kling, îl ura. Şi i-ar fi făcut plăcere să-l omoare chiar dacă Herrera nu i-ar fi spus acestuia nimic. Ceea ce era posibil, la urma urmei, fiindcă de unde să fi aflat Herrera despre transportul Tsu, care urma să sosească lunea viitoare? Când nici Isaac nu ştia încă.

Hamilton stătea lângă Kling în metrou, un negru invizibil printre ceilalţi negri şi zâmbea, întrebându-se câte persoane din jur şi-ar fi închipuit că el şi uriaşul blond aveau, amândoi, arme.

Kling coborî din metrou la Brogan Square şi ieşi la lumina unei zile reci, dar care începea să se bucure de puţin soare. Mai întâi o sunase pe Karin Lefkowitz, să-şi aranjeze o întâlnire cu ea şi acum mergea grăbit pe High Street spre cabinetul acesteia, aflat în ceea ce fusese clădirea Cartierului General al Poliţiei. Legată de clădirea tribunalului printr-un culoar la nivelul etajului al treilea, prin care erau transportaţi cei arestaţi spre sala de judecată, clădirea veche, cenuşie, era ca o soră siameză a construcţiei de-alături. Urcă treptele joase din faţă, pătrunse prin uşile uriaşe de bronz, îşi arătă legitimaţia unui poliţist în uniformă, care şedea în spatele unui birou pe culoarul pavat cu marmură şi apoi luă liftul spre etajul al cincilea. Un indicator pe care era scris cu mâna PSAS avea săgeata orientată spre un cabinet din dreapta. Merse pe coridor, zări un al doilea şi apoi un al treilea indicator şi ajunse în fine la o uşă cu geam, pe care scria *Cabinet de Psihologie* şi *Cabinet de prim-ajutor.*

Se uită la ceas.

Două fără cinci.

Deschise uşa şi intră.

Era o mică sală de aşteptare. În faţa uşii de la intrare se găsea o uşă închisă. Două scaune uşoare, o lampă, un cuier cu două haine agăţate, câteva exemplare vechi din revista *People.* Kling îşi agăţă

haina în cuier, se aşeză pe un scaun şi îşi luă o revistă cu poza lui Michael Jackson pe copertă. Peste câteva minute, din cabinet ieşi un bărbat corpolent, cu nasul borcănat, brăzdat de multe vinişoare roşii – mărturie a faptului că era un băutor de mare clasă – se duse la cuier, îşi luă haina şi ieşi fără să-i adreseze lui Kling nici o vorbă. Kling văzuse până acum o mie de alţi sergenţi care arătau ca el. Peste alte câteva momente, pe aceeaşi uşă îşi făcu apariţia o femeie.

— Detectiv Kling? întrebă ea.

— Da.

Se ridică în picioare.

— Sunt Karin Lefkowitz. Vă rog să intraţi.

Avea părul castaniu, tuns scurt, ochii albaştri. Purta o rochie gri, perle şi pantofi sport. Vreo douăzeci şi şase-douăzeci şi şapte de ani, gândi el. Un zâmbet plăcut.

O urmă în cabinetul de aceleaşi dimensiuni ca şi sala de aşteptare. Un birou de lemn. Un scaun în spatele lui. Un alt scaun în faţă. Câteva diplome înrămate, agăţate pe pereţi. Poza înrămată a unui comisar de poliţie. O altă poză înrămată a primarului.

— Vă rog, spuse Karin, arătând spre scaunul din faţa biroului.

Kling se aşeză.

Karin se aşeză pe scaunul din spatele mesei.

— Telefonul dumneavoastră m-a surprins, continuă ea. Ştiaţi că Eileen a fost aici de dimineaţă?

— Nu.

— Am crezut că poate ea v-a…

— Nu, ea nu ştie că v-am sunat. A fost ideea mea.

— Înţeleg.

Îl studie. Femeia era genul care ar fi trebuit să poarte ochelari. Kling se întreba dacă nu purta lentile de contact. Ochii ei erau de-un albastru

foarte intens. Uneori, lentilele de contact aveau acest efect.

— Despre ce doreaţi să discutăm? întrebă Karin.

— V-a spus Eileen că nu ne mai vedem?

— Da.

— Şi?

— Şi ce?

— Ce părere aveţi?

— Domnule Kling, înainte de a merge mai departe…

— Da, ştiu, totul e confidenţial. Dar acest lucru este altceva.

— Cum adică?

— Nu vă cer să-mi divulgaţi nimic din ceea ce v-o fi spus Eileen cu titlu confidenţial. Vă cer părerea despre…

— A, da! Părerea *mea.* Dar delimitarea este foarte delicată, nu credeţi?

— Nu, nu cred. Vreau să ştiu dacă această… să zic, despărţire – nu găsesc alt cuvânt – credeţi că e un lucru bun.

— Şi dacă v-aş spune că orice îi face bine lui Eileen e un lucru bun?

— Credeţi că această despărţire îi prieşte lui Eileen?

Karin zâmbi.

— Vă rog, spuse ea.

— Nu vă cer să faceţi nimic fără ştirea lui Eileen…

— O, nu?

— Domnişoară Lefkowitz, am nevoie de ajutorul dumneavoastră.

— Da?

— Eu… ştiţi, aş vrea să fiu alături de Eileen. Cât timp trece prin toate astea. Cred că dorinţa ei de… de… de-a nu ne mai vedea nu este normală. Ceea ce aş dori…

— Nu.

Kling o privi.

— Nu, n-am s-o sfătuiesc să reia legătura cu dumneavoastră, dacă acest lucru nu este în conformitate cu dorinţa ei.

— Domnişoară Lefkowitz…

— Punct, zise Karin.

Hamilton îl văzu coborând pe scările vechii clădiri a Cartierului General al Poliţiei; mergând cu pas rapid ca un om enervat de ceva. Părul blond îi flutura în vântul aspru care se stârnise brusc. Hamilton ura oraşul ăsta, în care nu puteai şti de la o clipă la alta cum va fi vremea. Soarele strălucea foarte puternic acum, dar vântul bătea prea tare. Ziare care foşneau pe lângă borduri de trotuar, oameni care umblau cu capul băgat între umeri, pulpanele hainelor fluturându-le în vânt. Porni în spatele lui Kling; nu exista nici o şansă să încerce ceva în această zonă centrală, atât de aglomerată; peste tot, clădiri care aparţineau de Curtea de Justiţie, poliţişti care intrau şi ieşeau, roind ca furnicile. Doamne, ce repede mergea!

Hamilton grăbi pasul ca să nu-l piardă.

Unde naiba se ducea?

Trecuse deja de intrarea spre metrou.

Unde s-o fi ducând?

Micuţul parc era o oază de linişte şi pace aici, în oraşul care, în mod obişnuit, nu acorda decât o atenţie formală acestor cerinţe ale civilizaţiei. Kling cunoştea bine părculeţul, fiindcă în zilele în care trebuia să depună mărturie la tribunal îşi cumpăra câte un sandviş de la magazinul de delicatese de pe Jackson Street şi venea aici să se aşeze pe o bancă. Şedea pe una dintre bănci şi îşi mânca sandvişul la soare, se gândea la orice, numai la avocatul apărării nu – sau la degetul său ridicat în semn de avertisment – care voia să ştie dacă respectase *într-adevăr* litera legii când l-a arestat pe inculpat.

Astăzi, parcul era practic pustiu.

Vântul era prea puternic pentru plimbăreţi, gândi el.

Dispus între două clădiri cu birouri de pe Jackson Street, spaţiul arăta ca un dreptunghi lung, mărginit de un perete de cărămidă la unul dintre capete. O cascadă în miniatură îşi revărsa apele peste acest perete, prelingându-se pe cărămidă chiar şi în miezul iernii. Kling bănuia că apa era încălzită. Parcul era presărat cu copaci, nu mai mult de doisprezece şi cu bănci aşezate la umbra lor.

Când Kling pătrunse din stradă în parc, doar una dintre bănci era ocupată.

O femeie citea o carte.

Deodată, zgomotele circulaţiei din stradă fură înlocuite de susurul apei care se prelingea lin pe zidul de cărămidă.

Kling se aşeză pe o bancă cu faţa la perete.

Şedea cu spatele spre intrarea în parc.

După câteva minute, femeia se uită la ceas, se ridică şi plecă.

Lui Hamilton nu-i venea să creadă!

Iată-l acolo, şezând singur în parc, cu spatele spre intrare, doar Bertram A. Kling cu sine însuşi!

Va fi chiar prea simplu. Aproape că regreta ce simplu urma să se petreacă totul! Te apropii din spate şi-i tragi un glonţ în cap, stil mafiot. S-ar putea chiar să creadă că a fost Mafia. Era un deliciu. Abia aştepta să-i povestească lui Isaac.

Verifică strada, privind în sus şi în jos.

Intră repede în parc.

Magnumul se afla în buzunarul drept de la palton.

Petice de zăpadă pe jos.

Apa care curgea pe zidul de cărămidă.

Altfel, linişte în parc.

Se afla la vreo trei metri de el.

Atenţie, atenţie.

Îşi scoase pistolul din buzunar.

Kling observă mai întâi umbra.

Alăturându-se deodată umbrei lui pe porţiunea de pământ din faţa sa.

Se întoarse brusc.

Văzu pistolul.

Şi se aruncă la pământ cu capul înainte, exact în clipa în care bubuitura spinteca aerul, se rostogoli şi-şi căută pistolul aflat sub haină, în holsterul său, în stânga; un alt foc de armă; se ridică în picioare, ţinând arma cu amândouă mâinile şi trase imediat trei gloanţe succesive în negrul înalt, îmbrăcat în palton gri, lung şi care o luase la fugă spre ieşirea din parc.

Kling alergă după el.

Pe stradă circulau doar vreo trei sute şaizeci şi patru de negri.

Dar nici unul nu arăta ca bărbatul care tocmai încercase să-l omoare.

Martin Proctor ieşise de sub duş şi se ştergea când auzi bătaia în uşă.

Îşi înfăşură prosopul în jurul taliei şi se duse în camera de zi.

— Cine e? întrebă el.

— Poliţia, răspunse Meyer. Vreţi să deschideţi uşa?

Proctor nu avea de gând s-o deschidă.

— Da, doar o clipă, zise el. Tocmai am ieşit de sub duş. Să-mi pun ceva pe mine.

Intră în dormitor, îşi luă o pereche de chiloţi din sertarul de sus, îi trase pe el şi apoi îmbrăcă în grabă o pereche de pantaloni albaştri, de catifea reiată, un pulover albastru pe gât, o pereche de şosete albastre de lână şi o pereche de pantofi negri de şaptezeci şi cinci de dolari, marca French & Shriner, cu tălpi sintetice, care făceau priză ca şi cele de cauciuc.

De-afară, îl auzi pe acelaşi poliţist întrebând:

— Domnule Proctor, nu mai deschizi odată uşa?

— Ba da, într-o clipă, strigă el.

Se îndreptă spre dulap, de unde luă de pe umeraş haina din păr de cămilă Ralph Lauren, în valoare de unsprezece mii de dolari, pe care o furase în noaptea de Anul Nou, apoi se repezi la masa de toaletă, din al cărei sertar de sus, ce conţinea lenjeria şi batistele, scoase un pistol calibru 22 High Standard Sentinel Snub furat cu un an în urmă de la un tip care mai avea şi o colecţie de timbre, apoi strigă spre uşă:

— Doar îmi încalţ pantofii şi vin imediat – şi ieşi pe fereastră.

Coborî cu multă agilitate pe scara de incendiu, nu degeaba era el un spărgător îndemânatic, având curajul unui îmblânzitor de lei şi dexteritatea unui acrobat care merge pe sârmă. În nici un caz nu voia să vorbească cu vreun reprezentant al legii, acum, când întrevedea o reînnoire a sentinţei pentru că încălcase condiţiile de eliberare condiţionată. Aşa încât coborî treptele scării de incendiu cât putu de repede, ceea ce însemna *foarte* repede, fiindcă ştia că poliţistul de la uşă o spărgea de-acum cu piciorul, dacă nu cumva o şi făcuse; împreună cu partenerul său, fiindcă întotdeauna umblau câte doi, dădeau buzna în apartament cât ai zice peşte, iar în clipa în care aveau să intre în dormitor…

— Hello, Proctor! zise bărbatul.

Bărbatul se uita la el de jos, chiar de sub scara de incendiu. Ţinea într-o mână un pistol, iar în cealaltă legitimaţia de poliţist.

— Detectiv Carella, spuse el.

Lui Proctor îi veni să bage mâna după pistolul din buzunarul hainei.

— Coboară scara şi vino aici, continuă Carella.

— N-am făcut nimic, protestă Proctor.

Stătea încă la îndoială dacă să scoată sau nu arma.

— Nimeni n-a zis c-ai făcut ceva. Coboară!

Proctor stătea nehotărât.

— Partenerul meu se află sus, chiar deasupra ta, zise Carella. Eşti făcut sandviş.

Mâna lui Proctor se mişcă uşor spre buzunarul hainei.

— Dacă ai pistol în buzunar, îl avertiză Carella, eşti un om mort.

De astă-dată, Proctor fu de acord cu el.

Coborî scara şi ajunse jos.

CAPITOLUL X

Interogatoriul începu în biroul locotenentului Byrnes chiar în acea după-amiază de luni, la ora şase şi zece minute. Erau de faţă locotenentul, detectivii Carella şi Meyer, Martin Proctor, un avocat pe nume Ralph Angelini, pe care-l ceruse Proctor şi o stenografă de la serviciul administrativ, ca dublură a benzii de înregistrare. Poliţiştii nu ştiau încă dacă Proctor ceruse un avocat fiindcă se afla în situaţia de-a face calentoarsă la Castleview – deoarece se sustrăsese supravegherii – sau fiindcă ştia că subiectul care urma să fie discutat era o dublă crimă.

Angelini era chiar avocatul personal al lui Proctor şi nu unul numit din oficiu.

Un tânăr simpatic, de aproape treizeci de ani.

Carella ştia că până şi hoţii şi asasinii aveau dreptul de a fi reprezentaţi legal. Dar nu putea înţelege de ce tineri cinstiţi ca Ralph Angelini preferau să-i apere pe hoţi şi asasini.

Ca formalitate pentru înregistrare, locotenentul identifică persoanele prezente şi-i citi lui Proctor drepturile pe care le avea, îi ceru numele şi adresa şi lăsă apoi interogatoriul propriu-zis pe seama detectivilor lui.

Carella puse toate întrebările.

Proctor şi avocatul său au răspuns pe rând.

Interogatoriul a decurs astfel:

Întrebare: Domnule Proctor, avem un raport de la…

Răspuns: Doar o clipă, vă rog. Pot să întreb de la bun început la ce se referă acesta?

Î: Da, domnule Angelini. Se referă la o spargere comisă în noaptea de Anul Nou în apartamentul numitului Charles Unger, din Grover Avenue 967, aici în Isola.

R: Foarte bine. Continuaţi.

Î: Vă mulţumesc. Domnule Proctor, avem aici un raport de la Laboratorul…

R: De la secţia *dumneavoastră?*

Î: Da, domnule Angelini.

R: Continuaţi.

Î:… un raport în legătură cu amprentele ridicate de pe fereastra şi pervazul din apartamentul familiei Unger şi acelea…

R: Ridicate de cine?

Î: De tehnicienii de la Laboratorul Tehnic. Deci, domnule Proctor, amprentele prelevate de pe fereastră şi pervaz se potrivesc cu cele aflate pe fişa dumneavoastră de la poliţie. Puteţi să-mi spuneţi…

R: Aveţi o copie a raportului dactiloscopic?

Î: Da, domnule Angelini. Îl am chiar aici.

R: Pot să-l văd, vă rog?

Î: Da, domnule. Dar pot şi eu să vă spun, domnule, că la acest interogatoriu, până acum, nu i-aţi permis clientului dumneavoastră să răspundă la nici una dintre întrebările puse. Pete, cred că trebuie să-l chemăm pe procuror, să vină cineva care se poate înţelege cu domnul Angelini, fiindcă eu nu pot. Şi vreau ca această constatare să rămână consemnată în acte.

R: Cred că am tot dreptul să cer să văd un raport care…

Î: Ştiţi foarte bine că n-aş spune că avem un raport, *dacă n-am aveam.*

R: Foarte bine, să-i dăm drumul.

Î: Credeţi că acum clientul dumneavoastră poate să răspundă la câteva întrebări?

R: Am zis să-i dăm drumul.

Î: Vă mulţumesc. Domnule Proctor, cum de-au ajuns amprentele dumneavoastră pe fereastră şi pervaz?

R: Pot să răspund?

R: (Din partea domnului Angelini) Da, poftim. Răspunde.

R: (Din partea domnului Proctor) Nu ştiu cum au ajuns acolo.

Î: Nu ştiţi?

R: E un mister total pentru mine.

I: Habar n-ai cum au ajuns pe fereastra şi pervazul scării de incendiu, chiar lângă dormitorul de rezervă.

R: Habar n-am.

Î: Nu crezi c-ai fi putut să le laşi acolo?

R: Mă scuzaţi, domnule Carella, dar…

Î: Doamne *Dumnezeule*!

R: Mă scuzaţi, dar…

Î: Domnule Angelini, aveţi toate drepturile de a cere întreruperea acestui interogatoriu în orice moment. Fără a-i aduce vreun prejudiciu clientului dumneavoastră. Spuneţi doar: „Gata! Până aici!" Nu trebuie nici măcar să ne daţi vreo explicaţie. Asta este legea Miranda-Escobedo, domnule Angelini, astfel protejăm drepturile cetăţenilor în această ţară. Dacă vreţi să faceţi acest lucru, faceţi-l. Vă daţi seama, desigur, că pe baza raportului dactiloscopic, procurorul va cere, fără îndoială, punerea sub acuzare de spargere şi va obţine, fără îndoială, această punere sub acuzare. Dar cred că e bine să ştiţi că avem în vedere o acuzaţie şi mai gravă. Şi…

R: Vă referiţi la nerespectarea eliberării condiţionate?

I: Nu, domnule, nu la ea mă refer.

R: Atunci, ce acuzaţie vrei să-i…?

Î: Omucidere. Omucidere dublă.

R: (Din partea lui Proctor) Ce?

R: (Din partea lui Angelini) Taci, Martin.

R: (Din partea lui Proctor) Nu, stai puţin. Ce vreţi să spuneţi cu omucidere? Crimă? A fost omorât cineva?

R: (Din partea lui Angelini) Martin, cred că…

Î: (Din partea lui Proctor) Cu asta vreţi să mă potcoviţi? Cu o crimă?

Î: Domnule Angelini, dacă am putea să continuăm interogatoriul în mod ordonat…

R: Nu ştiam că acest interogatoriu se va referi la un caz de crimă.

Î: Acum ştiţi.

R: Nu sunt de părere ca clientul meu să mai răspundă la întrebări. Trebuie să mă consult cu el mai întâi.

Î: Vă rog.

(Interogatoriul a fost reluat la ora 6,22 după-amiază).

I: Domnule Proctor, aş vrea să ne întoarcem la amprentele găsite în apartamentul familiei Unger.

R: Am să răspund la orice întrebare privind aşa-zisa spargere, dar nu voi răspunde la nici o întrebare referitoare la omucidere.

Î: Aşa v-a sfătuit domnul Angelini să precedaţi?

R: Aşa m-a sfătuit să fac.

Î: Bine. Amprentele lăsate pe fereastra şi pervazul din apartamentul Unger vă aparţin?

R: Nu.

Î: Aţi fost surprins în apartamentul familiei Unger de către domnul şi doamna Unger la aproximativ unu şi jumătate noaptea, pe data de 1 ianuarie?

R: La acea oră eram acasă, în pat.

Î: Pentru a fi consemnat, vreau să vă spun că avem o declaraţie din partea domnului şi doamnei Unger în sensul că…

R: Pot să văd declaraţia, vă rog?

Î: Da, domnule Angelini. Nu intenţionam s-o citesc pentru a fi înregistrată, voiam doar să…

R: Aş vrea s-o văd.

Î: Aveam de gând să-i explic conţinutul, aşa încât clientul dumneavoastră…

R: Vreau s-o văd, domnule Carella, e clar?

Î: Sigur, bineînţeles, domnule Angelini.

R: Vă mulţumesc.

(Interogatoriul a fost reluat la ora 6,27 după-amiază).

I: Am acum permisiunea dumneavoastră să rezum conţinutul acelei declaraţii pentru înregistrare şi pentru clientul dumneavoastră?

R: (nu se aude ce spune).

Î: Vă rog?

R: Am spus să-i daţi drumul, daţi-i drumul.

Î: Vă mulţumesc. Domnule Proctor, soţii Unger au dat o declaraţie în sensul că la ora unu jumătate noaptea, pe data de 1 ianuarie, au intrat în dormitorul de rezervă… unde au televizorul… şi au surprins un bărbat tânăr, care ieşea pe fereastră spre scara de incendiu. L-au descris ca având părul blond… scuzaţi-mă, dar ce culoare are părul dumneavoastră?

R: Blond.

Î: Şi spuneau că era zvelt. Cum v-aţi descrie?

R: Vânos.

Î: Asta înseamnă zvelt?

R: Înseamnă subţire şi musculos.

Î: Dar nu zvelt?

R: V-a răspuns la întrebare, domnule Carella.

Î: Mai ziceau că avea un început de mustaţă. E corect dacă spunem că mustaţa dumneavoastră corespunde descrierii?

R: Da, e adevărat.

Î: Şi mai declarau că bărbatul i-a ameninţat cu pistolul, spunându-le că se va întoarce, dacă aceştia anunţă poliţia. Vă arăt pistolul, domnule Proctor, un High Standard Sentinel Snub calibru 22 şi vă întreb dacă se afla în buzunarul paltonului dumneavoastră când aţi fost arestat în această după-amiază?

R: Da, era în buzunarul meu.

Î: Vă aparţine?

R: Nu. Nu ştiu cum a ajuns în buzunarul meu.

Î: Domnule Proctor, când aţi fost arestat astăzi, este adevărat că eraţi îmbrăcat cu o haină din păr de cămilă, marca Ralph Lauren?

R: Da.

Î: Aceasta este haina?

R: Da, aceasta este haina.
Î: De unde aveţi această haină?
R: Am cumpărat-o.
Î: De unde?
R: De la magazinul Ralph Lauren.
Î: Domnule Angelini, deţinem o listă cu obiectele furate din apartamentul familiei Unger în noaptea de 1 ianuarie – vă arăt lista chiar în clipa asta, înainte de a mi-o cere dumneavoastră – şi unul dintre obiectele de pe listă este o haină din păr de cămilă, marca Ralph Lauren, în valoare de o mie o sută de dolari. Aş vrea să vă informaţi clientul că, în declaraţia lor, soţii Unger au menţionat că bărbatul care ieşea pe fereastră purta haina din păr de cămilă descrisă pe lista de bunuri furate. Domnule Proctor, vă menţineţi declaraţia că n-aţi fost în apartamentul familiei Unger la data menţionată?
R: Eram acasă, în pat.
Î: Domnule Proctor, soţii Unger au mai spus că bărbatul care ieşea din dormitorul lor pe fereastră purta, de asemenea, o jachetă de piele neagră, pantaloni negri şi pantofi sport albi. Vă arăt această jachetă neagră de piele, aceşti pantaloni negri şi aceşti pantofi de sport albi şi vă întreb dacă obiectele de îmbrăcăminte respective au fost găsite în dulapul dumneavoastră în momentul în care aţi fost arestat astăzi?
R: Da, se aflau în dulapul meu.
Î: Vă arăt, de asemenea, acest inel cu smarald, care a fost găsit în apartamentul dumneavoastră în momentul arestării şi din nou vă rog să consultaţi lista cu bunurile sustrase din apartamentul familiei Unger. Pe listă sunt menţionate un inel cu smarald şi un videocasetofon Kenwood. Domnule Proctor, tot mai susţineţi că n-aţi fost în apartamentul familiei Unger la ora şi data menţionate şi că n-aţi…
R: Aş vrea să vorbesc cu avocatul meu, vă rog.
Î: Poftiţi, domnule Proctor.

(Interogatoriul a fost reluat la ora 6,45 după-amiază).

R: Ca răspuns la întrebarea dumneavoastră anterioară, da, recunosc că am fost în apartamentul familiei Unger în noaptea aceea.

I: Vă mulţumesc. Aţi săvârşit o spargere în apartamentul acela în noaptea respectivă?

R: Am fost în apartament. Că am săvârşit o spargere sau ce-o fi fost, nu eu sunt în măsură să spun.

Î: Cum aţi intrat în apartament?

R: Am coborât de pe acoperiş.

Î: Cum?

R: Pe scara de incendiu.

Î: Şi cum aţi intrat în apartament?

R: Pe scara de incendiu.

Î: Pe scara care trece prin faţa dormitorului de rezervă?

R: Da.

Î: Aţi forţat fereastra?

R: Da.

Î: Şi cum aţi părăsit apartamentul?

R: Pe aceeaşi cale.

Î: Apartamentul familiei Unger se află la etajul al şaselea, nu-i aşa?

R: Nu ştiu la ce etaj se află. Am coborât de pe acoperiş şi, când am văzut un apartament care părea gol, am intrat.

Î: Şi acesta a fost, din întâmplare, apartamentul familiei Unger.

R: Nu ştiam al cui apartament era.

Î: Ei bine, apartamentul de unde ai furat haina Ralph Lauren, videocasetofonul Kenwood şi…

R: Păi…

Î: Apartamentul acela.

R: Cred că da.

Î: Care era apartamentul soţilor Unger.

R: Dacă ziceţi dumneavoastră…

Î: După ce ai ieşit pe fereastra de la etajul al şaselea pe scara de incendiu, ai luat-o în sus, pe

acoperiş, sau în jos, spre stradă?

R: În jos, spre stradă.

Î: Pe scară, în jos, etaj după etaj…

R: Da.

Î: Până în stradă.

R: Da.

Î: Ai intrat în vreun alt apartament când coborai?

R: Nu.

Î: Sigur?

R: Sigur. A, încep să înţeleg.

Î: Ce înţelegeţi, domnule Proctor?

R: Cineva a fost omorât în acea clădire, aşa-i? Şi credeţi că, după ce am dat spargerea de la etajul al şaselea, i-am pus capac cu o crimă, da?

Î: Dumneata trebuie să-mi spui.

R: Nu fiţi ridicol. N-am omorât pe nimeni în viaţa mea.

Î: Spune-mi ce-ai făcut, minut cu minut, după ce-ai ieşit din apartamentul familiei Unger, la ora unu şi jumătate, în noaptea de Anul Nou.

R: Zău, domnule Carella, doar nu vă aşteptaţi să-şi amintească ce a făcut *minut cu minut*…

Î: Domnule Angelini, cred că el ştie ce doresc eu.

R: Dacă ne înţelegem că ceea ce doriţi dumneavoastră nu este o relatare *exactă.*

Î: Cât de exact îşi poate aminti.

R: Pot să întreb din partea clientului meu dacă este adevărat că, în noaptea spargerii, s-a comis o crimă în aceeaşi clădire?

Î: *Două* crime, domnule Angelini.

R: Ce urmăriţi, domnule Carella?

Î: Să ne înţelegem. Clientul dumneavoastră…

R: (Din partea lui Proctor) Du-te şi ascunde argintii, Ralph.

Î: Mă bucur că putem să ne amuzăm…

R: (Din partea lui Proctor) Sau plângi sau râzi, ce altceva să faci?

Î: E bine să ai simţul umorului.

R: Unul dintre lucrurile care ţi se dezvoltă la mititica este simţul umorului.

Î: Îmi pare bine, dar nu cred că e ceva de râs în legătură cu un copil de şase luni, mort.

R: (Din partea lui Angelini) A, deci *acesta* e cazul!

Î: Da, acesta e cazul.

R: Poate c-ar trebui să ne luăm jucăriile şi să mergem acasă, Martin.

Î: Domnule Proctor nu merge nicăieri, după cum ştiţi. Dacă vreţi să sugeraţi că îi interziceţi să mai răspundă la întrebări, e perfect. Dar, după cum vă spuneam…

R: Daţi-ne un motiv serios pentru care să-l las să răspundă în continuare.

Î: Fiindcă, dacă nu le-a omorât el pe tânăra aceea şi pe fetiţă…

R: Nu le-a omorât el. Scurt şi cuprinzător.

Î: Nici măcar nu-l întrebaţi.

R: Clientul meu nu e criminal. Punct.

Î: Mă bucur că sunteţi atât de convins, domnule Angelini. Dar, după cum spuneam, aş vrea ca domnul Proctor să ne convingă pe *noi* că e curat. Adevărul e că încercăm să ne agăţăm de ceva. Două persoane au fost ucise, iar clientul dumneavoastră se afla în aceeaşi clădire, săvârşind o spargere. Aşa încât permiteţi-i să ne convingă că nu a comis şi două crime. Vi se pare logic? În acest caz, reţinem acuzaţiile de spargere şi violare a statutului de persoană eliberată condiţionat. Şi încheiam bâlciul, bine?

R: Aş prefera să se discute aici numai violarea eliberării condiţionate.

Î: Nu putem renunţa la acuzaţia de spargere. Nici să nu vă gândiţi.

R: Gândeam cu voce tare. Înţelegeţi ce vreau să spun, nu-i aşa?

Î: Mă întrebaţi la ce s-ar putea aştepta. S-ar putea ca procurorul să accepte să discute în legătură cu acuzaţia de spargere, asta va depinde

de el. Dar această, acuzaţie nu va dispărea pur şi simplu. Avem de-a face cu o spargere calificată. Două persoane în apartament în timp ce el…

R: Nu în timp ce era el acolo. Se afla deja pe punctul de-a ieşi pe fereastră.

Î: A vorbit cu ele. Adică le-a ameninţat. A îndreptat pistolul spre ele şi…

R: Pistolul este discutabil.

Î: Domnule Angelini, este vorba de o locuinţă vizitată în miez de noapte şi de ameninţare cu pistolul. Nu ştiu ce credeţi că ar mai trebui pentru o spargere calificată, dar…

R: Bine, să zicem că e vorba de spargere calificată. Cum ne poate ajuta procurorul?

I: Asta trebuie să discutaţi cu el.

R: Cred că se înscrie la literele B şi E.

Î: Cred că e mai grav.

R: N-ar putea fi încadrată ca spargere de gradul doi?

Î: Nu pot să discut în locul procurorului. Tot ceea ce pot să fac, este să-i spun că domnul Proctor a răspuns cu cea mai mare solicitudine la întrebările legate de dubla omucidere petrecută în clădire. Ceea ce este de cea mai mare importanţă pentru multă lume din acest oraş, după cum cred că vă daţi seama. Pe de altă parte…

R: Martin, spune-i domnului Carella ce doreşte să afle.

R: (Din partea lui Proctor) Am uitat întrebarea.

Î: Minut cu minut. Începând de la ora unu şi jumătate, când ai ieşit pe scara de incendiu.

Minut cu minut, coborâse pe scara de incendiu, ajunsese la fereastra etajului întâi, apoi lăsase jos scara mobilă până aproape de suprafaţa cimentată din curtea din spate; coborâse pe ea şi sărise jos de la vreun metru şi jumătate, apoi dăduse ocol blocului, cu videocasetofonul sub braţ, îmbrăcat în haina din păr de cămilă şi având inelul în buzunar; mersese pe jos până la Culver şi scăpase imediat

de casetofon, vânzându-i-l unui tăinuitor în barul *Vulturul pleşuv,* care era încă deschis la acea oră – aproape două noaptea.

— Hai să încercăm şi mai amănunţit, îl sfătui Carella.

— Bine. La televizorul de la bar tocmai începea un film cu Joan Crawford. În alb-negru. Nu ştiu cum se numeşte şi nu ştiu pe ce canal. La ora la care rula filmul, atunci am ajuns la bar.

— Şi ai vândut casetofonul…

— Unui tăinuitor care mi-a dat patruzeci şi doi de dolari pe el. Apoi, eu…

— Cum îl cheamă? întrebă Carella.

— De ce?

— El este alibiul tău.

— Jerry Macklin, spuse Proctor imediat.

Îi arătase lui Macklin şi inelul cu smarald, iar Macklin îi oferise trei sute pentru el, dar Proctor îi refuzase brutal, fiindcă ştia că inelul valora cel puţin două mii de dolari. Macklin îi oferise cincizeci pentru haină, dar lui Proctor îi plăcea haina şi s-a gândit s-o păstreze. Aşa că se îndreptase spre ieşire, cu haina pe el şi cu inelul în buzunar, căutând pe cineva de la care să ciupească vreo două prize de…

— La ce oră ai plecat de la *Vulturul pleşuvi* întrebă Meyer.

— Exact?

— Cât mai exact.

— Pot să vă spun ce scenă era în filmul de la televizor, asta-i tot, zise Proctor. Nu m-am uitat la ceas.

— Ce scenă era?

— Femeia ieşea dintr-o clădire mai deosebită.

— Cine?

— Joan Crawford. Era o clădire cu tendă.

— Bine. Şi apoi?

Proctor ieşise din bar şi se învârtise prin Glitter Park, aşa se numea strada care străbătea Parcul

Central de pe Culver, dintre Glendon şi Ritter, unde dăduse peste…

— O, staţi o clipă, se precipită el, pot să vă spun timpul şi mai exact. Fiindcă tipul de la care am cumpărat mi-a spus că trebuie să fie în centru la trei fără un sfert; s-a uitat la ceas şi a zis că e deja două şi douăzeci. Vă închipuiţi că mi-au trebuit vreo cinci minute ca să merg de la barul *Vulturul pleşuv* până la Glitter, aşa încât cred că am plecat de la bar pe la două şi un sfert.

— Cum îl cheamă? întrebă Carella.

— Auziţi, m-aţi pus deja să vă dau informaţii despre jumătate dintre persoanele pe care le cunosc.

— Cum vrei, spuse Meyer.

— Bine, bine, îl cheamă Fletcher Gaines, dar nu trebuie să aduceţi vorba şi de droguri. Puteţi să-l întrebaţi numai dacă am fost cu el la două şi douăzeci.

— Deci, după cum afirmi, zise Meyer, tu…

— Puteţi să faceţi asta pentru mine? Doar cooperez, nu-i aşa?

— Tipul ăsta vinde marfă în toată zona? întrebă Meyer.

— Ce vreţi să spuneţi?

— Proctor, nu ţi-ai respectat obligaţia de a ţine legătura cu ofiţerul de poliţie care răspunde de tine. Eşti în drum spre Castleview să-ţi revezi ortacii. Nu e cazul să-ţi faci probleme de unde o să-ţi vină următoarea priză.

— Da, nu m-am gândit la asta, zise Proctor.

— Dar să încercăm să stabilim exact timpul, ce zici? interveni Meyer. La ora unu şi jumătate ai fost în apartamentul familiei Unger…

— Tocmai *plecam* la ora unu şi jumătate…

— Şi ai coborât pe scara de incendiu…

— Corect.

— Nu te-ai oprit până jos…

— Corect.

— Nu te-ai abătut deloc…

— Deloc.
— Apoi te-ai dus pe jos până la *Vulturul Pleşuv,* pe Culver şi… *unde* ai zis că vine asta?
— Mai departe, pe lângă biserica Saint Paul.
— De ce a trebuit să mergi până acolo?
— Fiindcă ştiam că Jerry e acolo.
— Jerry Macklin.
— Da.
— Tăinuitorul tău.
— Da. Care ştiam că o să mă scape măcar de videocasetofon. Ca să pot să-mi cumpăr câteva doze, să mă ajute să trec de hop.
— Până acolo ai mers numai pe jos?
— Da, am mers pe jos.
— Ai făcut o plimbare cam lungă pe o noapte aşa de friguroasă.
— Îmi place frigul.
— Şi ai ajuns acolo tocmai când începea filmul cu Joan Crawford.
— Cu câteva minute mai devreme. Tocmai discutam de preţ când a început. Trebuie să fi început pe la două, nu credeţi? De obicei, filmele încep la ore exacte.
— De obicei. Şi ai plecat de-acolo la şi un sfert.
— Da.
— Şi ai mai mers puţin. Pe Glitter, de data asta.
— Păi, nu era prea departe. Vreo cinci minute.
— Îţi place să te plimbi?
— De fapt, îmi şi place.
— Aşa că, dacă toate astea sunt adevărate…
— O, sunt adevărate!
— Atunci îţi justifici foarte exact timpul dintre unu treizeci şi două şi un sfert. Cu condiţia ca Macklin şi Gaines să-ţi susţină povestea.
— Dacă nu-i speriaţi cu prostii, cum ar fi faptul că primesc bunuri furate, sau că fac comerţ cu substanţe interzise, atunci o să-mi confirme povestea. Auziţi, tot mă duc înapoi la mititica, n-are rost să vă mint.

Doar dacă nu e vorba şi de vreo două cadavre, gândi Carella.

L-au găsit pe Macklin la nouă şi ceva, în aceeaşi seară.

A confirmat tot ce le spusese Proctor.

Îşi amintea chiar şi numele filmului cu Joan Crawford care începuse la ora două noaptea.

Şi îşi amintise că se uitase la ceas când plecase Proctor de la *Vultur*; fusese invitat la o petrecere de Revelion şi se întreba dacă să se mai ducă la acea oră – două şi un sfert noaptea.

A durat ceva mai mult până l-au găsit pe Fletcher Gaines..

Gaines era negru şi locuia în partea de oraş numită Diamondback.

Când, în sfârşit, au dat de el, la ora zece fără cinci, în seara de luni, acesta le-a spus că e curat şi i-a întrebat dacă nu cumva se află puţintel în afara „parohiei" lor. Ei i-au spus că nu se ocupau de vreun transport de droguri – informaţie primită cu scepticism de Gaines. Tot ceea ce îi interesa era în legătură cu noaptea de Anul Nou. Întâlnise el cumva în noaptea de Anul Nou o persoană cu numele de Martin Proctor?

N-au menţionat ora.

N-au menţionat locul.

Gaines le spuse că se întâlnise întâmplător cu Proctor în Glitter Park, în acea noapte, dar nu-şi amintea exact când.

L-au întrebat dacă nu poate să precizeze.

Gaines se gândi că Proctor căuta o portiţă de salvare. Nu putea totuşi să mintă pentru el, fiindcă nu ştia ce perioadă trebuia acoperită.

Aşa că le spuse că nu putea să delimiteze timpul mai precis.

Ei afirmară că le pare rău şi o luară spre ieşire.

Gaines îi opri.

— Auziţi, doar o clipă. Mi-a venit în minte că m-am uitat la ceas şi era două şi douăzeci, vă ajută

cumva?

Îi mulţumiră şi se întoarseră în centru, la „parohia” lor.

Orele de vizită la spital erau între opt şi zece.

Bătrânul se afla în ceea ce se numea Secţia de Oncologie, din data de 3 iulie, când i se diagnosticase o tumoare malignă la ficat. Trecuseră peste şase luni. În şase luni ar fi putut să şi moară. Cancer al ficatului? Se zice că te curăţă repede.

Îl vizitau în fiecare seară.

Două fiice pătrunse de simţul datoriei.

Ajungeau la spital puţin înainte de opt şi plecau de la spital puţin după zece. Îşi luau rămas-bun una de la alta în parcaj şi se ducea fiecare la maşina ei. Acum, Joyce conducea maşina tatălui lor. Un Mercedes mare de culoare maron. Locuia în casa imensă, singură cuc. Se întorsese la Seattle în august, îndată ce aflase că bătrânul era pe moarte. Îl vizita la spital în fiecare seară. Ţi-ai fi putut potrivi ceasul după cum venea şi pleca. Melissa conducea jeepul vechi, albastru. Se clătina ca o raţă, Melissa.

În seara asta era ceaţă.

Surpriză mare. Ceaţă în Seattle. Ca în Londra din filmele cu Jack Spintecătorul. Sau din filmele de groază cu vârcolaci. Doar că acesta era Seattle. Dacă în ianuarie nu era ceaţă, atunci era ploaie, alegeţi ce vă place. În oraşul ăsta ploaia era un fel de ceaţă mai deasă. În Seattle, dacă voiai să te îmbogăţeşti, n-aveai decât să deschizi o fabrică de umbrele. Dar bărbatul îşi zise că ceaţa era destul de bună pentru ce avea el de făcut în seara asta.

Avea un pistol Smith & Wesson, model 59, adică un pistol automat, calibru 9 mm, cu încărcător mare. Semăna cu modelul 39, doar că avea încărcător cu paisprezece gloanţe, în loc de opt. Altfel, erau perfect identice: vreo şaptesprezece-optsprezece centimetri lungime, cu

o ţeavă de zece centimetri, din metal brunat, cu patul din lemn de nuc în pătrăţele. Arăta oarecum ca un Colt militar de 45. Îl cumpărase pe stradă cu două sute de dolari. Pe stradă găseşti tot ce vrei în zilele noastre. Îşi făcuse planul să arunce pistolul în râu, după ce-l va folosi astă-seară, pa, iubito. Chiar dacă-l găseau, nu-l vor putea asocia cu persoana sa. O armă cumpărată pe stradă? Nu exista nici o şansă de a face legătura cu el.

Îşi trimisese pistolul la Seattle. Îl expediase *par avion* în ziua următoare. Îl dusese împachetat şi sigilat la unul dintre oficiile poştale rapide care expediau colete prin Expresul Federal şi prin avion. Îţi şi ambalau obiectele dacă doreai, dar nu era să le ceară să-i ambaleze un pistol! îi spusese fetei care cântărea coletele că era un camion-jucărie. Greutatea, cu ambalaj cu tot, ajunsese la vreo douăsprezece kilograme. Fata scrisese pe chitanţa de expediere CAMION-JUCĂRIE şi-l întrebase dacă nu voia să-l asigure la mai mult decât îl asigura tariful pe care-l plătise. Îi răspunsese că nu, fiindcă îl costase doar douăzeci şi cinci de dolari. Aşa de uşor era să expediezi un pistol. Asta era democraţia. Nici nu-i venea să se gândească de la ce reuşeau să se sustragă criminalii *adevăraţi.*

Iat-o că vine.

Coboară pe treptele spitalului.

Îmbrăcată într-o haină de ploaie galbenă şi cizme negre, arată ca un pescar. Melissa poartă o haină neagră de stofă şi un batic pe cap. E cu cincisprezece ani mai mare decât Joyce şi mai drăguţă. De obicei. Acum e însărcinată şi umflată ca o gâscă.

Amândouă se îndreaptă spre parcaj..

Bărbatul se face cât mai mic în spatele volanului.

Ceaţa se roteşte în jurul maşinii, învăluind-o.

Urmăreşte pelerina galbenă. Un far. Joyce în pelerină – galben strălucitor profilat pe cenuşiul

ceţei. Haina neagră a Melissei înghiţită de cenuşiul din jur, dispărând. Se aude pocnetul unei uşi de maşină. Apoi un altul. Apar faruri. Jeepul vechi, albastru, apare din ceaţă. Melissa înaintează cu maşina în lumina propriilor ei faruri, apoi face la dreapta, îndreptându-se spre ieşire.

Bărbatul aşteaptă.

Joyce se îndreptă spre Mercedes.

Maşină nouă, pe care bătrânul o cumpărase cu o lună înainte de-a afla de boală. Abia i se auzi motorul pornind. Apărură farurile. Şi el îşi porni propria-i maşină.

Mercedesul începu să se deplaseze.

Îl lăsă să ia avans, apoi porni în urmărirea lui.

Casa se afla pe vreo paisprezece hectare de teren bine ales, cu vedere spre apă; un conac în stil victorian, mare şi cenuşiu, perfect întreţinut de când fusese construit. Nu se găseau multe case ca aceasta în zilele noastre, nici aici, în statul Washington şi nici în altă parte. Numai casa costa douăzeci-treizeci de milioane de dolari. Fără să mai pui la socoteală mobilierul şi restul. Numai Dumnezeu ştia cât costau toate obiectele acelea vechi. Lucruri pe care le adusese din Europa bătrâna doamnă, pe vremea când trăia. Dar bijuteriile ei? Probabil că valorau o avere. Şi picturile. Bătrânul fusese mare colecţionar înainte de-a se îmbolnăvi; obiectele de artă de-acolo valorau cu siguranţă milioane. Iar maşina Silver Cloud din garaj, noul Mercedes Benz, vasele de cincisprezece metri lungime care se aflau în port – toate astea erau glazura de pe tort.

Îşi lăsă maşina într-un parcaj înconjurat cu pini, în partea de nord a drumului de acces. Traversă pădurea, trecu de casă şi reveni la ea dinspre mal. O pajişte uriaşă, ce cobora în pantă spre apă. Ceaţa devenea tot mai deasă; nu se mai vedea barca legată la mal, cu atât mai puţin malul opus. Luminile ardeau în dormitorul de la etaj.

Transperantul era ridicat şi el o văzu pe Joyce trecând prin faţa ferestrei. Purta doar o cămaşă de noapte scurtă. Casa era atât de bine protejată în mod natural, de apă şi pădure, fără vreo altă casă în apropiere, încât ea îşi închipuia că poate să umble şi în pielea goală dacă voia.

Simţea pistolul atârnându-i greu în buzunarul hainei.

Era stângaci.

Pistolul se afla în buzunarul stâng.

Îşi aduse aminte de filme în care asasinul era prins fiindcă era stângaci. Stângacii făceau lucrurile altfel. Scoteau chibriturile pe partea „cealaltă" a cutiei. „Cealaltă" pentru *dreptaci.* Vechea poantă, cutia de chibrituri. Mulţi asasini stângaci au fost prinşi, fiindcă nu au văzut suficiente filme în care chibriturile lipseau mai ales din partea stângă a cutiei. O altă chestie erau petele de cerneală de pe muchia exterioară a palmei. La noi, se scrie de la stânga la dreapta iar stiloul sau pixul *urmează* mâna dreptaciului care scrie, dar la stângaci e invers. Stângaciul îşi „şterge" cu mâna scrisul. Cât trăieşti, tot înveţi. Dacă eşti stângaci şi tocmai ai terminat de scris un bilet specificând suma de răscumpărare şi ai scris cu cerneală roşie, nu e bine ca poliţia să-ţi vadă marginea palmei, fiindcă sigur vei avea roşu pe ea.

Zâmbi în întuneric.

Se întreba dacă nu ar fi mai bine să aştepte până când adoarme. Să intre şi s-o împuşte în cap. Să golească tot încărcătorul, să pară că a fost o treabă de nebun. Poate că n-ar fi rău ca, după aceea, să spargă şi vreo câteva vaze scumpe. Să creadă poliţia că cineva făcuse o criză de nebunie acolo.

Nu peste mult timp, lumina din dormitor se stinse.

Aştepta în întuneric şi ceaţă.

În visul ei, vântul tremura prin frunzele de palmier într-o insulă din Caraibe, iar valurile se

izbeau de mal. În vis, ea era o mare scriitoare, care şedea într-o colibă de paie, cu o maşină de scris veche Smith-Corona în faţă, pe o măsuţă, un gemuleţ deschis spre plaja în formă de potcoavă, cu rânduri-rânduri de palmieri pe plaja nesfârşită. În spatele palmierilor, cerul era incredibil de albastru. Departe, în zare, se vedeau munţi mărunţi, acoperiţi cu vegetaţie. Ochii îi rătăceau pe cer şi peste munţi în căutarea unei surse de inspiraţie.

Tot în vis, întinse leneş mâna după o banană galbenă şi coaptă, aflată într-un vas albastru pe o policioară, lângă fereastra deschisă. Un vas deosebit de frumos. În el era un ciorchine de banane. Rupse o banană. O curăţă şi o duse la buze. Muşcă din ea şi, deodată, banana deveni rece şi dură.

Deschise ochii mari.

În locul bananei, în gură avea ţeava unui pistol.

Lângă pat stătea un bărbat. Avea pălăria neagră trasă pe frunte. Nasul şi gura îi erau acoperite cu o batistă neagră de mătase. Doar ochii i se vedeau. Lampa de veghe din partea opusă a camerei i se reflecta ca două luminiţe în ochi.

— Şşşt… zise el.

Ţinea arma în mâna stângă.

— Şşşt!

Şi ţeava pistolului în gura femeii.

— Şşşt, Joyce!

Ştia cum o cheamă.

„De unde ştie cum mă cheamă?” se întrebă ea.

— Copilul tău e mort, Joyce, zise bărbatul.

Vocea era o şoaptă.

— Susan e moartă, spuse el. A murit în noaptea de Anul Nou.

Toate şoaptele semănau între ele, dar era ceva în cadenţa, ritmul, spaţierea cuvintelor, care i se părea cunoscut. Îl cunoştea oare?

— Îţi pare rău că ai dat fetiţa? o iscodi bărbatul.

Se întreba dacă să răspundă afirmativ. Să facă semn cu capul. Să-i arate că-i pare rău, da. Ţeava pistolului era în gura ei. Oare ăsta să fi fost răspunsul pe care-l aştepta el?

I-ar fi răspuns orice, doar să fie răspunsul aşteptat. Nu-i păsa că înstrăinase fetiţa, nu regretase deloc, îi părea rău acum că fetiţa era moartă, dar numai aşa cum îţi pare rău de *orice* copil care moare. Însă dacă el voia ca ea…

— Eu am omorât-o, zise bărbatul.

O, Doamne, gândi Joyce.

— Pe fetiţa ta, spuse bărbatul.

„O, Doamne, *cine* eşti?” îşi zise ea.

— Şi acum am să te omor *şi pe tine,* preciză el.

Joyce clătină din cap.

Bărbatul ţinea pistolul relaxat, permiţându-i mişcarea capului. Saliva i se scurgea pe lângă ţeava armei. Avea un gust metalic în gură. Ţeava era lunecoasă din cauza salivei.

— Ba da, spuse bărbatul.

Îi întoarse capul spre el cu arma.

Apăsă arma în gura femeii, întorcându-i capul spre stânga, astfel încât obrazul ei stâng era pe pernă şi mâna lui întinsă în prelungirea pistolului, perpendiculară pe pat.

Joyce începu să scâncească.

Scâncete slabe ieşeau de sub ţeava pistolului.

Încercă să rostească: „Te rog”, cu ţeava pistolului în gură. Limba întâlni gura ţevii şi o împinse uşor, căutând s-o împingă afară din gură, cu o mişcare uşoară şi neobservată. Ţeava se lovi de dinţi. Mai întâi i se păru că el mişcase arma, fiindcă îşi dăduse seama că ea încercase s-o împingă afară din gură. Dar deodată pricepu că nu era aşa. Bărbatul ţinea ferm pistolul; tremurai maxilarului ei făcuse ca arma să se lovească de dinţi.

— Ei, zise el.

Aproape cu tristeţe. Făcu o pauză. Ca şi când ar fi vrut să mai spună ceva înainte de-a apăsa pe

trăgaci. În acea fracţiune de secundă, înţelese că, dacă nu găseşte ceva convingător de spus, dacă nu reuşeşte să scape de ţeava din gură ca să…

Primul glonţ îi zbură jumătate din cap.

CAPITOLUL XI

Persoana cu care vorbi Carella la Biroul Naval de Coastă era un locotenent, Phillip Forbes. Carella îi spuse că încearcă să localizeze o navă.

— Da, domnule, despre ce navă e vorba? întrebă Forbes.

— Nu ştiu exact, răspunse Carella. Am să vă relatez ceea ce ştiu şi poate că reuşiţi să vă daţi seama din aceste date.

— Cine spuneţi că sunteţi, vă rog?

— Detectiv Carella, Secţia de poliţie 87.

— Da, domnule, în legătură cu ce anume?

— Cu o navă. De fapt, cu *o persoană* de pe acea navă. Dacă putem să stabilim despre ce navă este vorba.

— Da, domnule. Şi credeţi că această navă se află în port?

— Nu ştiu unde se află. Ăsta e unul dintre lucrurile pe care trebuie să le aflu.

— Da, domnule. Puteţi să-mi specificaţi numele navei, vă rog?

— „General nu-ştiu-cum”. Există vreo navă numită „General X” sau „General Y”?

— Cred că aş putea să vă spun vreo cincizeci pe loc, domnule!

— Vase militare, sau ce fel?

— Nu, domnule. Pot să fie tancuri, petroliere, nave comerciale, vase de pasageri, orice. Sunt o mulţime de „Generali” pe ocean.

— Ar putea exista un „General nu-ştiu-cum” care a fost aici acum vreo cincisprezece luni?

— Poftim?

— Păstraţi documente atât de vechi?

— Da, domnule, le păstrăm.

— Asta ar veni în octombrie, acum un an.

— Octombrie anul trecut?

— Nu, anul dinainte. Puteţi să verificaţi?

— Ce anume doriţi să ştiţi exact?

— Avem motive întemeiate să credem că o navă „General nu-ştiu-cum” a acostat aici în port, cu cincisprezece luni în urmă. Aveţi cumva documente?…

— Da, domnule, toate navele care vor să acosteze în port trebuie să ne înştiinţeze cu cel puţin douăsprezece ore înainte de sosire.

— *Absolut toate* navele?

— Da, domnule. Şi cele străine şi cele americane. Condiţiile de acostare sunt, de obicei, aranjate printr-un agent care închiriază o dană. Sau prin cineva care acţionează în numele proprietarului. Sau, uneori, din partea celui care a închiriat nava. Dar simt şi cazuri când căpitanul vasului ia legătura radio cu portul pentru a-şi anunţa intenţia de acostare.

— Ce informaţii vi se dau în acest caz?

— Cum adică, domnule?

— Când vă anunţă. Ce va comunică?

— O, numele vasului, naţionalitatea, tonajul, încărcătura. De unde vine. Unde se duce când pleacă de-aici. Cât intenţionează să stea. În ce loc anume din port se află.

— Trag la dană mai ales aici, în oraş?

— Unele da, domnule. Vasele de pasageri. Altele, nu prea. Sunt multe docuri, domnule, portul e mare. De la Hangman’s Rock până la râul John.

— Dacă un vas ar acosta *aici,* în dreptul oraşului, unde ar fi acest loc?

— În Zona Canalului, cel mai probabil. Nu pe latura dinspre Nord. Ar fi Zona Canalului, dincolo de Calm’s Point. Adică, numele corect este Canalul Calm’s Point. Acolo cred că ar fi cel mai probabil să acosteze. Dar e aproape sigur… cred că nu e vorba de un vas de pasageri, nu-i aşa?

— Nu.

— Atunci, poate să fie Portul Euphemia, în statul vecin.

— Dar aţi spus că *există* documente care…

— Da, domnule. În fişele Amber.

— Amber?

— Amber, da, domnule. Aşa se numeşte sistemul de urmărire. Amber. În momentul în care o navă ne anunţă că vrea să acosteze, toate informaţiile de care v-am amintit intră direct în computer.

— Domnule locotenent, aveţi acces la acel computer? La fişele Amber?

— Da, am.

— Puteţi să verificaţi o plecare de navă pe data de 18 octombrie?

— Nu octombrie *trecut,* am înţeles bine?

— Nu, octombrie acum doi ani. Vedeţi dacă există vreun petrolier cu numele „General nu-ştiu-cum”. Ceva ca „General Putnam”. Sau poate „General Putney”. Care pleca în Golful Persic.

— Vă rog să aşteptaţi puţin. Nu închideţi.

— Nici nu mă gândesc să închid, spuse Carella.

Revenind la telefon, Forbes spuse:

— Sunt doi „Generali” care au plecat pe 18 octombrie anul respectiv, domnule. Dar nici unul nu e petrolier. Şi nici unul nu e, Putney sau Putnam.

— Dar ce sunt?

— Amândouă sunt cargouri.

— Şi cum se numesc?

— Unul este „General Roy Edwin Dean”, iar celălalt este.. General Edward Lazarus Kalin”.

— Care dintre ele se deplasa spre Golful Persic?

— Nici unul, domnule. „Dean” se ducea în Australia, iar „Kalin” pleca în Anglia.

— Grozav, zise Carella, oftând adânc. Ori marinarul lui Joyce Chapman minţise de îngheţau apele, ori ea fusese prea beată să-şi mai amintească ceva despre el. Domnule locotenent, vă mulţumesc foarte…

— Poate că vreţi dumneavoastră să mergeţi până acolo, zise Forbes.

Carella crezu că se referă la Australia.

— Zona Canalului, spuse Forbes. „Dean” se află acostat acolo chiar acum. Ştiu că vreţi un Putney sau Putnam, dar poate că informaţia dumneavoastră…

— Aveţi numărul danei? întrebă Carella.

Canalul Calm’s Point.

Cândva, mai demult, poliţiştii îl botezaseră Zona Canalului şi numele prinsese, intrând în vocabularul general al oraşului. Pentru cetăţenii oraşului care nu-l văzuseră niciodată, numele evoca o zonă tropicală toridă, în mijlocul unui Nord îngheţat, un colţ de Panama exotic. Singurul element hispanic din Zonă era naţionalitatea multor prostituate, care-şi etalau farmecele pentru marinarii ieşiţi pe uscat sau pentru bărbaţii care se perindau în automobile, în drum spre casă, de la serviciu. Maşina trăgea pe dreapta, oriunde pe malul Canalului, şoferul se apleca şi cobora geamul, una dintre fetele sumar îmbrăcate se deplasa agale şi se negocia un preţ. Dacă se înţelegeau asupra preţului, fata se urca în maşină şi şmecherul dădea ocol blocului de vreo două ori, timp în care i se demonstra de ce este în stare o expertă în numai cinci minute.

De fiecare parte a Canalului se aflau vreo treizeci şi ceva de dane, ocupate în orice moment al anului, fiindcă posibilităţile de acostare erau mereu insuficiente în această parte. Nava „General Roy Edwin Dean” se afla la dana douăzeci şi şapte, pe partea de est a Canalului. Un vas robust, cu înfăţişare impozantă, care înfruntase multe furtuni şi îşi găsise întotdeauna drumul înapoi, la siguranţa portului, plutea pe apă, săltând uşor pe valurile ce se formau dinspre râul Dix către largul oceanului.

Meyer şi Carella nu-şi anunţaseră telefonic venirea; adevărul era că nu ştiau *cum* se poate telefona pe un vas. Locotenentul Forbes îi dăduse lui Carella numărul danei, iar el şi cu Meyer se

prezentaseră pur şi simplu, la ora unu şi cinci, în acea zi de miercuri. Dinspre ocean bătea un vânt aspru şi rece. Cât vedeai cu ochii, brizanţi. Carella se întreba de ce unii oameni simt nevoia imperioasă de-a se întoarce mereu pe mare, la marea singuratică şi la cer. Meyer se întreba de ce oare nu-şi pusese pălăria pe o asemenea vreme. Văzură o pasarelă. Carella se uită la Meyer. Meyer ridică din umeri. Amândoi urcară la bordul navei.

Nu se zărea ţipenie de om.

— Hei! strigă Carella.

Nimeni, nici un zgomot.

Doar vântul care trântea un obiect metalic de un alt obiect metalic. O uşă le atrase atenţia. Tambuchiul, gândi Carella, aşa credea că i se spune.

Dincolo, întuneric.

Carella îşi vârî capul pe uşă.

— Alo? zise el din nou.

Erau nişte scări care urcau. De fapt, o scară mobilă.

Urcară. Urcară până ajunseră la o mică încăpere în vârful navei. O cabină. Acolo se afla un om. Şedea pe un scaun, în spatele unei mese, cercetând o hartă. O hartă maritimă. La dracu', gândi Carella.

— Da? zise omul.

— Detectiv Carella şi partenerul meu, detectiv Meyer, spuse Carella, arătându-şi legitimaţia.

Bărbatul clătină aprobator din cap.

— Cercetăm o dublă omucidere.

Bărbatul scoase un fluierat.

Avea aproape şaizeci de ani, gândi Carella; purta o scurtă groasă, neagră şi o şapcă neagră, înaltă. Avea perciuni negri, dar barba sa era albă şi şedea pe scaun ca un Moş Crăciun, cu sprâncenele negre ridicate în timp ce fluieratul se pierdea în spaţiu.

— Am putea să ştim cu cine vorbim, domnule? întrebă Carella.

— Steward Webster, spuse el, căpitanul vasului.

Îşi strânseră mâinile. Webster le strânse mâna cu fermitate. Avea ochii căprui, scăpărând de inteligenţă.

— Cu ce vă pot ajuta? întrebă căpitanul.

— Nu ştim dacă ne puteţi ajuta, răspunse Carella. Dar am crezut că merită să încercăm. Căutăm un vas numit cumva „General Putnam” sau „General Putney”…

— Nu prea seamănă cu „Dean”, comentă Webster.

— Nu prea, spuse Carella, aprobând din cap. Se pare că a plecat spre Golful Persic pe 18 octombrie acum un an şi trei luni.

— Păi, eram şi noi atunci pe-aici…

— Dar n-aţi plecat la aceeaşi dată?

— Trebuie să verific registrul. S-ar fi putut să fie pe 18 octombrie, sau cam atunci. Dar, domnilor…

— Ştim, spuse Meyer. V-aţi îndreptat spre Australia.

— N-am fost nici măcar *pe-aproape* de Orientul Mijlociu de când Reagan a făcut să fie împuşcaţi la Beirut acei băieţi din infanteria marină. Eram acolo când s-a întâmplat. Proprietarul ne-a telegrafiat să încărcăm s-o ştergem imediat. Se temea să nu piardă vasul.

— Ştim şi numele unui marinar, Mike, spuse Carella.

Webster îl privi cu atenţie.

— Dacă aşa îl cheamă, zise Meyer.

Acum, Webster îl măsură din ochi pe Meyer.

— Ştim, spuse Carella, datele sunt departe de-a fi suficiente.

— Dar e tot ce avem, adăugă Meyer.

— Mike, repetă Webster.

— Nu-i cunoaştem numele de familie, zise Carella.

— Care se afla, probabil, pe „Dean”, spuse Webster.

— Sau pe un vas al cărui nume începe cu „General…”

— Păi, să luăm registrul şi să vedem dacă avem persoane cu numele de Mike, zise Webster.

— Cred că ar trebui să fie Michael, sugeră Meyer.

Nu era nimeni cu numele de Michael în echipaj.

Era însă un Michel.

Michel Fournier.

— E francez? întrebă Carella.

— Habar n-am, răspunse Webster. Vreţi să-i scot fişa?

— Dacă nu vă deranjăm prea mult.

— Va trebui să coborâm în cabina contabilului, comunică Webster.

Îl urmară pe o altă scară decât cea pe care urcaseră ei, străbătură câteva culoare întunecoase şi ajunseră la o uşă pe care Webster o descuie cu cheia. Incinta semăna cu biroul lui Alf Miscolo, aflat în circumscripţia 87. În aer se simţea chiar şi aroma de cafea. Webster se îndreptă spre un şir de fişiere – gri, nu verzi ca acelea din biroul lui Miscolo îl identifică pe cel pe care-l voia, deschise sertarul, începu să răsfoiască printre dosare şi apoi smulse unul dintre ele.

— Iată-l! spuse el şi-i dădu dosarul lui Carella.

Michel Fournier.

Născut în Canada, provincia Quebec.

Când se îmbarcase, cu trei ani în urmă, adresa lui era Portland, Maine.

Nu figura nici o adresă aici, în oraş.

— Era pe vas în perioada de care vorbeam? întrebă Carella.

— Dacă s-a îmbarcat acum trei ani şi dosarul lui se află printre cele active, înseamnă că da, era pe vasul meu acum cincisprezece luni şi este şi acum.

— Adică, acum e pe vas?

— Nu, nu. Echipajul a debarcat în clipa în care am tras la dană.

— Când a fost asta?

— Acum două zile.
— Când trebuie să revină la bord?
— Nu plecăm din nou decât la începutul lunii viitoare.
— Aveţi vreo idee unde ar putea fi Fournier?
— Mă iertaţi. Dar nici nu-l cunosc.
— Unde doarme când e pe navă?
— Staţi puţin să vedem, ar trebui să existe un desfăşurător pe-aici, pe undeva, zise Webster şi începu să deschidă sertarele de la biroul contabilului.
Fournier îşi avea locul de dormit în compartimentul de la prova navei, pe puntea B. Priciul lui era unul dintr-un şir de trei, acum pliate la perete. Pe jos, sub priciuri, se aflau lăzi cu lucruri, toate încuiate cu lacăte.
— Aceasta este a lui Fournier, zise Webster.
— Ce facem acum? întrebă Meyer. Iar umblăm după mandat?
— Dacă vrem să vedem ce e în el… spuse Carella.
— Crezi că o să ni-l elibereze?
Webster era cu ei, dar cei doi poliţişti gândeau cu voce tare.
— Ar trebui să cer permisiunea de-a forţa lacătul.
— O, Doamne, nu ştiu ce să zic, Steve! N-ar fi spus femeia că vorbea cu accent franţuzesc? Dacă tipul e francez…
— Canadian, replică Carella.
— Da, din Quebec.
— Suntem aproape de oraş, ştii? Dincolo de pod.
— Ne mănâncă toată după-amiaza, se plânse Meyer.
— Şi s-ar putea să nu-l obţinem.
— Da.
— Deci, ce crezi?
— Nu ştiu, tu ce crezi?

— Cred că judecătorul ne va trage câte un picior în fund şi ne va da afară.
— Şi eu cred la fel.
— Pe de altă parte, s-ar putea să ne dea mandatul.
— Mă îndoiesc.
— Şi eu. Dar, *dacă* ni-l dă, s-ar putea să găsim ceva interesant în ladă.
— Sau s-ar putea să găsim doar ciorapi şi chiloţi murdari.
— Deci, ce părere ai?
— Oare avem nevoie de cei de la Tehnic?
— Ce vrei cu cei de la Tehnic?
— Păi, dacă obţinem mandatul. Cum dracu' vrei să forţezi lacătul? Ăia au unelte pentru orice. Sunt cei mai buni spărgători din oraş.
— Domnule Webster, zise Carella, nava dumneavoastră a fost de Anul Nou în port?
— Da, a fost, răspunse Webster.
— Echipajul a coborât pe uscat?
— Evident. De Revelion, nu-i aşa? Desigur.
— Ar fi bine să luăm mandatul pentru percheziţie, conchise Carella.

Dacă investigaţia nu ar fi fost în legătură cu asasinarea unui copilaş de şase luni, judecătorul căruia i-au prezentat cererea pentru mandat s-ar fi putut să nu găsească suficiente argumente ca să-l elibereze. Dar şi judecătorul citea ziarele. Şi el se uita la televizor. Şi el cunoştea cazul fetiţei Susan. Ştia că e şi cazul lui Annie Flynn, dar asasinarea ei părea mai puţin şocantă decât cea a fetiţei de şase luni. În acest oraş, cazurile de asasinat, viol sau amândouă laolaltă comise asupra unei fete de şaisprezece ani erau aproape zilnice. Dar să sufoci un sugar?

Se întoarseră pe navă cu mandatul de percheziţie şi cu uneltele necesare.

Nici ei nu erau spărgători prea proşti.

Le trebuiră trei minute ca să taie lacătul.

În lada lui Michel Fournier găsiră, într-adevăr, o mulţime de ciorapi şi chiloţi murdari.

Dar găsiră şi o scrisoare pe care i-o scrisese o fată din acest oraş, doar cu o lună în urmă.

Pe scrisoare era şi adresa expeditoarei.

Herrera încerca să-i explice prietenei lui de ce se afla un poliţist în uniformă pe veranda din faţa blocului. Consuelo nu pricepea o vorbă. Cică secţia de poliţie îi datora protecţie fiindcă un poliţist îi salvase viaţa, dar asta nu prea avea sens. Câteodată se gândea că Herrera nu era în toate minţile, ceea ce i se părea grozav de interesant. Dar şi derutant. Reuşi să înţeleagă doar că un poliţist îl urma pe Herrera peste tot, ca să nu mai încerce cineva să-l omoare. Ea nu-şi dăduse seama până acum că Herrera era atât de important.

Dar el tocmai îi spunea că închiriase un alt apartament şi că o să se mute acolo. Temporar. O să-l piardă pe poliţai şi o să se mute în acest nou apartament doar pentru scurtă vreme. Până îşi aranja nişte probleme de afaceri, urmând ca apoi să plece în Spania, unde să locuiască pe Costa Brava. Consuelo nu fusese niciodată pe Costa Brava, dar suna frumos.

— Când plecăm în Spania? întrebă ea, ca să fie mai sigură.

Ca în povestea aceea când Lenny îl roagă pe George să-i mai spună o dată despre iepuri. Nu-l crezuse pe Herrera când i-o istorisise prima dată, dar, cu cât o relata mai mult, cu atât povestea devenea mai tentantă. Herrera îi spuse că făcuse deja rezervările la avion şi că urma să ia biletele curând. Bilete clasa întâi pentru amândoi. Să plece din oraşul ăsta într-un loc unde să nu-i mai găsească cineva vreodată. Nici chinezi, nici jaki, nici poliţişti, nimeni.

— Jaki? întrebă Consuelo.

— Aşa le zice la jamaicani, răspunse Jose.

Consuelo îşi închipui că ştie el ce vorbeşte.

Niciodată nu sesizase cât era de deştept.

Era, de fapt, mai deştept decât îşi închipuia el însuşi.

Agerimea pe care ţi-o dă strada.

Ceea ce nu înseamnă doar să ştii cum să poceşti pe cineva în bătaie. Ci să-ţi dai seama ce urmează să se întâmple şi să vezi cum poţi să beneficiezi de pe urma evenimentelor. Să tragi foloase pentru tine personal. Să fii cel dintâi. Să ieşi din rând mai iute decât alţii. Ceea ce ţi se pare firesc, dacă ai crescut pe stradă. Ceea ce nu fac nici jamaicanii şi nici chinezii. Poate că acum străzile din Kingston sau din Hong Kong sunt la fel de vitrege ca şi cele din acest oraş, dar Herrera se îndoia. Chiar dacă toţi haidamacii ăştia gen orăşel de provincie veniseră cu bani şi muşchi, exista totuşi ceva în acest oraş care-i respingea şi anume faptul că nu se născuseră aici şi că oraşul nu le intrase *în sânge,* ca lui Herrera.

Acesta *nu* era oraşul lor.

Străinii dracului!

Acesta era oraşul *lui!*

Îşi dădea seama imediat când treaba începea să se-mpută.

Simţise duhoarea chiar în clipa în care Hamilton îi propusese afacerea. Vai, vai, de ce-o fi venind la mine? Nu vine în persoană, nu mă caută acasă, ci trimite pe cineva după mine, gândise Herrera. Asta se întâmpla cu trei zile înainte de Crăciun. Treaba urma să aibă loc pe 27. O simplă tranzacţie cu droguri, îi spusese Hamilton. Foarte mică: cincizeci de mii de dolari pentru trei kilograme de cocaină. Aproape şaptesprezece mii kilul. Hamilton avea nevoie de cineva care să ducă banii şi să preia marfa în numele lui.

„De ce eu?” se întreba Herrera.

Cât timp a vorbit Hamilton, Herrera s-a tot gândit. Chestia asta e o mare porcărie, tipul *vrea ceva* de la mine. Dar ce-o fi vrând?

De ce mă roagă pe *mine* să ridic cocaina pentru el?

De ce nu trimite un om de-al lui?

— Banii o să-i duci într-o geantă-diplomat, zise Hamilton.

„Pe dracu', cincizeci de mii!" gândi Herrera.

— Asta este adresa.

Are încredere să-mi dea pe mână toţi banii ăştia.

Nu m-a văzut niciodată în viaţă şi are încredere să-mi dea pe mână atâţia bani. Dac-o şterg cu ei? Drept la Spindledrift şi iau un avion spre Calcutta. Sau cu cocaina. Le dau geanta cu bani, pun mâna pe cele trei kilograme de cocaină şi mă fac…

— Să n-ai idei, spuse Hamilton.

Dar Herrera îşi zise că replica era de formă, fiindcă treaba se dovedea cât se poate de-mpuţită.

— Oamenii mei te vor aştepta jos, preciză Hamilton.

De ce nu-şi trimite oamenii lui *sus?*

De ce să mă trimită pe mine, dacă nu m-a văzut în viaţa lui?

— Poate că te întrebi de ce te-am ales pe tine, zise Hamilton. Ştiu că, acum câţiva ani, ai lucrat pentru Arthur Chang.

Herrera nu recunoştea niciodată că ar fi lucrat pentru cineva. Faţă de nimeni. Nu spuse nimic.

— Ne trebuie un om care să înţeleagă mentalitatea chinezilor, continuă Hamilton.

Cuvântul sunase tare nostim în gura lui de jamaican.

— Men-tha-lii-tatee.

— Dar de ce? întrebă Herrera.

— Cei care aduc marfa sunt chinezi, răspunse Hamilton.

Herrera îl măsură din ochi.

Undeva era o minciună. Ştia că e o minciună, dar încă nu-şi dădea seama *în ce* consta ea. O văzuse în privirea lui Hamilton, pe faţa lui impasibilă; minciuna era în legătură cu livrarea mărfii de către chinezi.

— Care chinezi? întrebă el.
— Asta nu te interesează pe tine, replică Hamilton şi zâmbi.
— Sigur, acceptă Herrera.
— Deci crezi că ar putea să te intereseze?
— Încă nu mi-ai spus cam cât face.
— Să zicem cam zece mii de dolari, spuse Hamilton, ceea ce era foarte mult.
Cu vreo opt mii mai mult decât tariful obişnuit.
Cu atât mai ridicat, dacă te gândeai că ar fi putut să trimită un om de-al lui.
De ce o momeală atât de scumpă?
Deodată, lui Herrera îi dădu prin cap că afurisitul de jamaican cumpăra un ţap ispăşitor.
— Zece e bine, încuviinţă.

Adresa expeditoarei, de pe spatele plicului, era North Eames 336.
Femeia semnase scrisoarea cu numele de *Julie.*
Printre numele de pe cutiile poştale se afla şi un J. Endicott, la apartamentul 21. Urcară la etajul al doilea. Se opriră o clipă la uşa apartamentului, ascultând şi apoi bătură. Era ora şapte fără un sfert, seara. Chiar dacă Julie avea o slujbă, la ora asta…
— Cine e?
O voce de femeie.
— Poliţia, răspunse Carella.
— Poliţia?
Uimire în glas.
— Domnişoara Endicott? zise Carella.
— Da.
Vocea răsună acum mai aproape de uşă. În locul surprizei, suspiciune. În acest oraş, o mulţime de nebuni băteau la uşile oamenilor, dându-se drept ceea ce nu erau în realitate.
— Sunt detectiv Carella, Secţia 87 şi v-aş ruga să deschideţi uşa.
— De ce? Ce s-a întâmplat?
— O investigaţie de rutină. Vreţi să deschideţi uşa, vă rog?

Uşa se crăpă uşor, oprită de lanţul de siguranţă. În crăpătura uşii se ivi un ochi şi o parte de faţă.

— Să văd legitimaţia, vă rog.

Îi arătă legitimaţia şi insigna.

— Ce s-a întâmplat? se interesă ea.

— E scrisul dumneavoastră? întrebă Carella, arătându-i scrisoarea în plicul deschis.

— De unde o aveţi?

— E scrisul dumneavoastră?

— Da, dar.

— Putem sa intrăm, vă rog?

— O secundă, spuse femeia.

Uşa se închise. Zgomotul lanţului manevrat şi uşa se deschise din nou. Femeia avea, după părerea lui Carella, vreo douăzeci şi cinci de ani; era de înălţime medie, cu părul blond, lung şi ochii căprui. Arăta ca cineva care tocmai se întorsese de la lucru: purta o fustă şi o bluză, dar îşi desfăcuse părul, îşi dezlegase funda de la bluză şi era desculţă.

— Julie Endicott? întrebă Carella.

— Da.

Închise uşa după ei.

Se aflau într-un holişor, la intrare. O chicinetă în dreapta. Camera de zi chiar în faţă. Înăuntru, se afla un tânăr care şedea pe o canapea tapiţată cu un material brocat albastru, în faţa canapelei, pe o măsuţă, se vedeau două pahare înalte. Sub măsuţă era o pereche de pantofi de damă, cu tocuri nu prea înalte. Tânărul purta blue-jeans şi pulover. Şi pantofii lui se odihneau sub măsuţă. Carella avu impresia că întrerupsese o idilă: femeia se întoarce de la lucru, prietenul sau soţul o aşteaptă să bea un pahar, ea îşi desface părul, îşi scot amândoi pantofii, el îşi face de lucru cu bluza ei şi, cioc, cioc, la uşă, iată poliţia.

Tânărul îşi ridică privirea în timp ce ei intrau.

Era un bărbat alb.

Înalt.

Cu părul negru şi ochii albaştri.

Descrierea vagă făcută de Joyce Chapman lui…

— Michel Fournier? întrebă Carella.

Se holbă, uitându-se la Julie. Julie ridică din umeri şi clătină din cap.

— Sunteţi Michel Fournier? întrebă Carella.

— Da.

— Vrem să vă punem câteva întrebări.

— Întrebări? se miră el şi se uită din nou la Julie.

Femeia ridică iar din umeri.

— Între patru ochi, zise Carella.

Se gândea la toate implicaţiile – un alibi, de exemplu. Dacă, întâmplător, Julie Endicott putea să-i asigure un alibi lui Fournier, ar prefera s-o interogheze separat.

— N-ai nici o treabă de făcut? o întrebă el.

— Ce?

— Poate un duş, să te uiţi la televizor…

— A, da, zise ea, bineînţeles.

Traversă camera de zi şi deschise o uşă vizavi de canapea. Se zări un pat. Uşa se închise.

— Ştim că „Dean” se afla în port de Anul Nou, atacă direct Carella. Ştim că echipajul a coborât pe uscat. Unde ai fost *tu,* Mike?

Se adresă pe numele mic, creându-i, dintr-o dată, un statut inferior. O şmecherie de poliţist care, de obicei, îşi făcea efectul. În afară de cazul când vorbeai cu un hoţ de profesie, care credea că-i zici pe numele mic fiindcă îţi place de el.

— De Revelion, preciză Meyer.

— Unde-ai fost, Mike?

— De ce vreţi să ştiţi?

— Cunoşti o fată pe care o cheamă Joyce Chapman?

— Nu. Joyce Chapman… Nu. Cine e Joyce Chapman?

— Gândeşte-te la luna octombrie, zise Carella.

— În octombrie nu mă aflam nici măcar *pe-aproape* de acest oraş.

— Mă refer la luna octombrie de-acum cincisprezece luni.
— Poftim? Şi de unde vreţi să ştiu eu?
— Un disco-bar numit *Lang*. În zona Quarter.
— Şi?
— Îţi aduci aminte?
— Cred că da. Ce?…
— O fată care se numeşte Joyce Chapman. Aţi consumat împreună droguri…
— Nu, nu.
— Ba da, ba da. Nu ne interesează drogurile, Mike.
— Auziţi, zău că nu-mi aduc aminte de cineva care se numeşte Joyce Chapman.
— O blondă, zise Meyer.
— Ca prietena ta, Julie, comentă Carella.
— Îmi plac blondele, mărturisi Fournier şi strânse din umeri.
— Cu ochii verzi, continuă Meyer.
— Frumoşi ochi.
— Trăsătura ei cea mai pregnantă.
— Te-ai dus la ea acasă, într-un apartament din North Orange…
— Nu, nu-mi amin…
— Avea o colegă de cameră.
— Dormea când aţi intrat în…
— Şi era tot adormită când ai plecat a doua zi de dimineaţă.
— Angela Quist.
— Nici pe ea n-o cunosc.
— Bine, să vorbim despre Revelion.
— De-acum un an? Dacă vă imaginaţi…
— Nu, Revelionul din acest an.
— Unde ai fost şi ce-ai făcut?
— Am fost cu Julie. Stau la Julie ori de câte ori „Dean” acostează în port.
— De când o cunoşti pe Julie?
— Nu ştiu exact, cred că de vreo şase-şapte luni.
— A urmat după Joyce, nu?

— Vă spun că nu cunosc pe nimeni care se numeşte…
— Voia să devină scriitoare, continuă Meyer.
— Îşi făcea studiile aici, în oraş.
— Tatăl ei e proprietarul unei companii de cherestea, undeva, în Vest.
— Oo! exclamă Fournier.
Un semn de recunoaştere.
— Acum îţi aduci aminte? întrebă Carella.
— Da, cred că da. Cu un mic tatuaj pe fund?
Nimeni nu le pomenise de tatuaj.
— Ca o păsăruică? Pe partea dreaptă?
— Gravuri de Picasso pe peretele de deasupra canapelei, spuse Meyer, în apartamentul din Orange.
— Ceva foarte modern? întrebă Fournier.
— Da, într-un stil foarte modern, răspunse Meyer.
— Cred că-mi amintesc de ea. Aia a fost o noapte de pomină.
— Aşa s-ar părea, zise Carella. Ai mai încercat vreodată să iei legătura cu ea?
— Nu, sincer să fiu, i-am şi uitat numele.
— Ai mai văzut-o vreodată după noaptea cu pricina?
— Niciodată.
— Povesteşte-ne despre Revelion, Mike.
— V-am spus. Am fost cu Julie. I s-a *întâmplat ceva* acelei fete? De-aia mă interogaţi?
— Deci de Revelion ai fost aici, aşa-i?
— Aici? Nu. N-am spus că aici.
— Atunci unde?
— Am fost în altă parte.
— Unde?
— La o petrecere. La o prietenă a lui Julie. O fată care se numeşte Sarah.
— Sarah şi mai cum?
— Habar n-am. Întrebaţi-o pe Julie.
— Nu prea ai memoria numelor, Mike!

— Mă rog. Nu vreţi să-mi spuneţi ce s-a întâmplat cu fata aia?

— Cine a zis că i s-a întâmplat ceva?

— Veniţi aici, spargeţi uşa…

— Nimeni n-a spart uşa, Mike.

— Ce sunt toate astea?

Cetăţeanul ultragiat. Vinovaţi sau nevinovaţi, toţi se simţeau ultragiaţi undeva pe parcursul interogatoriului. Sau, cel puţin, *păreau* astfel. Cei de origine italiană, vinovaţi sau nu, ajungeau invariabil la: *Conosce chi son 'io?* Cu indignare. Tradus prin: „Ştii cine sunt eu?” Şi dacă vorbeai cu un măturător de stradă, tot ajungea să se poarte de parcă era guvernatorul statului. „Ştii tu cine sunt eu?” Şi Fournier adoptase acum acelaşi ton. „Ce dracu' înseamnă toate astea?” Ofensă în glas şi în ochii albaştri. Trecătorul nevinovat, acuzat pe nedrept. Dar ei tot nu aflaseră unde fusese de Anul Nou, intervalul în care se comiseseră cele două crime.

— La ce oră aţi plecat de-aici? îl iscodi Meyer.

— Pe la zece. Întrebaţi-o pe Julie.

— Şi pe la cât aţi ajuns acasă?

— Pe la patru.

— Unde eraţi între douăsprezece jumătate şi două jumătate?

— Tot la petrecere.

— La ce oră aţi plecat de-acolo?

— Pe la două jumătate-trei.

— Mai exact?

— Cred că mai aproape de trei.

— Şi unde v-aţi dus?

— Am venit direct aici.

— Cum?

— Cu metroul.

— De unde?

— De la staţia Riverhead. Petrecerea a fost pe undeva prin zona aia. S-a întâmplat ceva cu fata, aşa-i?

— Nu.

— Atunci ce s-a întâmplat?

— Fetiţa ei a fost omorâtă, spuse Carella, uitându-se în ochii lui.

— Nu ştiam că are copii, zise Fournier.

— Nu avea.

Continua să-l privească în ochi.

— Păi, tocmai spuneaţi…

— Nu când ai cunoscut-o. Fetiţa asasinată avea şase luni. Amândoi poliţiştii îi urmăreau ochii.

— Fetiţa era copilul tău, afirmă Carella.

Fournier se uită mai întâi la Carella, apoi la Meyer. Meyer confirmă din cap. În bucătărie, un robinet picura. Fournier rămase tăcut o vreme. Când începu să vorbească, fiecare propoziţie era urmată de o tăcere lungă.

— N-am ştiut… mărturisi el. Îmi pare rău… Aş fi vrut să ştiu… Vreţi să-i transmiteţi că-mi pare foarte rău?… Nu ştiţi unde aş putea s-o găsesc?…

Poliţiştii nu rostiră nici un cuvânt.

— Sau poate e mai bine să-i daţi numărul de telefon de-aici, adăugă el. Dacă vorbiţi cu ea. Dacă vrea să mă sune sau, ştiu eu?

În bucătărie, robinetul continua să picure.

— Nici nu vă închipuiţi ce rău îmi pare! apoi întrebă: Cum o chema pe fetiţă?

— Susan, răspunse Meyer.

— Ca pe mama mea. Adică, Suzanne.

O altă tăcere lungă.

— Aş fi vrut să ştiu, spuse el din nou.

— Domnule Fournier, zise Carella, am vrea să vorbim acum cu domnişoara Endicott.

— Desigur, încuviinţă Fournier. Zău că aş fi vrut…

Lăsă fraza în suspensie.

Julie Endicott le spuse că de Revelion plecaseră de-acasă puţin după ora zece. S-au dus la o petrecere în locuinţa unei prietene pe care o chema Sarah Epstein şi locuia pe Washington Boulevard, numărul 7 133, în Riverhead, apartamentul 36. Julie Endicott le mai spuse că stătuseră la petrecere

până la trei fără zece minute, merseseră pe jos două cvartale, până la staţia de metrou aflată la intersecţia Washington cu Knowles şi ajunseseră acasă la patru şi câteva minute. Se culcaseră imediat. Mike Fournier fusese cu ea toată noaptea. Nu plecase de lângă ea deloc.

— Vreţi numărul de telefon al lui Sarah? întrebă Julie. În caz că intenţionaţi s-o sunaţi.

— Da, vă rugăm, spuse Carella.

Sarah Epstein confirmă tot ceea ce le relatase Julie.

Se aflau din nou în punctul zero.

CAPITOLUL XII

Carella telefonă la Seattle, joi dimineaţa la nouă şi câteva minute. Timpul local. Încercă numărul de la vila Pines (Pinii), dar nu răspunse nimeni. Sună apoi la sediul Companiei de Cherestea Chapman şi vorbi cu aceeaşi femeie cu care vorbise cu nouă zile în urmă. Pearl Ogilvy, figura în carnetul său. *Domnişoara.* Îi spuse că. Are un mesaj pentru Joyce Chapman şi că nu putea să ia legătura cu ea la vilă. Voia să ştie dacă domnişoara Ogilvy ar avea amabilitatea să-i transmită mesajul.

— Spuneţi-i doar că Mike Fournier ar dori să-i vorbească. Numărul lui de telefon este…

— Domnule Carella… Mă scuzaţi, dar…

Pe linie se făcu, deodată, linişte.

— Domnişoara Ogilvy? întrebă Carella, încurcat.

— Domnule… mă scuzaţi, dar… Joyce e moartă.

— Ce?

— Da, domnule.

— Ce?

— A fost asasinată, domnule.

— Când?

— Luni noaptea.

Carella se trezi încruntându-se. Se simţea şocat. De multa, multă vreme nu i se mai întâmplase aşa ceva. De ce oare asasinarea lui Joyce Chapman avea acest efect asupra lui…

— Spuneţi-mi ce s-a întâmplat, ceru el.

— Ştiţi, domnule Carella, poate ar fi mai bine să vorbiţi cu sora lui Joyce. Se afla acolo când s-a întâmplat.

— Puteţi să-mi daţi numărul ei de telefon, vă rog?

— Nu-l am pe cel de-acasă, din localitatea în care stă, undeva în Est, dar sunt sigură că se află în cartea de telefoane.

— Unde e situată localitatea asta? Undeva în Est?

— Păi, chiar în localitatea de unde sunaţi dumneavoastră, specifică ea.

— Aici? Sora ei locuieşte în acest oraş?

— Da, domnule. A venit la Seattle fiindcă domnul Chapman era foarte bolnav şi toată lumea se aştepta să moară. Şi când colo, biata Joyce…

Vocea i se înecă.

— Şi acum s-a întors aici? întrebă Carella.

— Da, domnule, a plecat cu avionul ieri, împreună cu soţul ei. Imediat după înmormântare.

— În ce parte a oraşului locuiesc, ştiţi cumva?

— Calm's Point vă spune ceva? Este acolo un loc numit Calm's Point?

— Da, există, îi confirmă Carella. Puteţi să-mi spuneţi cum se numeşte după soţ?

— Hammond. Melissa Hammond. Probabil că va trebui să căutaţi un Richard Hammond.

— Vă mulţumesc, spuse Carella.

— Cu plăcere, zise ea şi închise.

Carella formă imediat numărul centralei şi solicită numărul Poliţiei din Seattle. Se uită la ceas. Era nouă şi un sfert dimineaţa, după ora locală de-acolo. Dacă programul de lucru era şi la ei ca aici, atunci schimbul de zi trebuia sa fi venit cu o oră şi jumătate în urmă. Formă numărul. Se prezentă. Ceru să vorbească la departamentul Omucideri. Un sergent îi spuse că tocmai trecea cu nişte hârtii, auzise telefonul sunând şi răspunsese, dar că nu era nimeni de la Omucideri şi-l întrebă dacă nu voia să fie sunat când revenea cineva din departament. Carella îi spuse că încerca să ia legătura cu detectivul care cerceta cazul Chapman. Joyce Chapman. Asasinatul din noaptea de luni. Preciză că era urgent. Sergentul îi promise că o să anunţe pe cine trebuie.

Persoana care-l sună pe Carella la ora unu – ora lui Carella – spuse că se numeşte Jamie Bonnem.

El şi partenerul lui lucrau la cazul Chapman. Voia să ştie de ce-l interesa pe Carella.

— Fetiţa ei a fost omorâtă aici, în noaptea de Revelion, îl informă Carella.

— Nu ştiam că e măritată, afirmă Bonnem.

Cu un fel de tărăgănare a cuvintelor, specifică pentru partea de vest. Carella nu ştia că în Seattle se vorbea în acest fel. Poate că poliţistul nu era localnic.

— Era necăsătorită, dar asta-i o altă poveste, preciză Carella. Puteţi să-mi relataţi cele întâmplate?

Bonnem făcu întocmai.

Fusese omorâtă în propriul ei aşternut.

Cu pistolul în gură.

Două focuri.

Pistol marca Smith & Wesson 59.

— E un pistol automat de 9 mm, spuse Bonnem. Am recuperat două gloanţe şi un cartuş. Credem că asasinul a luat celălalt cartuş; probabil că nu l-a găsit şi pe-al doilea. N-a avut ce face în privinţa gloanţelor, fiindcă pătrunseseră în peretele de la capul patului.

— Mai e şi altceva? întrebă Carella.

— Nu înţeleg.

— A fost violată?

— Nu.

— Ce-aţi obţinut până acum?

— Doar raportul balistic. Dar voi ce-aţi găsit?

Carella îi spuse ce găsiseră.

— Deci *şi voi şi noi* suntem la zero, este? conchise Bonnem.

— Îmi solicită protecţie, după care mă lasă baltă, zise Kling.

Avea cuvântul.

Poliţiştii erau adunaţi în biroul locotenentului Byrnes, în cadrul întâlnirii săptămânale de joia. Aceste şedinţe erau ideea locotenentului. Aveau loc în fiecare joi, la ora trei şi jumătate, prinzând

schimbul de zi la plecare şi pe cel de noapte la intrarea în serviciu. Astfel putea, teoretic, să obţină date de la opt poliţişti, fiecare relatând despre cazul pe care-l ancheta. Dacă reuşea să strângă şase poliţişti, date fiind concediile şi absenţele pe motiv de boală, se putea socoti un om norocos. Locotenentul denumise aceste întâlniri „Partidele de cugetare de joi după-amiaza”. Detectivul Andy Parker le zicea „Partidele de puricare de joi după-amiaza”.

În acea după-amiază, erau numai cinci detectivi, cu Byrnes cu tot. O’Brien şi Fujiwara plecaseră pe teren să fileze nişte suspecţi. Hawes lipsea şi el: consemna declaraţia victimei unei spargeri. Parker tare ar fi vrut să fi găsit şi el un motiv să nu vină la şedinţă. Ura porcăriile astea de şedinţe. Nu-i plăcea să zăbovească la terminarea turei, dacă era de dimineaţă şi nici să vină mai devreme, dacă era în tura de noapte. Oricum, avusese destule probleme cu propriul său caz, fără să mai fie nevoie să asculte şi necazurile celorlalţi. Cui dracu’ îi păsa ce se întâmpla cu Kling şi cu Herrera ăla? În orice caz, lui Parker, nu.

Şedea într-un scaun cu spătar înalt, uitându-se pe fereastră. Ar fi făcut pariu cu oricine din sediu că va începe să ningă din clipă în clipă. Se întreba dacă geaca lui mai era jos, în dulap. Îi păru bine că nu se bărbierise în dimineaţa asta. O barbă de două zile îţi ţine cald când ninge. Purta nişte pantaloni gri, şifonaţi, pantofi negri, murdari, o jachetă tip sport, pătată pe mâneca dreaptă şi cămaşă albă descheiată la gât, fără cravată. Arăta ca unul dintre săracii fără cămin ai oraşului, care, întâmplător, ar fi nimerit în acea după-amiază într-un loc încălzit.

— Poate că a avut nevoie de acoperire până când a scăpat de ameninţare, sugeră Brown.

Era îmbrăcat cu cămaşă şi cravată, pantaloni şi vestă; fusese toată ziua la tribunal, depunând mărturie într-un caz de atac cu violenţă. Haina lui stătea împăturită pe spătarul scaunului. Era un

bărbat de statură impresionantă, cu faţa de culoarea numelui[5], încruntat acum, încercând să găsească o explicaţie logică pentru problema lui Kling. Efortul de gândire îi întipărise pe faţă o expresie de-a dreptul ameninţătoare.

— Bine, Artie, zise Kling, dar de ce să-şi lase banda, aşa, deodată? Acum două săptămâni sau trei, când o fi fost, au încercat să-l omoare. Şi aşa, deodată, contractul cade?

— Poate că i-a speriat culoarea albastră, zise Carella.

— Ce i-aţi oferit? întrebă Willis. Protecţie douăzeci şi patru din douăzeci şi patru?

— Nu, de dimineaţa până seara, spuse Kling.

— Asta-i tot ce ne-am putut permite, zise Byrnes. Tipul e de mâna a doua.

Şedea la masa lui de lucru, în cămaşă; un bărbat de înălţime medie, cu capul ţuguiat şi ochii albaştri, severi. Era prea cald în încăpere. Probabil că se stricase termostatul. Trebuia să-i cheme pe cei de la „întreţinere”.

— Nu uita de ăla care a vrut să mă omoare pe mine, zise Kling.

— Crezi că are vreo legătură? întrebă Brown.

— Trebuie să aibă, spuse Carella.

— Ai ceva despre tip?

— Nimic.

— Povestea stă aşa, spuse Parker, întorcându-se spre fereastră. Un comisionar de două parale îţi vinde o istorioară ca să pui nişte poliţişti să-l apere şi tu te prinzi ca musca. Acum el dispare şi tu rămâi surprins.

— Mi-a spus că urmează o tranzacţie mare, Andy.

— Sigur, când?

— Luni noaptea ce vine.

— Unde?

— Încă nu ştia unde.

— Sigur! Ai idee, când o să ştie? *Niciodată,* atunci o să ştie. Fiindcă *nu* există o astfel de

tranzacţie. Te-a tras în piept ca să pui vreo doi poliţişti să-l păzească până când trece pericolul, Artie are dreptate Acum nu mai are nevoie şi, pa, la revedere.

— S-ar putea, zise Kling.

— De ce să fi minţit? întrebă Byrnes.

— Ca să capete protecţie, răspunse Parker.

— Atunci de ce n-a minţit mai ca lumea? întrebă Carella.

— Ce vrei să zici?

— Să-i fi dat lui Bert timpul, locul şi toate celelalte. De ce a luat-o aşa încet?

Linişte în încăpere.

— Din cauza asta cred că, într-adevăr, se străduieşte să afle datele respective, zise Kling.

— De ce? întrebă Parker.

— Ca să putem să-i prindem.

— De ce?

— Ca să-i arestăm pe cei care au încercat să-l omoare.

Parker ridică din umeri.

— Ăsta ar fi un motiv, zise Byrnes.

— Să arestăm banda, adăugă Brown.

— Şi Herrera scapă de belea, preciză Meyer.

— Dar lipseşte ceva din tablou, comentă Carella. De ce vor să-l omoare?

— Aha! făcu Parker.

Bărbaţii se priviră reciproc. Nimeni nu părea să ştie răspunsul.

— Ce mai urmează? întrebă Parker. Vreau să plec acasă.

Brown se uită în felul său, ameninţător.

— Mă sperii de moarte, Artie, zise Parker. Putem să continuăm, Loot?

Byrnes se uită şi el, ameninţător.

Parker suspină ca un martir străpuns de săgeţi.

— Omuciderea asta dublă din noaptea de Anul Nou, spuse Carella. Mama sugarului a fost omorâtă luni noaptea la Seattle. S-ar putea să fie

vreo legătură, nu ştiu încă. O văd pe soră-sa astăzi, mai târziu.

— Soră-sa locuieşte aici? întrebă Byrnes.

— Da, în Calm’s Point.

— Sunt de origine din Seattle, explică Meyer.

— Aveţi ceva date concrete până acum? întrebă Parker, nerăbdător.

— Nu încă. După orele la care…

— Da, da, orele… comentă Parker, respingând ideea lor ca lipsită de valoare.

— Lasă-l să *vorbească,* interveni Willis.

— Şase martori îţi dau şase repere orare diferite, zise Parker. De parcă una şi aceeaşi persoană ar fi fost omorâtă de şase ori în aceeaşi zi.

— Auzi, lasă-l pe el să vorbească, insistă Willis.

— E deja patru şi zece, constată Parker.

— După datele noastre, confirmă Carella, tânăra care avea grijă de copil era încă în viaţă la ora douăsprezece şi jumătate noaptea. Părinţii lui Susan au ajuns acasă la două şi jumătate şi le-au găsit moarte. Tatăl băuse, dar era perfect lucid când am ajuns noi acolo.

— Tânăra, Annie, a fost violată şi înjunghiată, zise Meyer.

— Fetiţa a fost înăbuşită cu perna, adăugă Carella.

— În Seattle, cu ce s-a comis crima? se interesă Brown.

— Cu pistolul.

— Hmm.

— De unde ştiţi că la douăsprezece şi jumătate era încă în viaţă? căută să afle Kling.

— Vrei să te uiţi la chestia asta? întrebă Carella şi-i dădu desfăşurarea orară a evenimentelor, pe care o alcătuise împreună cu Meyer.

— Douăsprezece-douăzeci a.m., citi Kling cu voce tare, Harry Flynn sună să-i ureze lui Annie la mulţi ani.

— Tatăl tinerei care îngrijea de copil? întrebă Willis.

— Da, răspunse Meyer.
— Douăsprezece-treizeci a.m., citi Kling, sună Peter Hodding să verifice ce face copilul.
— Peter şi mai cum? întrebă Parker.
— Tatăl fetiţei, Hodding.
— Îi comunică tinerei îngrijitoare că se vor întoarce acasă nu peste multă vreme şi se interesează dacă toate sunt în regulă.
— Şi erau toate în regulă? interveni Byrnes.
— După cum afirmă Hodding, Annie era liniştită şi totul părea normal.
— Nu era tensionată? Conversaţia părea firească? Se mai afla cineva cu ea acolo?
— El zicea că, după glas, totul părea obişnuit.
— Şi asta s-a întâmplat la douăsprezece şi jumătate? vru să ştie Willis.
— Da, aşa zicea Hodding.
— Care băuse ceva, aşa-i? spuse Brown.
— Băuse chiar mai mult, replică Meyer.
— Asta e problema, comentă Parker. Cronologia evenimentelor se bazează pe ceea ce ţi-a comunicat un tip *beat.*
Carella îl privi.
— N-am dreptate? întrebă el.
— E posibil, acceptă Carella.
— Acum putem să mergem acasă?

Câteodată, oraşul ăsta îi sfâşia inima.
În zile ca aceasta, cu nori de furtună care începeau să se strângă deasupra râului, nori cenuşii, rostogolindu-se peste apa la fel de cenuşie, cu miros de zăpadă în aer…
În zile ca aceasta îşi amintea de copilărie, îşi amintea ce loc de joacă era oraşul – iarna, vara, primăvara, toamna. Jocurile din stradă se schimbau o dată cu anotimpul – o tabără de copii tot anul. Iarna, într-o zi ca asta, toţi copiii îşi desfăşurau dansul magic în stradă, rugându-se să ningă cât mai curând, să nu fie şcoală a doua zi, să fie fortăreţe de zăpadă în loc de bătăi cu zăpadă; fetele

ţipau de spaimă şi bucurie, alungate de băieţi printre malurile înguste, devenite deodată albe. Eileen, chicotind, cu obrajii roşii, cu ochii strălucind, înfofolită într-o scurtă groasă, cu o căciuliţă de lână cu ciucuri trasă peste urechi, cu părul roşu băgat dedesubt, fiindcă pe vremea aceea se ruşina de părul ei, prea arăta a irlandeză. Maică-sa zicea: „Suntem americani, n-am debarcat doar de o zi, două.” Iubea oraşul acesta.

Pentru ceea ce-i inspira.

Nevoia de a se bate, de a fi cel mai bun pentru a putea supravieţui, oraş de şobolani de canal, zicea tatăl ei, cu mândrie în glas. Michael Burke. La poliţie îi ziceau Papa, fiindcă albise de timpuriu; arăta de parcă era propriul său bunic, deşi avea doar douăzeci şi şase de ani. Papa Burke. Fusese împuşcat mortal când ea era mică. Atac armat asupra unui magazin de băuturi. Venise şi comisarul-şef la înmormântare. Îi spusese lui Eileen că tăticul ei fusese un bărbat foarte curajos. I-au dat mamei lor un steag american.

Şi unchiul Matt era tot poliţist. Îl iubise din suflet, iubise poveştile pe care i le spunea, cu spiriduşi şi zâne, poveşti pe care el le auzise de la mama lui şi pe care ea le auzise de la mama ei şi aşa mai departe, pierdute într-un timp când Irlanda era plină de verdeaţă, învăluită într-o ceaţă uşoară, o vreme în care răul şi urâtul nu existau încă. Toastul favorit al unchiului său era: „Pentru zilele de aur şi nopţile de purpură” – o urare pe care el o auzise mereu la radio. De curând, Eileen o auzise pe noua prietenă a lui Hal Willis folosind aceeaşi expresie. Poate că şi unchiul fetei o fi ascultat aceeaşi emisiune de radio.

S-ar fi putut însă ca unchiul lui Marilyn să nu fi fost omorât într-un bar, în timp ce se afla în afara programului de serviciu şi-şi bea băutura preferată, rostind toastul său îndrăgit: „Pentru zilele de aur şi nopţile de purpură, într-adevăr.” Nu atunci când culoarea zilei era purpurie, purpurie ca sângele.

Unchiul Matt îşi scosese probabil revolverul (de serviciu) în clipa în care banditul cu o batistă cadrilată pe faţă intrase şi-l zburase cu un foc de pe scaunul de la bar, apoi furase cincizeci şi doi de dolari şi treizeci şi şase de cenţi din casa de bani. Unchiul Matt rămăsese mort pe jos, într-o băltoacă de sânge. Un alt steag american pentru familie. Schimbul de focuri se petrecuse în zona 110 din Riverhead. I se spunea Valea Morţii, după poemul lui Tennyson, ce cânta despre cei şase sute de călăreţi care au intrat în Valea Morţii. Cum se potrivea acest nume pentru zona 110 Riverhead, numai Dumnezeu ştie; vocabularul poliţiştilor este uneori destul de greu de priceput.

Se întreba dacă să-i spună lui Karin Lefkowitz că principalul motiv pentru care se făcuse poliţistă era acela că spera să-l prindă într-o bună zi pe ticălosul cu batistă în carouri pe faţă, să-i smulgă batista, să i se uite în ochi înainte de a-l împuşca. Unchiul Matt constituise adevăratul motiv. Nu tatăl ei, care fusese omorât când ea era încă prea mică pentru a-l fi cunoscut cu adevărat. Unchiul Matt.

Care îi aducea şi acum lacrimi în ochi când se gândea la el, la spiriduşii şi zânele lui.

Oraşul ăsta…

El…

Te învăţa cum să faci un lucru mai bine decât l-ai făcut vreodată în viaţa ta. Te învăţa cum să fii *cel mai bun.* Aşa fusese şi ea. Cel mai bun poliţist-momeală din acest oraş. Lăsând modestia la o parte, fusese cea mai bună, ăsta era adevărul. Îşi făcuse meseria cu simţul mândriei pe care i-l transmisese tatăl ei şi cu simţul umorului pe care i-l încurajase unchiul său, mereu cu mintea liberă de prejudecăţi, măsurând riscul şi răsplata, abordând fiecare nouă misiune ca pe o aventură, cu certitudinea că era o profesionistă printre profesionişti.

Până când, bineînţeles, oraşul i-a furat totul.

Oraşul ăsta, ori îl stăpâneşti tu pe el, ori el pe tine.
Odată, cândva, când fusese bună, ea îl stăpânise.
Acum nu-i mai rămăsese nimic.
Nici măcar propria-i persoană.
Respiră adânc şi urcă treptele late ce duceau la Sediul Central al Poliţiei, intră pe una dintre uşile mari de bronz şi se întrebă ce-o să-i spună lui Karin Leficowitz în acea zi.

Carella nu ajunse la locuinţa familiei Hammond din Calm's Point decât seara, spre ora zece. Telefonase înainte, iar Melissa Hammond îi spusese că soţul ei ajungea de obicei acasă, de la serviciu, în jurul orei şapte, şapte-treizeci, dar, fiindcă fusese plecat aproape o săptămână, avea o serie de treburi de, recuperat şi era posibil să vină acasă mai târziu. Carella întrebase dacă ar putea să treacă pe-acolo pe la ora opt, însă ea îi spusese că luau masa de îndată ce ajungea soţul ei acasă şi că l-ar ruga să vină ceva mai târziu.
Era ora zece fără cinci când bătu la uşă.
Fusese de serviciu toată ziua, de la ora opt fără un sfert dimineaţa.
Înainte de a pleca de la sediul poliţiei, îi telefonase unei persoane numite Chastity Kerr, cea care organizase petrecerea la care fuseseră soţii Hodding de Revelion. Îşi dăduse întâlnire cu ea a doua zi, la ora zece dimineaţa. Dacă scăpa de-aici pe la unsprezece, la douăsprezece putea fi acasă. Ar fi luat o mică gustare cu Teddy înainte de-a se culca, s-ar fi trezit a doua zi devreme, ca să poată lua micul dejun cu gemenii înainte ca aceştia să plece cu autobuzul de şcoală, ia ora şapte treizeci, s-ar fi dus la serviciu la opt, să-şi scrie rapoartele pe care nu apucase să le întocmească până atunci şi apoi i-ar fi făcut o vizită doamnei Kerr. Numai când se gândea la toate astea şi se simţea mai obosit decât era în realitate.

Când ajunse el, soţii Hammond zăboveau încă la masă, bându-şi cafeaua. Melissa Hammond, o blondă gravidă, foarte atractivă la înfăţişare, cu aceeaşi ochi verzi pe care soră-sa îi cotase drept „trăsătura cea mai plăcută” pe fişa de la Agenţia de adopţie Cooper-Anderson, îl întrebă pe Carella dacă vrea o ceaşcă de cafea. „Cafeaua e proaspăt măcinată”, spuse ea. Îi mulţumi şi acceptă să ia loc pe scaunul oferit de soţul femeii. Richard Hammond – soţia lui îi zicea Dick – era un bărbat bine făcut, înalt, cu părul şi ochii negri. Carella aprecie că avea aproape patruzeci de ani, iar nevastă-sa cu câţiva ani mai puţin. Era clar că apucase să se schimbe de hainele cu care fusese la serviciu, în afară de cazul în care, acolo unde lucra el, se mergea mult mai lejer îmbrăcat decât se obişnuieşte. Hammond lucra la firma Lasser, Bending, Merola & Ross. Purta o pereche de blue-jeans, un tricou sport, pe care era imprimat „Washington State University” şi pantofi sport puşi pe piciorul gol. Îi oferi lui Carella o ţigară de foi, dar acesta o refuză.

Melissa îi turnă o ceaşcă de cafea.

— Vă mulţumesc că m-aţi primit, spuse Carella.

— Vrem să vă ajutăm cât ne stă în putinţă, interveni Melissa.

— Tocmai discutam despre ceea ce s-a întâmplat, adăugă Richard Hammond.

— Coincidenţa, zise Melissa.

— Ca fetiţa aceea să fie omorâtă.

— Copilul lui Joyce, da, confirmă Carella, clătinând din cap.

— Nu ştiţi încă foarte exact, spuse Hammond.

— Ba da, ştim, preciză Carella, surprins.

— Păi… făcu Hammond, uitându-se la soţia lui.

— Nu cred că înţeleg, zise Carella.

— E vorba de acest *copil,* spuse Melissa, privindu-şi soţul.

— Vedeţi, făcu el, e pentru prima oară când auzim de el. Când i-aţi telefonat Melissei şi i-aţi

comunicat că s-ar putea ca asasinarea lui Joyce să fie legată de moartea *fetiţei*…

— Vreau să spun că, după cât ştiu eu, Joyce n-a avut niciodată copii.

— Ba a avut, insistă Carella.

— Ei bine, asta susţineţi dumneavoastră, replică Hammond.

Carella îi privi pe amândoi.

— Ştiţi ce, zise el, ne-ar veni mult mai uşor dacă am accepta ca fapt…

— Cred că aveţi argumente suficient de serioase…

— Da, domnule Hammond, avem.

— … ca să susţineţi că Joyce a născut…

— … o fetiţă, da, domnule. În iulie trecut. La spitalul *St. Agnes* de-aici, din oraş. Şi a dat-o pentru a fi adoptată Agenţiei Cooper-Anderson, tot de-aici, din oraş.

— Aveţi documente doveditoare?…

— Copii, da.

— Şi ştiţi cu certitudine că sugarul care a fost omorât în noaptea…?

— Da, era copilul ei. Adoptat de familia Hodding.

Hammond acceptă, clătinând din cap.

— Asta e, zise el, oftând.

— N-am ştiut până acum, spuse Melissa.

— N-aţi ştiut că sora dumneavoastră a născut această fetiţă?

— Nu.

— Aţi ştiut că a fost însărcinată?

— Nu.

— N-aţi avut nici o bănuială?

— Niciodată.

— Cât de des vă vedeaţi?

— O, din când în când, zise Melissa.

— O dată la câteva luni, preciză Hammond.

— Dar locuiaţi în acelaşi oraş! se miră Carella.

— Dar noi nu ne-am mutat aici decât anul trecut, în ianuarie, explică Hammond.

— Şi, pe de altă parte, niciodată n-am fost prea apropiate, adăugă Melissa.
— Când credeţi că aţi văzut-o ultima oară?
— Păi, în Seattle. Tot timpul cât am fost în Seattle. Am văzut-o şi în seara în care a fost omorâtă. Fuseserăm amândouă la spital.
— Vreau să spun, înainte de acea seară.
— Păi, am plecat cu avionul împreună. Când ni s-a comunicat că s-ar putea ca tata să…
— Nu asta voiam să vă întreb. Sora dumneavoastră a născut în iulie. Când aţi văzut-o ultima oară *înainte* de această dată?
— Da, înţeleg.
— Staţi să vedem, când să fi fost? zise Hammond.
— Ne-am mutat aici în ianuarie trecut…
— Trebuie să fi fost…
— La ziua mea, nu-i aşa? calculă Melissa.
— Cred că da. La petrecerea de-atunci.
— Da.
— Şi când a fost asta? întrebă Carella.
— Pe doisprezece februarie.
— Martie, aprilie, mai, iunie, iulie, numără Carella pe degete. Era însărcinată în patru luni.
— Nu s-ar fi putut spune, vă asigur, interveni Hammond.
— La multe femei în patru luni nu se cunoaşte nimic, comentă Melissa.
— Nu uitaţi că era o femeie înaltă. Un metru şaptezeci şi…
— Cu oasele mari…
— Şi întotdeauna purta haine largi.
— Şi multe, spuse Melissa. E foarte posibil să nu ne fi dat seama.
— Că e gravidă, continuă Hammond.
— Nu v-a spus niciodată? întrebă Carella.
— NU.
— N-a venit să vă anunţe când a aflat?…
— Nu. Măcar de-ar fi venit.
— Melissa ar fi vrut mereu să fie mai apropiate.

— Vedeţi, e şi diferenţa de vârstă, spuse Melissa. Eu am treizeci şi patru de ani, iar sora mea avea nouăsprezece. Cincisprezece ani diferenţă. Eu eram deja adolescentă când s-a născut ea.

— E păcat, fiindcă… vedeţi… acum nu se mai poate schimba nimic. Joyce a murit.

— Da, confirmă Carella, clătinând din cap. Spuneţi-mi, vă rog, a pomenit vreodată de o persoană, Michel Fournier? Mike Fournier?

— Nu, răspunse Melissa, faţă de mine, nu. Dick? Ţi-a pomenit vreodată?…

— Nu, nici mie, negă Hammond. El e tatăl?

— Da, confirmă Carella.

— Mi-am închipuit.

— Dar nu v-a vorbit de el, aşa-i?

— Nu. Păi, dacă nu ştiam că e însărcinată…

— Mă gândeam că poate, aşa, în trecere. Fără să specifice că e însărcinată, mă înţelegeţi? Să vă spună doar că a întâlnit pe cineva, sau…

— Nu, negă Melissa. Dick?

— Nu, răspunse el. Regret.

— Avea vreun iubit în Seattle? întrebă Carella.

— În ultima vreme nici unul, spuse Melissa. S-a mutat aici imediat după ce a terminat liceul, aşa că…

— A terminat foarte devreme…

— Avea doar şaptesprezece ani…

— Era foarte inteligentă…

— Voia să devină scriitoare…

— Să vedeţi ce poezii a scris!

— Studia aici cu un profesor foarte cunoscut.

— Deci când a venit? întrebă Carella. Iunie? Iulie?

— În iulie se fac doi ani de-atunci.

— Iar noi ne-am mutat aici în ianuarie, zise Melissa. Dick a primit o ofertă de serviciu foarte tentantă…

— Şi acolo era bine, dar oferta de-aici era prea bună ca s-o refuz, explică el.

— Deci când aţi venit aici, în ianuarie…
— Da, spre sfârşitul lunii…
— … ea era deja gravidă, preciză Carella.
— Da? întrebă Melissa.
— Da. Era în trei luni, spuse Carella. Aţi căutat-o când v-aţi mutat aici?
— Bineînţeles.
— Şi n-aţi băgat de seamă că era însărcinată.
— Nu. Dar nici nu mă aşteptam să văd aşa ceva. Şi, cât ziceaţi că avea? Trei luni?
— Da, trei.
— Da, repetă Melissa. Încă nu se prea vedea sarcina, nu-i aşa? Oricum, nu era vizibilă.
— Toate femeile din familia Chapman au sarcini mici, spuse Hammond. Melissa e în opt luni, dar n-ai zice.
Carella evită cu delicateţe să se uite la pântecele umflat al femeii.
— Ştiţi cine a fost cel mai recent prieten al lui Joyce? întrebă el. În Seattle.
— Cred că trebuie să fi fost Eddie, răspunse Melissa.
— Când era în liceu, se vedeau des.
— Eddie Gillette.
— Era o legătură serioasă? întrebă Carella.
— Ei, iubire de liceeni, răspunse Hammond. Ştiţi cum e…
— Poliţia din Seattle a vorbit cu el?
— N-aş putea să vă spun.
— Nu au pomenit de el ca de un eventual suspect?
— N-au vorbi de nici o persoană *anume.*
— Îşi bat capul să afle ceva, spuse Melissa.
— O treabă ca asta nu e prea obişnuită acolo, adăugă Hammond.
— Păi şi pe-acolo se comit *crime,* zise Melissa.
— Da, dar nu ca aici, spuse Hammond.
— Un oraş mare şi rău, zise Carella şi zâmbi.
— Păi, să ştiţi că este, încuviinţă Hammond, zâmbind şi el.

— Ce fel de avocatură practicaţi? întrebă Carella.

— *Nu* judiciară, spuse Hammond. Firma la care sunt angajat eu lucrează pentru societăţile pe acţiuni.

— Şi în Seattle?

— Avocatură generală. Aveam biroul meu de avocatură.

— Acolo nu avea şefi, interveni Melissa şi zâmbi oarecum cu regret.

— Da, dar posibilităţile erau limitate, explică Hammond. Mai face omul unele compromisuri în viaţă. S-ar putea să ne întoarcem într-o bună zi, Lissie, cine ştie?

— Când o să ne întoarcem, n-o să mai fie nimeni din familie acolo.

— Tatăl ei este foarte bolnav, poate ştiţi, zise Hammond.

— Da, confirmă Carella.

— O nenorocire nu vine niciodată singură, spuse Melissa şi oftă adânc.

Carella se uită la ceas.

— N-aş vrea să vă mai reţin. Vă mulţumesc mult pentru timpul pe care mi l-aţi acordat.

— N-aveţi pentru ce, zise Hammond.

Îl conduse pe Carella până în holul de la intrare, îi dădu haina de pe cuier şi-l ajută s-o îmbrace. Carella îi mulţumi din nou pentru timpul acordat, îi spuse cu voce tare „noapte bună” Melissei, care strângea masa în sufragerie, ieşi în hol şi luă liftul până la parter.

Tocmai începea să ningă.

CAPITOLUL XIII

Chastity Kerr era şi ea genul de persoană ciolănoasă, cum o descrisese Melissa pe sora sa. Înaltă, voinică, dar nu grasă, dădea impresia că ar fi fost capabilă să facă orice muncă fizică tipic bărbătească, doar că mai bine. Blondă, bronzată – îi explicase că ea şi soţul ei abia se întorseseră de la Curtain Bluff, în Antigua, unde petrecuseră două săptămâni – Chastity îi oferi lui Carella o ceaşcă cu cafea şi se aşezară la o măsuţă în nişa de la bucătărie, care dădea în Grover Park.

Afară ningea mereu.

— Acum două zile, stăteam întinsă sub un palmier şi sorbeam un daiquiri cu gheaţă, spuse ea. Şi uită-te aici, ce e!

Carella vedea şi el.

Şi nu prea îi făcea plăcere.

Plugurile nu ieşeau până nu se oprea ninsoarea, iar aceasta nu dădea semne să se oprească.

— Doamnă Kerr, începu el, motivul pentru care mă aflu aici…

— Chastity, te rog, spuse ea. Când ai un nume ca al meu, ori îl foloseşti cât mai des, ori te faci că nu-l ai, ori îl schimbi. Surorile mele şi cu mine ne zicem mereu pe nume ca să-i facem în ciudă tatălui meu, care ni le-a ales. Trebuie să-ţi spun că suntem patru fete în familie şi ne numim, în ordine, Verity (Adevărul), Piety (Pietatea), Chastity (Castitatea) – asta sunt eu – şi, ia ghiceşte cum se numeşte cea de-a patra?

— Sneezy (Strănutul), zise Carella.

— Nu. Generosity (Generozitatea). Îţi poţi închipui ce *îndrăzneală* a avut?

Carella zâmbi.

— Oricum, doamnă Kerr, motivul…

— Chastity, te rog.

— Ceea ce încerc să fac, este să stabilesc cu exactitate momentul în care a sunat acasă Peter

Hodding, în noaptea de Revelion. Când a vorbit cu fata care a fost omorâtă.

— O, Revelionul meu, zise Chastity şi îşi întoarse privirea.

— Da, ştiu.

— Nu prea e o noapte în care să poţi reţine cum vine şi pleacă cineva, nu-i aşa?

— În mod normal, nu.

— La ce oră v-a spus el c-a sunat?

— Asta voiam şi eu să vă întreb.

— Mare aglomeraţie la telefon, spuse Chastity. Ştiu c-am încercat s-o prind pe soră-mea la Chicago imediat după miezul nopţii, dar toate circuitele erau ocupate. Nu cred că reuşea cineva să vorbească în vreo parte. Cel puţin, aşa îmi amintesc.

— Când credeţi că a vorbit domnul Hodding?

— Încerc să-mi aduc aminte.

Carella aşteptă.

Chastity se gândea încordată.

— Era în dormitorul pentru musafiri, zise ea, clătinând din cap, asta îmi amintesc.

— Domnul Hodding?

— Da, vorbea de la derivaţia de-acolo.

— Şi asta când a fost?

— Păi, asta încerc să-mi aduc aminte, pe la ce oră. Ştiu că i-a spus că încercase s-o prindă, dar că suna ocupat.

— Cui i-a spus?

— Fetei. Când a reuşit s-o prindă.

— I-a spus că *la ea* suna ocupat sau că telefonul de-aici era ocupat?

— Sunt sigură că a spus „suna ocupat”.

— Probabil, atunci când fata vorbise cu tatăl său.

— Nu ştiu la ce vă referiţi, aşa că nu pot să fac nici un comentariu.

— Gândesc cu voce tare, spuse Carella. Cum de-aţi auzit conversaţia asta?

— Eram în camera de-alături. Mă uitam ce face fetiţa. Am o fetiţă de opt ani. Uşa dintre cele două camere era deschisă şi… asta e.

— Adică? întrebă Carella şi zâmbi.

— Tocmai reuşisem să vorbesc cu sora mea. Mă certase că n-o sunasem mai devreme. Îmi amintea că tradiţia e să suni la miezul nopţii, iar eu sunasem cu o jumătate de oră mai târziu. Şi după convorbire am intrat să văd ce face Jennifer. Deci trebuie să fi fost cu câteva minute trecut de douăsprezece şi jumătate.

— Şi l-aţi auzit pe Peter Hodding vorbind la telefon.

— Da.

— Cât aţi auzit din conversaţie?

— Păi, toată, cred. De la început. De când a zis: „Annie..”

— Deci a fost *precis* telefonul dat fetei.

— Da, fără îndoială. „Annie, eu sunt”, a zis şi a continuat.

— „Annie, eu sunt…”

— Da.

— Nu a spus: „Annie, sunt domnul Hodding”?

— Nu, „Annie, eu sunt”. Cred că îl recunoştea după voce.

— Da. Şi apoi?

— Apoi i-a spus că încercase s-o sune, dar că sunase ocupat…

— Aha.

— După aceea a întrebat ce face micuţa Susan.

— Da.

— Doamne, de câte ori mă gândesc la ceea ce s-a întâmplat! zise Chastity şi clătină din cap.

— Da, aprobă Carella. Şi apoi?

— I-a comunicat că se vor întoarce acasă în scurt timp.

— În scurt timp, repetă Carella.

— Da.

— Dar n-au plecat decât pe la două-două şi jumătate.

— Da. Nu m-am uitat la ceas, dar cam atunci.

— Asta înseamnă cel puţin o oră şi jumătate mai târziu.

— Din nou gândiţi cu voce tare?

— Da. Dacă a sunat acasă pe la douăsprezece şi jumătate, înseamnă că el şi nevastă-sa au plecat de la petrecere cu o oră şi jumătate mai târziu.

— Cam aşa s-ar părea, zise Chastity.

— Dar el i-a spus lui Annie că va fi acasă curând.

— Păi, nu l-am auzit rostind *exact* aceste cuvinte.

— Dar *ce* l-aţi auzit rostind?

— Doar „în scurt timp”.

— Doar atât?

— Da.

— „În scurt timp”.

— Da. Probabil că l-a întrebat când se întorc acasă.

— Aşa cred.

— Mai doriţi cafea?

— Da, vă rog.

Se ridică, aduse vasul cu cafea la masă şi-i turnă lui Carella. Afară continua să ningă.

— Mulţumesc, spuse Carella. De ce credeţi că i-a zis fetei că se vor întoarce acasă în scurt timp când, de fapt, n-au plecat decât…

— Păi, era cam băut.

— Da, aşa mi s-a spus.

— De fapt, am crezut că o să i se facă rău.

— Mda.

— Gayle era furioasă la culme. I-a zis că nu-i face plăcere compania unui porc beat. Astea au fost chiar cuvintele ei.

— Asta când s-a întâmplat?

— De fapt, cred că era deja beat când a sunat acasă.

— De ce credeţi?

— Păi, ştiţi cum vorbesc cei beţi. Cum li se împleticeşte limba. Aşa vorbea şi el.

— Deci când a vorbit la telefon cu Annie, la douăsprezece şi jumătate, era beat.

— Da. *Foarte* beat.

— Cum s-a terminat convorbirea?

— La revedere, pa. Pe mai târziu, cam aşa ceva.

— Şi când a avut loc discuţia cu nevastă-sa?

— Puţin după aceea. Din greşeală, a vărsat băutură pe cineva şi Gayle i-a spus că nu mai iese în viaţa ei cu el nicăieri, adică… v-am spus ce-a zis ea, doar că ea a zis de „compania unui *porc* beat”. Astea au fost cuvintele ei.

— Cam supărată pe el, nu?

— Groaznic.

— Dar au stat, totuşi, la petrecere până pe la două…

— Da, adică *ea* a stat.

— Ce vreţi să spuneţi? întrebă, deodată, Carella.

— Gayle a stat.

— Credeam că au plecat împreună.

— Da, asta s-a întâmplat mai târziu. După ce el s-a întors de la plimbare.

— Care plimbare?

— A ieşit să ia puţin aer.

— Când?

— După ce Gayle l-a repezit.

— Vreţi să spuneţi că a plecat de la petrecere?

— Da. A zis că simte nevoia să ia puţin aer.

— A zis el că se duce să se plimbe?

— Păi, eu cred că la plimbare s-a dus. Şi-a pus paltonul. N-a ieşit doar în holul blocului, dacă asta vreţi să spuneţi.

— Ce oră era?

— Trebuie să fi fost pe la unu.

— Doamnă Kerr.

— Chastity, vă rog.

— Chastity, la ce oră s-a întors Peter Hodding de la plimbare?

— La ora două. Eram în hol şi-mi luam rămas-bun de la câţiva dintre musafiri când s-au deschis uşile liftului şi a ieşit Peter Hodding.

— De unde ştiţi că era ora două?

— Fiindcă tocmai îi întrebam pe musafiri de ce pleacă atât de devreme şi unul dintre bărbaţi a zis: „E deja ora două.” Tocmai atunci s-au deschis uşile liftului şi a ieşit Peter Hodding.

— Arăta ca şi când ar fi fost afară?

— Da, sigur. Avea obrajii îmbujoraţi şi părul răvăşit de vânt. Da, hotărât, de-afară venea.

— Era treaz?

— Nu părea beat deloc, spuse Chastity.

Francisco Palacios a fost surprins să-l vadă pe Bert Kling.

— Iarăşi ceva în legătură cu Proctor? întrebă el.

— Nu, răspunse Kling.

— Fiindcă au fost pe-aici doi grăsani care se interesau de Proctor, zise Palacios. Unul era un individ respingător, Fats Donner, îl ştii?

— Îl ştiu.

— O căuta pe Mary Jane în papuci şi-n chiloţi. Celălalt era un poliţist grăsan de la Secţia 83. Îl chema Weeks. Îl ştii şi pe el?

— Şi pe el îl ştiu, spuse Kling.

— O căuta pe o prostituată care operează în circumscripţia lui. I-am dat lui Weeks numele prietenului ei care cântă la saxofon. Dar nu ştiu unde se află Proctor. I-am spus lui Weeks şi îţi spun şi ţie acelaşi lucru. Cum de e, dintr-o dată, atât de important Proctor, prăpăditul ăsta de doi bani?

— L-am găsit deja, zise Kling.

— Slavă Domnului, fiindcă tot nu ştiu unde se află.

— Caut un tip pe care-l cheamă Herrera.

— De ce nu-mi ceri şi tu o treabă mai grea? Ştii cam câţi Herrera sunt în acest oraş?

— Şi toţi se numesc Jose Domingo?

— Cei mai mulţi, spuse Palacios.

— Asta a lucrat pentru banda Yellow Paper cu câţiva ani în urmă.

— Ce a lucrat?
— Droguri. Tot ce face şi acum.
— Dar cine nu e băgat în droguri? zise Palacios, ridicând din umeri.
— Asta aş vrea să aflu în al doilea rând.
— Mda.
— Săptămâna viitoare urmează să intre un transport mare, zise Kling. Aş vrea nişte amănunte.
— Eşti absurd, spuse Palacios, clătinând din cap. Îmi dai un nume de spaniol la fel de banal ca Smith sau Jones, îmi zici că săptămâna viitoare se anunţă un nou transport – doar transporturi vin în fiecare săptămână – şi aştepţi să te ajut.
— O sută de kilograme de cocaină, preciză Kling.
— Aha.
— Care vine pe 23.
— Bine.
— Cu vaporul.
— Mda.
— Vas scandinav.
— Da, da.
— Care vine din Columbia.
— Am priceput.
— Drogul se vinde la zece mii kilul.
— Un chilipir.
— Pentru o bandă de jamaicani.
— Care?
— *Nu* Reema.
— Tot mai rămân câteva.
— Ştiu. Dar tranzacţia e de un milion de dolari, Cowboy. Nu se poate să nu ai vreo informaţie de la cineva.
— Astăzi, milionul nu mai e mare lucru, zise Palacios. Aud istorii despre afaceri banale cu droguri în valoare de douăzeci-treizeci de milioane.
— Tare aş vrea să aud *şi eu* o poveste din astea, zise Kling.

— Ce voiam să-ţi spun este că nimeni nu mai face-n pantaloni când aude despre o afacere de un milion. Nu va fi uşor să găsesc informaţii despre aşa ceva.

— De-asta am venit la tine, Cowboy, zise Kling.

— Ei, da, sigur, făcu Palacios.

— Ştiu că-ţi plac cazurile dificile.

— Prostii, spuse Palacios, rânjind de plăcere.

Portarul de la Grover Avenue 967 era un tip grăsan, îmbrăcat într-o uniformă verde, tivită cu auriu. Arăta ca un general dintr-o republică din America Centrală. Locuitorii blocului îl cunoşteau doar ca Al portarul, dar numele lui întreg era Albert Eugene Di Stefano şi era mândru că fusese pe vremuri portar la *Plaza Hotel* din New York. Îi spuse imediat lui Carella că odată dăduse poliţiei din New York informaţii valoroase, ce îi permiseseră să rezolve un caz referitor la o persoană care intra prin efracţie în camerele hotelului *Plaza* şi îşi umplea geanta cu bijuterii. I-ar face plăcere să-l ajute pe Carella să rezolve groaznicul caz pe care-l cerceta. Ştia totul despre asasinatele de la etajul al patrulea. Toată lumea din clădire era la curent.

Se întâmplase ca el să fie de serviciu în noaptea de Revelion, în schimbul de la miezul nopţii la ora opt dimineaţa; îi ieşise la sorţi doiul de treflă, în loc de treiul de caro sau patru de cupă. Portarii din cele trei schimburi hotărâseră să tragă la sorţi cine va lucra în schimbul de noapte de Revelion, având în vedere că nu era tocmai schimbul pe care ţi l-ai fi dorit. Trăsese cartea cea mai mică şi aşa se potcovise cu schimbul cel mai prost. Deci, da, fusese acolo în acea noapte. Dar nu văzuse nici o persoană suspectă intrând sau ieşind din clădire, dacă asta voia să ştie Carella.

— Îl cunoşti pe domnul Hodding? întrebă Carella.

— O, da. Un om drăguţ. Îi sugerez tot felul de reclame, lucrează la o agenţie de publicitate. I-am spus odată că am o idee bună pentru o reclamă Hertz. Cei care închiriază automobile, ştiţi? Reclama ar trebui să prezinte un aeroport şi o mulţime de lume care aşteaptă la rând la toate ghişeele de închirieri de automobile, dar un tip se duce direct la ghişeul companiei Hertz şi pleacă în următoarele zece secunde cu cheile de la maşină, iar când trece pe lângă cei care stau la cozi, izbucneşte în râs şi spune: „Eu râd numai când e Hertz.” Pot s-o pună şi pe muzică dacă vor. Domnul Hodding mi-a spus că agenţia lui nu reprezintă compania Hertz. Aşa că i-am dat…

— Ştii cum arată domnul Hodding?

— O, da. I-am mai dat o idee, în legătură cu reclama pentru Călugăriţa Albastră; e un vin care are desenată pe etichetă o călugăriţă albastră. Ziceam că textul de la reclamă ar putea fi: „Faceţi-vă din Călugăriţa Albastră un obicei.” Pot să pună şi muzică. Dar domnul Hodding mi-a spus că agenţia lui nu reprezintă firma de vinuri Călugăriţa Albastră, aşa că i-am dat…

— L-ai recunoaşte pe domnul Hodding, de pildă, dacă ar intra tocmai acum?

— Desigur! I-am mai oferit o idee cu reclama pentru Chrysler Le Baron. Apare pilotul german din primul război mondial, are o eşarfă albă la gât, ştiţi, ochelari mari de motociclist.

— L-ai văzut cumva în noaptea de Revelion?

— Pe cine?

— Pe domnul Hodding.

— Da, l-am văzut.

— Cam pe la cât să fi fost asta?

— Pe la ora unu. Adică puţin după unu. Pe la şi zece şi un sfert, cam aşa ceva.

— Unde l-ai văzut?

— Păi, *aici,* zise Di Stefano, puţin surprins. Aici mă aflam. Nu v-aduceţi aminte că v-am spus că am tras cartea cea mai mică? De-aia a trebuit…

— L-ai văzut aici, în această clădire, între unu şi unu şi un sfert, e corect?

— Nu numai că l-am *văzut,* dar am şi *vorbit* cu el. Ce ironie, aşa-i? Vine aici să vadă ce face fetiţa…

— Aşa a zis? Că se ducea să vadă ce face fetiţa?

— Da. Stă sus o jumătate de oră şi îndată ce pleacă se întâmplă chestia aia groaznică. Adică, vreau să spun că între plecarea lui şi venirea criminalului, cât să fi fost? Zece-cincisprezece minute? Cam aşa?

— L-ai văzut din nou când a coborât?

— Da. A coborât cu liftul. Eu mă uitam la televizor în cămăruţa pe care-o am aici, zise Di Stefano, arătând într-o anumită direcţie. Dacă lăsăm uşa deschisă, de-acolo se poate vedea tot holul.

— Pe la cât să fi fost? Când a coborât?

— V-am spus. Trebuie să fi fost pe la două fără un sfert.

— Ţi-a zis ceva?

— Mi-a spus că totul e în regulă. Eu i-am zis că niciodată nu strică să verifici. El a zis: „E-adevărat, Al” şi a plecat.

— Părea treaz?

— O, da.

— Era treaz când a venit?

— Treaz şi când a venit şi când a plecat.

— Avea cumva sânge pe haine?

— Sânge?

— Sau pe mâini?

— Sânge? zise îngrozit Di Stefano. Domnul Hodding? Sânge? Nu, domnule, nu avea sânge pe el. Nu, domnule!

— Erai tot aici când s-a reîntors cu soţia?

— Am fost aici toată noaptea. Până la ora opt dimineaţa.

— Şi pe la ce ora era? Când au venit acasă?

— Pe la două şi jumătate. Adică puţin mai devreme.

— Bine, conchise Carella. Mulţumesc mult.

— Nu vreţi să vă spun de reclama Le Baron? întrebă Di Stefano.

Karin nu şi-o putea scoate din cap pe Eileen Burke.

— Nevastă-mea zice că beau prea mult, îi spunea poliţistul. Taică-său a fost un beţiv, aşa că ea crede că oricine bea câteva pahare e beţiv. Zice că după câteva pahare mă matolesc. Îmi vine să-i trag palme. Educaţia ei este idioată, nu se poate să creşti în casă cu un beţiv şi să nu începi să crezi că toţi care beau un pahar sunt nişte alcoolici.

Aseară am fost la restaurant cu încă două perechi. Am lucrat în schimbul de zi, acum cercetăm o crimă; asasinul i-a tăiat capul femeii şi l-a aruncat în WC, într-un WC public, la capătul unei linii de autobuz. Un cap de femeie care să plutească într-un WC! De la opt şi treizeci până la şase seara, când, în sfârşit, am plecat acasă. Aşa că ajung acasă – locuim în Bethtown, avem un apartament cu grădină acolo lângă pod îmi pun un pahar de whisky cu gheaţă şi sifon, mănânc nişte alune şi vine ea în cameră. Zice: „Fă-mi plăcerea şi nu mai bea atât de mult astă-seară.” I-aş fi tras cu dragă inimă un pumn în nas, atunci, pe loc. Şi-a şi fixat ideea că sunt un beţiv, că beau prea mult – „nu bea prea mult astă-seară” însemnând că beau prea mult în *orice* altă seară. Ceea ce nu e adevărat.

Am avut un afurisit de atac de cord anul trecut, în aprilie. Nu mai pot să mănânc ce-mi place, trebuie să merg pe jos vreo trei kilometri în fiecare dimineaţă, înainte de-a pleca la serviciu; fumam două pachete de ţigări pe zi şi acum nu mai fumez deloc, iar ea nu, nu, nu, la două pahare de băutură, pe care mi le permit când ajung acasă, după un cap care pluteşte în WC. Două pahare! Asta-i tot ce-am băut înainte de-a pleca de-acasă. Ne întâlnim cu celelalte două perechi la restaurantul chinezesc de

pe Potter – unul dintre bărbaţi este viceprocuror şi celălalt analist pe computer, iar nevestele lor nu ştiu unde lucrează. Ne plătim fiecare consumaţia, aşa cum se face când mănânci la un restaurant chinezesc, comandăm o sticlă de vin pentru toţi de la masă şi-o golim imediat. Eram şase persoane. Aşa că mai comandăm o sticlă de vin, asta însemnând că am băut două pahare, tot atât cât a băut oricare de la masă, inclusiv afurisita de nevastă-mea, „salvatoarea naţiunii”, cu barda în mână.

Se face zece treizeci şi plecăm cu toţii de la restaurant, ea scoate din poşetă cheile de la maşină şi zice ca s-o audă ceilalţi: *„Eu* conduc, Frank.” Şi eu o întreb din ce motiv, iar ea zice: „Pentru că nu am încredere în tine.” Viceprocurorul râde, ăsta e un tip cu care lucrez, îl chemăm de câte ori avem un caz ca lumea, ca să fim siguri că toate sunt în regulă, râde de ce zice nevastă-mea. Tipul ăsta cu care *lucrez.* Celălalt, analistul, se prinde şi el şi zice: „Cred că ai zi liberă mâine, Frank!” Ca şi când ar fi înţeles din aluzia nevesti-mii că Frank e un mare beţiv, care nu e capabil să conducă maşina şi care poate că nici nu-i în stare să meargă drept până la maşină.

În drum spre casă îi spun că nu vreau să ne certăm, că sunt obosit, că am avut o zi lungă şi grea, cu afurisitul ăla de cap din vasul de WC. Nevastă-mea îmi zice că nu am o muncă mai grea decât oricare dintre ceilalţi doi bărbaţi de la masă, iar eu o întreb ce vrea să spună cu asta şi ea îmi răspunde că ştie ea ce vrea să spună şi eu îi replic: „Vrei să zici că am băut mai mult decât Charlie sau Phil, vrei să zici că sunt beat?” şi ea zice: „Am spus eu că eşti beat?” şi dintr-o dată îmi vine să-i zdrobesc toate oasele. Deodată mă trezesc ţipând la ea. Ar trebui să evit stresul, nu-i aşa? Din cauza stresului am făcut atacul ăla de cord şi acum iată-mă zbierând ca o curvă portoricană şi când ajung acasă mă duc în camera cu televizorul să mă culc,

dar nu pot să dorm fiindcă mă tot gândesc că ar fi mai bine să-mi arunc dracului pistolul în râu, fiindcă dacă Cheryl o ţine tot aşa, într-o zi am să trag în ea. Sau o s-o rănesc cumva. Şi nu vreau să fac aşa ceva.

Detectivul Frank Connell de la Secţia 47 se uita la ea peste masă.

— Nu ştiu ce să mai fac. E ca şi când aş avea un duşman pe post de nevastă, în loc să am un prieten. O nevastă ar trebui să-ţi fie prieten, nu? Nu de asta se căsătoresc oamenii? Ca să aibă alături pe cineva pe care să se poată baza mai mult decât pe oricine altcineva în lume? Iar ea mă face să par un tâmpit. Eu nu i-aş face aşa ceva în viaţa mea, s-o ridiculizez în faţa unor oameni cu care lucrează. Ea lucrează într-un birou de avocatură, este secretară. În viaţa mea nu m-aş duce acolo să spun că e aşa şi pe dincolo, că nu se pricepe la una sau alta, *niciodată* n-aş jigni-o astfel. Aşa cum mă jigneşte ea când zice că sunt beţiv.

— Dar *sunteţi* beţiv? întrebă Karin.

— Nu. Jur pe Dumnezeu că nu.

— Doriţi sau simţiţi nevoia să beţi ceva când vă sculaţi dimineaţa?

— Hotărât, nu. Îmi fac plimbarea de trei kilometri, iau micul dejun şi apoi mă duc la serviciu.

— Cu-adevărat nu beţi decât două pahare când ajungeţi seara acasă?

— Două. Vă jur.

— Cât de mari?

— Cum adică? Obişnuite. Băutură, gheaţă, sifon…

— *Câtă* băutură?

— Cincizeci-o sută de mililitri.

— Cincizeci sau o sută?

— O sută.

— Adică aproape două sute de mililitri în total.

— Ceea ce nu e mult.

— Plus cât vin mai beţi la…

— Doar când ieşim undeva. Când mâncăm acasă, de obicei beau un Pepsi la cină.

— V-aţi descrie ca pe un băutor serios?

— Băutor moderat. Cunosc bărbaţi care beau tot timpul, zi şi noapte. Eu nu sunt unul dintre…

— Îi consideraţi beţivi?

— Îi consider alcoolici. Rar se întâmplă să-i văd *beţi,* dar ştiu că au probleme cu alcoolul, ştiu că nu se pot abţine să nu bea.

— Dar dumneavoastră puteţi.

— Nu cred că două amărâte de pahare cu băutură constituie *o problemă.*

— Acum v-aţi supărat pe mine, da? zise Karin şi zâmbi.

— Nu-mi place să fiu numit beţiv! Mă înfurie! Nu mă aflu aici pentru că aş avea o problemă privind *băutura*; mă aflu aici, fiindcă am o problemă privind *nevasta.* O iubesc din tot sufletul, dar…

— Dar ziceaţi ceva, cum că simţiţi nevoia să-i faceţi rău, spuse Karin.

— Ştiu.

— S-o răniţi fizic.

— Da.

— Să-i trageţi palme. Să-i spargeţi nasul…

Connell clătină din cap afirmativ.

— Să-i zdrobiţi toate oasele.

Acesta clătină iarăşi din cap.

— Chiar să folosiţi arma.

— Asta e ceea ce mă obsedează, spuse Connell. E nevastă-mea, dar, când îmi face ceea ce v-am spus, îmi vine s-o omor.

— Aţi afirmat că o iubiţi din tot sufletul, zise Karin. E adevărat?

Connell se gândi o clipă.

— Cred că da, încuviinţă el şi tăcu.

Karin îşi aminti din nou de Eileen Burke.

Dar tu îl iubeşti?

O întreba ea în legătură cu Bert Kling.

Eileen care se gândea.

Şi răspundea: „Cred că da.”
Dar atunci, de ce încetase să se mai vadă cu el?

Birourile Agenţiei de Publicitate David Pierce erau pe Jefferson Avenue, în zona în care creşteau ca ciupercile otrăvitoare cele mai multe agenţii de publicitate. Carella şi Meyer sosiră acolo la trei şi şapte minute, în acea după-amiază de vineri. Peter Hodding era încă plecat la masă. Aceasta se petrecea pe 20 ianuarie. A doua zi se împlineau trei săptămâni de când fusese asasinată fiica lui. Se întrebau dacă nu cumva el o omorâse.

Când se întoarse Hodding, ei şedeau pe o sofa din fler cromat şi piele, în sala de aşteptare. Purta o haină din blană de raton. Obrajii îmbujoraţi de frigul de-afară, părul castaniu drept, răvăşit de vânt – arăta aşa cum îl descrisese Chastity Kerr după plimbarea târzie din noaptea de Revelion. Păru să se bucure la vederea lor. Îi întrebă imediat dacă au ceva noutăţi. Îi conduse în biroul său, care se afla în partea din spate a clădirii agenţiei.

Doi pereţi vopsiţi în galben, cel de-al treilea în culoarea levănţicăi, cel de-al patrulea cu multe ferestre, care dădeau spre oraşul sufocat de zăpadă. Pe pereţi, prinse cu pioneze, se aflau fotocopii de reclame. Un panou pentru reclame de televiziune. O masă cu o maşină electrică de scris demodată. În maşină, o foaie de hârtie. Hodding se aşeză pe scaunul de la maşina de scris. Îi pofti să ia loc. Aceştia se aşezară.

— Domnule Hodding, începu Carella, în noaptea de Revelion aţi plecat la un moment dat din apartamentul familiei Kerr?

Hodding clipi.

Clipitul le spuse poliţiştilor că nimeriseră în plin.

— Da, răspunse el.

— La ce oră? întrebă Meyer.

Un alt clipit.

— Am plecat imediat după ora două.

— Pentru a vă duce acasă. Împreună cu soţia.
— Da.
— Dar înainte?
Clipi din nou.
— Păi, da, spuse el.
— Aţi părăsit apartamentul familiei Kerr şi mai înainte?
— Da.
— La ce oră?
— Pe la unu.
— Singur?
— Da.
— Unde v-aţi dus? întrebă Carella.
— M-am plimbat. Eram beat. Simţeam nevoia să iau puţin aer.
— Pe unde v-aţi plimbat?
— Prin parc.
— În ce direcţie?
— Nu înţeleg ce doriţi. Şi apoi, despre…
— În sus, în jos, transversal? În ce direcţie aţi luat-o?
— În jos. Scuzaţi-mă, dar ce…?
— Până unde aţi ajuns?
— Până la statuie şi înapoi.
— Care statuie?
— Statuia lui Alan Clive. Statuia de-acolo.
— La rotondă?
— Da, de ce?
— Sunteţi sigur că nu aţi mers în direcţia exact opusă? întrebă Carella.
Hodding clipi din nou.
— Sunteţi sigur că nu v-aţi plimbat *în sus,* pe Grover Avenue? întrebă Meyer.
— Patru cvartale în sus? întrebă Carella.
— Până acasă?
— Unde aţi ajuns pe la unu şi zece, unu şi un sfert?
— Şi unde aţi stat vreo jumătate de oră?
Urmă o tăcere lungă, penibilă.
— E-n regulă, spuse Hodding.

— Domnule Hodding, dumneavoastră aţi comis acele crime? întrebă Carella.
— Nu, domnule, nu eu, răspunse Hodding.

Legătura cu Annie Flynn…
Şi nu o putea numi legătură în înţelesul adevărat al cuvântului, deoarece dragostea lor nu era croită după tiparul adulterelor clasice, era mai mult un fel de…
Nu ştia ce nume să-i dea.
— Ce-aţi zice dacă am numi-o „a suci capul unei minore”? sugeră Carella.
— Sau „a seduce o fetişcană de două ori mai tânără decât dumneavoastră” sugeră Meyer.
Nu păreau să-l simpatizeze în mod deosebit.
Pentru ei, acest tip era doar cu o linie deasupra lui Fats Donner.
Hodding voia să-i convingă că niciodată în viaţa sa nu mai făcuse aşa ceva. Era căsătorit de cinci ani cu Gayle şi nici măcar nu se uitase vreodată la o altă femeie până când venise Annie şi începuse să îngrijească de fetiţă. Annie era singura femeie pe care…
— O *fetişcană,* îi reaminti Carella.
— De şaisprezece ani, zise Meyer.
— Unele fete sunt deja femei la vârsta ei, nu era fecioară, nu e vorba de seducerea unei inocente, era…
— Da? Ce era? întrebă Carella.
— Cum anume i-aţi zice? întrebă Meyer.
— O iubeam, spuse Hodding.
Iubire.
Unul dintre cele două motive clasice de crimă.
Celălalt motiv erau banii.
Totul începuse într-o seară, pe la începutul lunii octombrie. Annie venise să îngrijească fetiţa în luna septembrie, la scurt timp după ce adoptaseră acest copil şi îşi aducea aminte că fusese cu adevărat surprins de maturitatea tinerei. Te-ai fi

aşteptat să fie o adolescentă plină de energie stridentă, dar Annie…

Ochii aceia verzi şi gânditori.

Subtilitatea privirii.

Secretele nespuse din ochii ei.

Părul roşu aprins.

Se întrebase dacă şi jos avea părul la fel de roşu.

— Auziţi, zise Meyer, dacă n-aveaţi de gând, ce dracu'…

Meyer înjura rar.

— Nu eu am omorât-o, spuse Hodding. Încerc să vă explic…

— Spune-ne ce…

— Lasă-l să spună cum vrea el, zise Carella, îngăduitor.

— Porcul regula o puştoaică de şaisprezece ani…

— Haide, zise Carella, punând o mână pe braţul lui Meyer, lasă-l, bine?

— Am iubit-o, mărturisi Hodding, din nou.

În octombrie, pe la începutul lunii, Annie stătuse cu fetiţa cât timp el şi soţia lui participaseră la o masă festivă de decernare a unor premii, la Sherman. Îşi aminti că era o noapte de octombrie deosebit de blândă, cu o temperatură în jur de 21-22°C, mai degrabă de primăvară, decât de toamnă timpurie. Annie venise la ei îmbrăcată în culori de toamnă – o fustă ruginie şi o bluză de un portocaliu pal, o panglică galbenă în păr, ca un cântec. Străbătuse pe jos cele şapte cvartale de la ea de-acasă, cu cărţile de şcoală în braţe strivindu-i sânii plini, zâmbitoare, debordând de energie şi…

Sexualitate.

Da.

— Regret, domnule detectiv Meyer, dar trebuie să înţelegeţi…

— Continuă, fir-ar al dracului de… zise Meyer.

— … Annie era plină de o sexualitate colosală. Senzualitate. Ochii verzi arzători, buzele pline nerăbdătoare, părul roşu ca lava care erupe,

fierbinte, debordant. Fusta scurtă care-i punea în relief picioarele zvelte şi lungi, cu glezne subţiri, pantofii cu toc franţuzesc, tocurile joase exagerându-i curba piciorului şi a corpului, goală sub bluza de bumbac, cu sfârcurile agresive, deşi afară nu era frig.

Ei nu ajunseseră acasă decât pe la trei dimineaţa.

După o noapte târzie. Dineul fusese prelungit; se duseseră la un pahar cu nişte prieteni după ce se terminase acordarea premiilor. Hodding primise şi el un premiu pentru o reclamă ingenioasă, pe care o realizase pentru o companie de dulciuri, îi arătase diploma lui Annie şi ea scosese tot felul de „oh”-uri şi „ah”-uri de încântare.

Ora trei dimineaţa.

Să trimiţi o fată pe stradă, singură, la ora trei dimineaţa, însemna să-ţi cauţi necaz cu lumânarea. În acest oraş şi, probabil, în orice alt oraş. Gayle sugerase ca soţul să sune la portar, la Al, să-i cheme un taxi. Hodding spusese: „Nu, o conduc eu acasă şi aşa simt nevoia de aer.”

Noaptea fusese superbă.

O briză uşoară bătea dinspre Grover Park şi el îi propusese să meargă prin parc.

Ea exclamase: „O, domnule Hodding, credeţi că suntem în siguranţă?”

Insinuare în voce, în ochi.

Ştia că nu va fi în siguranţă.

Ştia ce-o să-i facă el în parc.

Fata i-a spus mai târziu că tânjise să facă dragoste cu el din clipa în care îl văzuse prima oară.

Dar atunci el nu ştia acest lucru.

Nu ştia că şi ea îl dorea la fel de mult cât o dorea el.

Erau doar şapte cvartale de la apartamentul lor până acasă la Annie, care locuia cu părinţii. Adică şapte şi jumătate, fiindcă locuia la mijlocul blocului, scara dinspre curte. Deci el avea timp

şapte cvartale şi jumătate să pună în aplicare ceea ce-şi propusese.

De fapt, nu avea nici un plan.

… simţea numai o dorinţă fierbinte…

Tânjea după ea cu fiecare fibră a fiinţei lui.

Fata începuse să vorbească despre prietenul ei. Un puşti pe nume Scott Handler. Mergea la şcoală undeva, în Maine. „În fundul lumii”, spusese ea. Îl privi. Zâmbea. Ochii verzi aruncau scântei. Folosise intenţionat cuvântul impudic? Pentru a-i spune, ce? Că era mare?

Îi povesti că umbla cu Hendler de când avea cincisprezece ani…

Îşi ridică ochii spre cer.

El era convins că, la vârsta ei, a te întâlni cu cineva timp de un an şi mai bine părea o eternitate.

… dar că începea să se simtă legată, ştii? Scott plecat acolo, ea aici, ştii? Trebuia să-şi fie credincioşi unul altuia, dar cum adică? Acum să rămâi *credincioasă* cuiva care se află taman la graniţa canadiană? De fapt, cum să-i fii credincioasă lui Handler?

Se aflau în parc.

Frunze veştede pe jos.

Foşnet de frunze.

Pantofi cu tocuri franţuzeşti murmurând printre frunze.

Murea de dorinţa de a-şi luneca mâna între picioarele ei, sub fusta ruginie. De a-i desface bluza de bumbac şi de a-i găsi sânii cu sfârcurile obraznice, sfârcuri de adolescentă.

Ştii, zise ea, unei fete îi trebuie anumite lucruri…

Inima bărbatului se opri.

Nu îndrăznea să întrebe ce lucruri îi lipseau.

Un sărut, spuse ea.

Îşi târa picioarele prin frunze.

O atingere, şopti ea.

El îşi ţinu respiraţia.

Dragoste, murmură ea.

Şi se opri în potecă.

Se întoarse spre el.

Îşi ridică faţa spre faţa lui.

Atunci a fost prima oară.

Fusese împreună cu ea de paisprezece ori din acea noapte de octombrie, 15 octombrie, noapte în care primise mult râvnitul premiu al industriei de reclame, noaptea în care fusese binecuvântat cu această fată, această femeie, această creatură incredibil de pasionată, pe care o dorise încă din septembrie. De paisprezece ori. Dacă socoteşti şi pripita lor întâlnire din noaptea de Revelion.

Ochii îi erau plini de lacrimi.

De Crăciun îi făcuse cadou un mic medalion din lapislazuli pe un lanţ de aur…

— L-aţi văzut, spuse el. Era pe jos, lângă ea. Lanţul trebuie să se fi rupt când… când… Vi-l aduceţi aminte? O piatră de lapislazuli de forma unei lacrimi, cu o buclă din aur, care atârna de lanţ? L-am cumpărat de la un magazin de antichităţi de pe Lamont. Îi era foarte drag. Îl purta tot timpul. I l-am făcut cadou de primul nostru Crăciun împreună. O iubeam atât de mult.

Pe atunci, ea se despărţise de Handler.

Îi spusese că nu mai vrea să-l vadă. Asta se întâmplase când venise el acasă de Ziua Recunoştinţei. Îl anunţase că totul s-a terminat şi că nu mai vrea să aibă de-a face cu el. Handler o acuzase că-şi găsise un nou prieten. Spusese că o să-i omoare pe amândoi.

Era cu Hodding în pat când ea îi comunicase toate astea.

O cameră închiriată într-un hotel lângă Stem.

Culoarul era plin de prostituate care-şi făceau meseria.

Amândoi au râs de ameninţarea copilărească a lui Handler.

De Revelion…

Îşi acoperi faţa cu mâinile.

Plânse în pumni.

Meyer nu simţi nici o urmă de simpatie pentru el.
Şi nici Carella.
În noaptea de Revelion…

CAPITOLUL XIV

Procurorul-adjunct districtual era o femeie numită Nellie Brand, de treizeci şi doi de ani, deşteaptă foc. Avea părul de culoarea nisipului, tăiat scurt, cu breton, ochii albaştri, curioşi şi vii. Purta un costum de stofă maron, pulover pe gât cafeniu şi pantofi maron cu tocuri potrivit de înalte; şedea pe marginea mesei lungi din Camera de Interogatorii, cu picioarele încrucişate, ţinând un sandviş cu pastramă în mâna dreaptă. Pe masă, lângă ea, se aflau o farfurioară de carton cu cartofi prăjiţi şi un recipient de carton cu Coca-Cola.

— Rişti o treabă făcută de mântuială? spuse ea şi muşcă din sandviş.

Era căsătorită, după cum observă Carella. O verighetă de aur pe inelarul mâinii stângi. El bea cafea, mâncând un sandviş cu peşte şi sos de roşii pe pâine prăjită.

— După cum ne-a relatat, zise Meyer, *simţise* pur şi simplu *nevoia* s-o vadă.

Clocotea încă de furie, cu o voce plină de sarcasm. Carella nu-l mai văzuse niciodată aşa. Nici nu mânca nimic, fiindcă încerca să slăbească câteva kilograme. Probabil că acest lucru îl făcea şi mai irascibil.

— Ah, *l'amour,* spuse Nellie, rotindu-şi ochii albaştri.

În unele ţări, femeile purtau verigheta pe mâna dreaptă. Carella citise undeva acest lucru. Să fie Austria? Poate Germania. Sau amândouă. Nellie Brand era o femeie măritată care, bănuia Carella, s-ar putea să nu aprecieze favorabil faptul că un bărbat căsătorit, de vârsta ei, îşi făcea de lucru cu o puştoaică de şaisprezece ani. Şi mai bănuia că aceasta ar fi preferat să ia masa cu soţul ei, în loc să mănânce sandvişuri cu doi poliţişti osteniţi, care-şi petrecuseră cea mai mare parte a după-amiezei şi seara cu un om suspectat de a-şi fi

omorât propria-i fetiţă de şase luni şi o fată de şaisprezece ani, care o îngrijea. Şi totuşi iat-o aici, la ora opt, într-o seară friguroasă de iarnă, încercând să stabilească dacă existau suficiente date pentru reţinerea şi acuzarea persoanei în cauză. Ei erau obligaţi ori să-l acuze de asasinat, ori să-l elibereze. Aşa suna regulamentul, băiete. Miranda-Escobedo. Trebuie să respecţi regulamentul, nu ai de ales.

— La cât a ajuns acolo? întrebă Nellie.

— Nu mai târziu de unu şi un sfert, răspunse Carella.

— Portarul v-a spus asta?

— Da.

— E de încredere?

— Aşa pare.

— Şi când a plecat?

— La două fără un sfert.

— O jumătate de oră bună, comentă Nellie.

— *Simţea nevoia* s-o vadă, preciză Meyer.

Furia lui era pe punctul de a erupe. Se gândea la propria-i fiică, îşi închipui Carella.

— De cât timp zice că dura povestea asta?

— Din octombrie.

— De când din octombrie?

— Din 15, răspunse Carella.

— Data de naştere a unor oameni celebri, spuse Nellie, dar nu-şi continuă ideea. V-a povestit el toate astea?

— Da. Ceea ce ne şi *încurcă.* Fapt e că el…

— Chiar, de ce v-o fi povestit?

— Dacă nu cumva îşi imaginează…

— Da, asta e.

— Ştii…

— Sigur, când vezi moartea cu ochii, preferi să ai febră, spuse Nellie.

— Exact. Dacă i se pare că e bănuit de crimă, preferă să fie acuzat de adulter.

— Inventează o poveste cu băiatul care a întâlnit fata…

— Face pe Jimmy Swaggart…
— Plin de lacrimi, cere iertare…
— Şi dispare o dată cu soarele.
După un cartof prăjit, Nellie trase o gură de Coca-Cola.
— Ştia ce conţine raportul de autopsie, nu-i aşa?
— Despre sperma din…?
— Da.
— Da, i s-a spus mai înainte.
— Deci ştia că una dintre posibilităţi era violul însoţit de asasinat.
— Da.
— Şi acum se află aici, iar voi îl interogaţi în legătură cu noaptea de Revelion…
— O, sigur, nu e prost deloc. Trebuia să-şi închipuie că pentru noi era o persoană suspectă.
— Este şi *acum,* nu? preciză Nellie.
— Altfel nu v-am fi invitat aici pentru cină, spuse Carella şi zâmbi.
— Da, mulţumesc, e delicios, zise Nellie şi muşcă din nou din sandviş. Să auzim despre ce e vorba. N-am nevoie de mijloace şi condiţii, ştiu că dispunea de amândouă. Vreau să aud motivul.
— Va trebui să-l găsim, spuse Carella.
— Avem toată noaptea la dispoziţie, replică Nellie.
Carella repetă pe scurt ceea ce le relatase Hodding chiar în această încăpere, cu o oră mai devreme.
Dacă n-ar fi fost atât de frig în noaptea de Anul Nou, s-ar fi gândit s-o conducă pe Annie acasă pe jos, aşa cum procedase pentru prima oară în octombrie şi de câteva ori după aceea. Şi să facă dragoste în parc. Annie stând în picioare sub un copac, cu fusta ridicată până la şolduri şi cu chiloţii lăsaţi în jurul gleznelor şi Hodding rezemând-o de copac. După propriile lui cuvinte. Dar era atât de-al dracului de frig în acea noapte. El şi cu nevastă-sa îngheţaseră de tot, aşteptând un taxi care să-i ducă la apartamentul familiei Kerr,

iar Hodding ştia că, oricât de puternică era dorinţa lui, ar fi fost imposibil să facă dragoste în parc. Îşi băgase în cap ideea că trebuia să întâmpine noul an făcând dragoste cu Annie. O confirmare…

— Chiar îi căşunase pe puştoaică? întrebă Nellie.

— Cu totul, răspunse Meyer.

— … o confirmare a legăturii lor. Pentru a-şi pecetlui iubirea. Să facă dragoste până la epuizare, la acest început de an nou. Tot vorbele lui. Şi cu cât bea mai mult…

— Era într-adevăr beat? Sau crezi că se prefăcea? Ca să plece de-acolo.

— Cred că era beat cu adevărat, afirmă Carella.

— Probabil că s-a trezit în drum spre casă, comentă Meyer.

— Portarul spune că era treaz.

— Prin urmare, era treaz în momentul în care a ajuns la locul crimei.

— Da.

— Bine, continuă…

Cu cât bea mai mult, cu atât îl obseda mai mult ideea. Trebuia să meargă acasă, trebuia să facă dragoste cu Annie. Când a vorbit cu ea la telefon, la ora douăsprezece şi jumătate, i-a şoptit ce voia să facă…

— V-a mărturisit acest lucru?

— Da.

— Că i-a şoptit aşa ceva?

— Da.

— Ce i-a spus, exact?

— I-a spus: „Vreau să facem dragoste.”

— Porcul! exclamă Meyer.

— Mda, mormăi Nellie. Şi ea ce-a zis?

— Ea a zis: „Bine. Vino aici.”

— O tipă precoce.

— Foarte.

— V-a declarat el toate astea?

— Avem înregistrarea pe bandă.

— Şi ce-a răspuns el?

— El a răspuns: „Imediat.”
— Aveţi toate astea pe bandă?
— Toate. Şi l-a auzit şi gazda, Chastity Kerr. Avem şi declaraţia ei.
— Vreau să ştiu exact cuvintele pe care vi le-a spus el.
— Da. I-a spus lui Annie: „Imediat.”
— Bine. Continuă.
La ora unu pleacă de la petrecere, chipurile să se limpezească la cap. Când ajunge la blocul său, peste patru cvartale, se trezeşte complet. Urcă la etaj şi o găseşte pe Annie aşteptându-l, goală pe dedesubt. Fac dragoste cu multă pasiune pe canapeaua din camera de zi, el se duce să-şi sărute fetiţa pe obrăjori şi apoi pleacă. Portarul îl vede ieşind din lift la ora două fără un sfert.
— *Bonjour madame, mergi madame,* comentă Nellie.
— Asta este relatarea *lui,* spuse Meyer.
— Şi versiunea voastră?
— Cred că tensiunea unei astfel de legături începea să-l apese, zise Meyer. Chiar faptul că în noaptea de Revelion risca să tragă o fugă până acasă, pentru o scurtă întâlnire…
— Păi, chiar tu ai spus că era prins până peste cap de ea.
— Exact ceea ce vreau să subliniez. Era din ce în ce mai prins. De Crăciun, de exemplu, el…
— Fără jocuri de cuvinte, te rog, spuse Nellie şi zâmbi.
Carella îi întoarse zâmbetul. Meyer, nu.
— De Crăciun i-a oferit un cadou. Primul nostru Crăciun împreună, comentă Meyer, repetând cu amărăciune cuvintele lui Hodding. Şi a făcut-o să se despartă de…
— Ce fel de cadou? întrebă Nellie.
— Un medalion de lapislazuli pe un lănţişor de aur.
— Scump?
— Cred că destul de scump.

— Păi, există şi lapislazuli ieftin, zise Nellie.
— L-a cumpărat pe Lamont.
— Am înţeles, scump, comentă Nellie.
— Vreau să spun că e vorba de un bărbat care începe să-şi piardă controlul…
— Aha.
— Care se îndrăgosteşte de o adolescentă…
— Mda.
— Se lasă prins până peste cap, îi cumpără cadouri scumpe, face dragoste cu ea în parc, pentru numele lui Dumnezeu, se întâlneşte cu ea în hoteluri ieftine pe Stem, unde prostituatele bântuie pe coridoare, îşi asumă riscuri pe care nici un bărbat cu mintea întreagă…
— Detectiv Meyer, scuză-mă, interveni Nellie, dar de ce s-o omoare?
— Fiindcă nu vedea nici o ieşire.
— De unde ţi-a venit această idee?
— Din tot ceea ce a povestit el.
— V-a zis el că e încurcat până peste cap?
— Nu, dar…
— V-a zis că nu se descurcă?
— Păi…
— Că nu vede nici o ieşire?
— Nu cu aceste cuvinte.
— Dar cu ce cuvinte?
— Doamnă Brand, scuzaţi-mă, spuse Meyer. S-a aflat în apartament, făcând dragoste cu fata, între unu şi un sfert şi două fără un sfert. Când a ajuns acasă cu nevastă-sa, patruzeci şi cinci de minute mai târziu, fata era moartă. Înjunghiată. E posibil să credem că altcineva a intrat în apartament în cele patruzeci şi cinci de minute? Nu pare mai normal să presupunem că Hodding şi-a închipuit că era un moment favorabil pentru a-şi încheia *problemele* cu fata, sau…
— Ce probleme? În ce fel v-a arătat el că ar considera această legătură o problemă?
— El a spus că *trebuia* s-o vadă, trebuia să…

— Nu cred că asta era o problemă. De fapt, se vedeau cu regularitate. Nu era o problemă să se întâlnească, detectiv Meyer.

— Bine, atunci să spunem că s-au *certat* pentru ceva, da? Să spunem că au făcut dragoste şi fata i-a mărturisit că nu vrea să se mai întâlnească cu el. Îi dăduse papucii prietenului ei în noiembrie, de ce să nu facă acelaşi lucru şi cu Hodding? Gata, s-a terminat şi pa! Doar că el nu e de acord, după toate subterfugiile din ultimele luni. Aşa că îşi iese din fire, se duce la bucătărie şi ia un cuţit – ştie unde se află, doar locuieşte acolo…

— Am fost de acord că dispunea de mijloacele necesare, zise Nellie.

— Revine şi-o omoară, punctă Meyer.

— Mda, făcu Nellie.

— A fost în apartament timp de o jumătate de oră, preciză Meyer.

— Bine, să spunem că s-au întâmplat toate astea, comentă Nellie. Au făcut dragoste, ea a zis mersi, a fost grozav, dar ăsta a fost ultimul dans, la revedere; el s-a repezit la bucătărie, a apucat un cuţit şi a omorât-o. Da? Ăsta e scenariul tău?

— Da, aprobă Meyer.

— Să spunem că toate astea sunt adevărate, ceea ce, fie vorba între noi, nu puteţi să dovediţi. Atunci, răspunde-mi la o altă întrebare.

— Sigur.

— De ce, *după aceea şi*-a omorât fetiţa?

La această întrebare nu exista nici un răspuns.

Henry Tsu nu agrea bârfele.

În ceea ce-l privea, era un om de afaceri demn de încredere şi nu-i plăcea să se răspândească zvonuri despre el. Faptul că afacerile lui erau, întâmplător, ilegale n-avea nici o legătură cu modul corect în care le desfăşura. E-adevărat, Henry fusese obligat uneori să mai rupă câteva vertebre şi să spargă unele capete, dar chiar când folosise forţa, partenerii de afaceri înţeleseseră că

astfel de acţiuni se impuneau cu necesitate. Henry se bucura de o bună reputaţie şi îi displăcea profund s-o piardă din cauza unui cretin de hispanic.

Jose Domingo Herrera, care cu ani în urmă lucrase pentru oamenii lui Chang, atunci când aceştia erau organizaţi în banda supranumită Yellow Paper, din Chinatown. Henry auzise că Herrera era foarte priceput în tot ceea ce făcea. Ceea ce făcea era un secret păstrat între el şi Chang Tie Fei, cunoscut aici în oraş ca Walter Chang. Pe de altă parte, numele întreg, respectabil, al lui Henry era Tsu Hong Chin. Cum ajunsese să i se spună Henry, era un mister chiar şi pentru el. Probabil, fiindcă semăna foarte mult cu Henry Fonda când era tânăr. Avea ochi de chinez.

Analizând toate aceste date, Henry îşi închipui că Herrera servise ca intermediar între oamenii lui Chang şi anumite cercuri columbiene dornice de a pune piciorul în acest oraş. Pe columbieni îi afecta foarte mult faptul că erau obligaţi să trateze cu broscării din Miami, care se credeau stăpânii întregii lumi. Nu doreau să înceapă tratativele cu aceştia din urmă, aşa că ei luaseră legătura cu chinezii. Chinezii aveau nevoie, la rândul lor, de cineva care să-i înţeleagă pe columbienii care arătau şi vorbeau fie ca nişte bandiţi zdrenţăroşi, cu sombrero, dintr-un film mexican, fie ca nişte gangsteri, din filmele despre prohibiţie. Aşa că îl luaseră pe Herrera drept intermediar.

Aşa îşi închipuia Henry.

Micuţul Jose Domingo Herrera îşi clădise o reputaţie atât printre chinezi, cât şi printre columbieni.

Cum ajunsese Herrera să fie amestecat în banda *jamaicană,* asta era o altă chestie.

Tocmai din acest motiv, în această dimineaţă sumbră de sâmbătă, 21 ianuarie, Henry discuta cu un bărbat numit Juan Kai Hsao, a cărui mamă era spaniolă – *cu adevărat* spaniolă, din Spania – şi al

cărui tată era din Taiwan. Cei doi bărbaţi vorbeau în engleză – Henry nu ştia spaniolă deloc, iar chineza lui Juan era tare sărăcuţă, deoarece tatăl lui venise în America la vârsta de doi ani.

— Să-ţi spun ce cred eu, începu Henry.

— Da, încuviinţă Juan, te rog.

Juan era extrem de politicos. Henry îşi închipuia că acest lucru îi vine dinspre partea chineză.

— Cred că aceste zvonuri pe care le răspândeşte Herrera servesc nevoilor lui personale. Oricare ar fi ele.

— Zvonul ăsta că pe la Crăciun…

— Pe 27.

— Da. Că pe 27 decembrie oamenii tăi au interceptat un transport destinat lui Hamilton…

— Nu transportul. *Banii* pentru transport.

— Care vine de unde?

— De unde să ştiu eu?

— Ai spus…

— Am spus că ăsta e *zvonul,* că eu *ştiam* de transport. Ştiam unde va fi livrat şi am interceptat banii.

— I-ai furat.

— Da, *bineînţeles*, i-am furat.

— De la banda lui Hamilton.

— Da.

— Trebuia să fie un transport mare? Cum era zvonul?

— După zvon, trebuia să fie de trei kile.

— De cocaină.

— De cocaină, da.

— Dar nu ştii de unde.

— Nu, nu e important de unde. S-ar putea să fie Miami, s-ar putea să fie Canada, s-ar putea să fie din Vest – venit prin Mexic s-ar putea să fie din Europa, prin aeroport, într-o valiză. Trei kile sunt o cantitate mică. De ce mi-aş bate capul cu o cantitate *atât* de mică? Şi un curcan pe care-l cumperi de Ziua Recunoştinţei cântăreşte mai mult.

— Dar nu costă atât, spuse Juan.
Şi amândoi bărbaţii izbucniră în râs.
— Cincizeci de mii, zise Henry, după zvon.
— Pe care se presupune că i-ai furat.
— Nu cocaina.
— Nu, banii.
— Da.
— De la Herrera.
— De la amărâtul ăsta de…
Henry era să spună „hispanic”, dar îşi aduse aminte la timp că şi gazda lui era pe jumătate spaniolă.
— Amărâtul ăsta de Herrera, care lucrase pentru oamenii lui Chang. Când erau organizaţi în banda Yellow Paper. Asta a fost înainte de-a veni tu.
— Am citit multe despre Walter Chang, zise Juan.
Avea doar douăzeci şi patru de ani şi era pe cale să-şi facă un nume. Îşi închipui că nu strica să spună că citise multe despre toţi gangsterii notorii care activaseră în acest oraş. Să-i facă pe toţi să creadă că făcuse eforturi pentru a afla asemenea lucruri. De fapt, ştia despre banda Yellow Paper, fiindcă taică-său avusese contacte cu unii dintre ei pentru propriile sale afaceri. Tatăl acestuia avea aproape un metru nouăzeci înălţime şi o sută douăzeci de kilograme, ceea ce era foarte mult pentru un chinez. Circulau anecdote cum că trebuie să fi existat vreun eunuc printre strămoşii lui Juan, pe undeva. Tatălui i se părea o glumă bună. Şi asta pentru că el însuşi avea o anumită reputaţie în ceea ce priveşte femeile.
— Deci, după cum înţeleg, spuse Juan, dorind să se lămurească bine înainte de a începe căutarea, ai vrea să ştii *exact* ce anume s-a întâmplat în noaptea de 27 decembrie.
— Da. Şi de ce zice Herrera că l-am tras în piept.
— Şi că ai furat cele cincizeci de mii.

— Da. Potrivit zvonului, Herrera s-ar fi dus să ridice prăpăditele astea de trei kile…

— Unde? Ştii unde?

— Sigur. În Riverhead. Unde, n-are importanţă. Herrera zice că s-a dus acolo cu cei cincizeci de mii de dolari ai lui Hamilton, să plătească şi să ia marfa, iar în momentul în care intra în clădire l-au atacat doi chinezi, pe care, mai târziu…

— Oamenii tăi? Potrivit zvonului?

— Da, confirmă Henry. Voiam să spun că mai târziu i-a identificat – tot potrivit zvonului – ca făcând parte dintre oamenii mei.

— Şi nimic nu-i adevărat din toate astea.

— Absolut nimic.

— Şi crezi că Herrera este cel care împrăştie zvonul?

— Cine altcineva?

— Dacă e altcineva, vrei să ştii cine.

— Da. Şi *de ce!* Trebuie să existe un motiv pentru toată porcăria asta.

— Aflu eu, promise Juan.

Dar nu era sigur că va fi în stare.

Totul părea atât de-al dracului, de *chinezesc.*

Hamilton reuşise să afle printr-o persoană căreia îi făcuse un serviciu, cu trei ani în urmă, la Miami. Mai exact, îl omorâse pe vărul individului. Tipul pe pare-l îndatorase era un cubanez băgat până peste cap în afaceri cu droguri. Îl chema Carlos Felipe Ortega. Dacă îl omori pe vărul unuia şi nu-i ceri nimic în schimb, s-ar putea ca acesta să-ţi fie recunoscător mai târziu, dacă apare ocazia. Hamilton credea că apăruse o astfel de ocazie.

Primise informaţia că banda Tsu de-aici, din oraş, era pe punctul de-a prelua un transport de cocaină în valoare de un milion de dolari.

O sută de kile.

Pe data de 23 ianuarie.

Motivul pentru care venise Ortega – asta se întâmpla cu două săptămâni înainte de Crăciun –

era informaţia după care cei din Miami insistau că nu vor să se facă remarcaţi. Ei luaseră parte împreună cu Tsu la testarea şi controlarea a cinci kile din cantitate într-un anumit loc şi la preluarea restului de marfă în cu totul alt loc, dar cu nici un chip nu-şi doreau o reţea chino-columbiană în Miami. La început, insistaseră ca un tip din partea chinezilor să se întâlnească cu unul de-al lor – cincizeci de mii de-o parte, cinci kile de partea cealaltă. Verifici, plăteşti, o ia fiecare în direcţii opuse, mulţumesc de cunoştinţă. Dacă marfa se dovedeşte pură, trimiţi alţi doi tipi cu banii să ridice restul. Nu mai mult de doi. Nu o mulţime din Oraşul Interzis. Doi tipi care să vină şi să plece în noapte, mulţumesc foarte mult şi la revedere. Tsu a fost de acord cu condiţiile. Ceea ce însemna, spuse Ortega, că în loc să fi fost o mie de indivizi împrejur, cu arme automate în mâini şi priviri ameninţătoare, aveai de-a face cu o întâlnire de la om la om şi cu numai două persoane de fiecare parte la finalizarea schimbului.

— Ceea ce mi se pare foarte subţire, spuse Ortega.

— Foarte, încuviinţă Hamilton.

— Doar dacă în oraşul nostru nu există hoţi.

Amândoi bărbaţii râseră.

— Vrei să ştii unde o să aibă loc acest schimb, Lewis? întrebă Ortega.

— N-ar fi rău să ştiu, zise Hamilton.

— Dar să nu-ţi faci de lucru cu cei din Miami, te rog, spuse Ortega. Eu locuiesc acolo.

— Înţeleg.

— Orice te-ai hotărî să faci, să fie între tine şi chinezi.

— Da, pricep.

— Şi dacă se întâmplă să pice ceva şi înspre mine…

Ortega lăsă restul frazei în suspensie.

— Cam cât crezi că ar trebui să pice înspre tine, Carlos? întrebă Hamilton, gândind: „Spurcăciune,

am omorât un om pentru tine. *Pe gratis*.”

— Mă gândeam la zece procente, zise Ortega. Ca să-ţi dezvălui locul unde se va desfăşura tranzacţia.

— Bate palma, spuse Hamilton.

— Zece kile, e corect?

— Nu, asta e mai mult de zece la sută.

— Nu, sunt zece procente dintr-o sută de kile.

— Mi-ai spus că cinci kile vor merge în altă parte.

— Ştiu, dar zece kile e preţul, Lewis.

— Bine.

— Facem târgul?

— Am zis, bine.

— Îmi trimiţi tu marfa.

— Nu. Tu o iei.

— De acord, zise Ortega.

— Adresa, ceru Hamilton.

Ortega i-o dădu.

Asta se întâmpla în decembrie.

Cu două săptămâni înainte de Crăciun. Cam pe 10-11 decembrie.

Ortega îi spusese că transportul urma să sosească în Florida pe 21 ianuarie. În Florida trebuie să fie sute de canale cu vase proprietate particulară. Multe dintre aceste bărci erau tip ţigaretă – şalupe puternice, ca „Excalibur” sau „Donzi” sau „Welleraft Scarab”, care puteau să se deplaseze mai repede decât orice şalupă de coastă a poliţiei. Puteau să se repeadă până la vasul ce aştepta dincolo de limita de cinci kilometri jumătate şi apoi îndărăt, până la micul doc din spatele căsuţei lor. O făceau în plină zi. Era mai sigur ziua decât noaptea, când Paza de Coastă ar fi putut să te someze şi să te oprească. În timpul zilei erau doar nişte oameni cu barca, ieşiţi să se bronzeze. Acolo, pe apă, uneori nu vedeai nici un alt vas pe o rază de mulţi kilometri în jur. Vasul stătea ancorat, tu te ascundeai în umbra lui şi puteai să încarci şapte *tone* de cocaină, că nu era

nimeni să te vadă sau să te întrebe ce faci. Paza de Coastă? Să fim serioşi, omule! Dacă voiai să stăvileşti intrarea de droguri în Florida pe *oricare* dintre cele două coaste, ţi-ar fi trebuit o flotă de zece mii de distrugătoare de-ale Marinei Statelor Unite şi chiar şi atunci nu ştiu dacă ai fi reuşit.

Transportul urma să vină prin Nord, cu automobilul.

Nu tu frontiere de trecut, nu tu Pază de Coastă care să-ţi facă probleme.

Te deplasai de-a dreptul spre Nord, pe şoselele interstatale, cu porcăria aia în portbagajul maşinii. Nu depăşeai viteza legală. Mai luai şi o femeie cu tine, pe scaunul din faţă. O pereche de turişti căsătoriţi, în vacanţă. Albi amândoi, amândoi din rasa-minune. Nu negri, nu hispanici. Nimic care să trezească cea mai slabă urmă de suspiciune. Mai apoi te întâlneai cu ceilalţi într-un loc dinainte stabilit, în oraş, de obicei într-un apartament închiriat pentru un an de zile, cu scopul clar de a-l folosi la aşa ceva, le dădeai banii şi plecai cu marfa.

Acest mare transport ce urma să vină era motivul pentru care Hamilton îl angajase pe Herrera.

Ceea ce, bineînţeles, Herrera nu ştiuse…

Sau poate că *ştiuse,* dacă ne gândim puţin în urmă.

— Şi, totuşi, *nu* pricep de ce i-ai încredinţat nenorocitului de Herrera cincizeci de dolari, spuse Isaac.

Acesta era limbajul pe care bandele îl prinseseră din filme.

Era amuzant felul în care, adesea, viaţa imită arta.

Nici una dintre bandele existente în oraş nu citise vreo carte şi deci n-ar fi auzit niciodată despre *Onoarea lui Prizzi,* de Richard Condon, dacă nu ar fi fost ecranizată. Le-a plăcut filmul. Îi prezenta pe asasini într-o lumină comică. Aducea

pe ecran bande din realitate într-o acţiune inventată de autor şi prezenta felul în care membrii bandelor vorbeau despre bani folosind unităţi în loc de mii. Dacă banditţii lui Condon voiau să spună cinci *mii* de dolari, ei spuneau *cinci* dolari. Ceva foarte hazliu. Figura, de asemenea, o extindere pe ecran a limbajului folosit în lumea crimei organizate, unde, de exemplu, o priză de heroină de cinci dolari devenea o priză de cinci cenţi. Asta pe când heroina era drogul preferat, mai târziu cedând întâietatea cocainei şi apoi unui derivat al acesteia denumit „crack”. Unei prize de cinci dolari de crack i se spunea o priză de cinci cenţi. Şi când un hoţ vorbea de cincizeci de dolari, în realitate se referea la cincizeci *de mii.* Aceasta era suma de bani pe care Lewis Randolph Hamilton i-o încredinţase lui Jose Domingo Herrera pe 27 decembrie anul trecut.

— De ce? întrebă Isaac acum.

Ştia că riscă să-şi stârnească necazuri.

În dimineaţa asta Hamilton era furios.

Furios că Herrera o ştersese cu cei cincizeci de dolari care îi aparţineau lui. Furios că Andrew Fields, care fusese *încă o dată* trimis să-l termine pe hispanic, nu reuşise să-l găsească nicăieri în oraş. Furios că el însuşi, Lewis Randolph Hamilton, ratase execuţia acelui poliţist blond. Furios că poliţistul apucase să se uite bine la el. Toate astea erau ca o grămadă de buboaie pe fesele lui Hamilton. Isaac n-ar fi trebuit să-l întrebe despre Herrera într-un moment ca ăsta. Dar Isaac încă era oarecum supărat de felul în care, cu vreo săptămână sau zece zile în urmă, Hamilton îşi însuşise cele două prostituate nemţoaice.

În multe privinţe, Isaac şi Hamilton erau ca bărbat şi nevastă. Fiecare dintre ei ştia pe ce buton să apese pentru a obţine reacţia adecvată de la celălalt. Fiecare era familiarizat cu vorbele care răneau cel mai mult. Totuşi, spre deosebire de majoritatea perechilor căsătorite, ei nu se luptau

cinstit. O căsătorie este sortită pieirii când unul sau altul dintre parteneri se hotărăşte să nu se mai comporte cinstit. Hamilton nu acţionase cinstit niciodată în viaţa lui. Şi nici Isaac. Doar n-o să înceapă acum. Acest lucru însă nu constituia un pericol pentru legătura dintre ei. De fapt, fiecare respecta acest lucru la celălalt. Ei erau asasini şi asasinii nu luptă cinstit.

— Nici măcar de aceeaşi rasă, zise Isaac, clătinând din cap cu o neîncredere exagerată. Să alegi pe cineva care nu e din aceeaşi rasă…

— Şi tu eşti în parte hispanic, spuse Hamilton.

— Indian de pe Coasta de Est, poate, dar nu hispanic.

— Sânge de curvă spaniolă.

— Poate chinezoaică, dar nu spaniolă.

— De pe vremuri, zise Hamilton, de pe vremea când Cristofor Columb se mai afla acolo.

— Aşa de demult, hmm? făcu Isaac.

— Înainte de-a veni englezii.

— Tii, o curvă spaniolă! exclamă Isaac.

Începu să se mai relaxeze. Asta nu mai era luptă necinstită. Nu mai era luptă deloc. Hamilton se prefăcea doar, încercând să obţină mai mult, fără prea mare efort. Isaac era cel care avea forţa necesară să-l lovească sub centură în acest moment. Isaac era cel care insista să afle de ce Hamilton îi dăduse cincizeci de mii de dolari unui hispanic.

— Credeam că ştii că nu trebuie să ai încredere în hispanici, zise Isaac.

Bineînţeles că Hamilton ar fi putut să-l repeadă.

— O rasă care scrie pe pereţi, adăugă Isaac.

— Nu prea eşti logic.

— E o chestie de cultură, să scrii pe pereţi. Şi cască gura după femei. Toate sunt o chestie de cultură. Du-te şi informează-te, dacă nu mă crezi.

— Vino şi pupă-mă-n fund, îl invită Hamilton.

— S-ar putea să dau peste vreo duzină de trandafiri pe-acolo, făcu Isaac.

Amândoi bărbaţii începură să râdă.

Asta era o glumă de homosexuali. Nici unul dintre ei nu era homosexual, dar făceau adesea astfel de glume, luându-se reciproc peste picior. E un lucru obişnuit la heterosexuali. Li se întâmpla mereu.

— Ai avut încredere într-un *hispanic,* reluă Isaac, clătinând iarăşi din cap. Nici nu te-ai gândit să-l verifici…

— A fost verificat, îl contrazise Hamilton.

— Nu de mine.

— A fost *verificat,* repetă Hamilton, apăsând mai tare pe cuvinte.

— Dacă da, a fost…

— Cu atenţie, continuă Hamilton.

Şi se uită fix la Isaac.

Isaac nici nu tresări.

— Dacă *eu* l-aş fi verificat pe individ… zise el.

— *Tu* erai la Baltimore, specifică Hamilton.

— Putea să aştepte până mă-ntorceam.

— O vizitai pe maică-ta.

— Nu era nici o urgenţă.

— Ai fugit repede acasă la mama, de Crăciun.

Acum, Hamilton îl ataca pe Isaac, căruia nu-i plăcea să fie considerat „băiatul mamei”. Dar tot timpul se repezea la Baltimore s-o vadă pe maică-sa.

— Ai fugit acasă, la maică-ta, să mănânci *plăcintă cu stafide,* zise Hamilton.

Reuşise să rostească aceste cuvinte ca şi când ar fi fost vorba de ceva obscen.

— Iar *tu,* i-o întoarse Isaac, l-ai verificat pe hispanic… Cine l-a verificat, la urma urmei?

— James.

— James! exclamă Isaac.

— Da, James. Şi l-a verificat într-un fel foarte profe…

— Pe *James* l-ai ales să facă o astfel de treabă? James, care după aia a folosit bâte *de baseball* pe…

— La vremea respectivă nu ştiam că James o să rateze, zise Hamilton, cu răceală. *Tu* erai la Baltimore. Cineva trebuia să facă treabă. I-am cerut lui James să-l verifice. S-a întors cu date care păreau bune.

— Ca, de exemplu?

— Ca, de exemplu, că nu face parte din nici o bandă. Că lucrează pe cont propriu. Nu are dosar la poliţie. Că, mai demult, a fost curier pentru oamenii lui Chang. Mi-am închipuit…

— Nici în chinezi nu trebuie să ai încredere, făcu Isaac.

— În *nimeni* nu trebuie să ai încredere, zise Hamilton, sec. Nu ştiai care era situaţia aici, tu erai la *Baltimore.* A trebuit să acţionez după propriul meu instinct.

— E adevărat, nu ştiam care era situaţia.

— E adevărat.

— Şi nici *acum* nu ştiu.

— Şi asta e adevărat.

— Tot ce ştiu e că Herrera a furat cei cincizeci de dolari.

— Da, asta e tot ce ştii.

— Vrei să-mi spui şi restul?

— Nu, răspunse Hamilton.

Gemenii Ba fuseseră, de asemenea, ideea lui Hamilton.

Se numeau Ba Zheng Shen şi Ba Zhai Kong, dar lumea din afara comunităţii chineze le zicea Zing şi Zang. Aveau douăzeci şi şapte de ani, Zing fiind mai mare cu cinci minute. Semănau perfect şi erau extraordinar de frumoşi. Se zvonea că odată Zing trăise cu o americancă roşcată, nemaipomenit de bine făcută, timp de şase luni şi ea nu-şi dăduse seama că făcea dragoste când cu unul, când cu altul dintre cei doi fraţi.

Zing şi Zang erau convinşi că, dacă s-ar întâmpla vreodată ca chinezii să obţină supremaţia în lume – lucru de care nu se îndoiau că o să se

întâmple cândva – asta s-ar datora nu faptului că regimul comunist era o formă de guvernământ mai bună decât democraţia, ci faptului că ei, chinezii, se considerau oameni de afaceri de primă mână. Zing şi Zang erau tineri, energici şi foarte ambiţioşi. În Chinatown se zvonea că, dacă preţul ar fi fost destul de bun, n-ar fi ezitat să-şi omoare propria mamă. Iar după aceea să-i scoată şi plombele de aur. Prima oară când gemenii Ba omorâseră un om, se întâmplase în Hong Kong, cu cinci ani în urmă, când aveau doar douăzeci şi doi de ani. La acea vreme, preţul fusese de o mie de dolari pentru fiecare.

Acum, preţul era ceva mai mare.

În decembrie, de exemplu, când Lewis Randolph Hamilton îi contactase pentru prima dată în privinţa unui curier pe nume Jose Domingo Herrera, le oferise trei mii de dolari ca să-l aranjeze pe portorican şi să recupereze cei cincizeci de mii de dolari pe care acesta îi va fi avut asupra lui. Zing şi Zang îl priviseră pe Hamilton drept în ochi – aveau o fizionomie mai de nepătruns decât a celor mai mulţi dintre chinezi, poate fiindcă îşi purtau frumuseţea cu un aer sfidător, aproape provocator – şi îi spuseseră că preţul curent pentru scoaterea din circuit a cuiva era de patru mii de dolari pentru *fiecare* – opt mii în total; dacă îţi convine, bine, dacă nu, nu. Hamilton zisese că nu voia, Doamne fereşte, să-l omoare pe hispanic, ci doar să-l *aranjeze* puţin. Opt mii, în total, spuseseră băieţii Ba, dacă îţi convine, bine, dacă nu, nu. Hamilton îşi dădu ochii peste cap, oftă din greu, dar acceptă preţul.

Ceea ce-i făcu să se mire.

Îi mira acelaşi lucru care-l mirase şi pe Herrera când fusese angajat de Hamilton să transporte cele cincizeci de kile: de ce nu se folosea acesta de oamenii săi pentru a-şi rezolva problema? De ce era dispus să plătească opt mii de dolari pentru ceva ce ar fi putut face şi gorilele lui?

Se întrebau, totodată, cum ar putea să întoarcă situaţia în propriul lor avantaj.

Primul fel în care se gândiră că ar putea să mai ciupească ceva, a fost să ia legătura cu viitoarea victimă, acest Jose Domingo Herrera şi să-i spună că fuseseră plătiţi să-l scoată puţin din circulaţie, pe ziua de 27 decembrie, adică la două zile după Crăciun.

— De Anul Nou vei fi în cârje, îi spuse Zing.

Amândoi vorbeau englezeşte ca doi bucătari chinezi dintr-un film din vremea goanei după aur, dar acest lucru nu-i făcea mai puţin periculoşi decât erau. Nici viperele nu vorbesc bine englezeşte.

Herrera, care deja se mira de ce-l angajase Hamilton curier, acum se mira şi mai tare de ce afurisiţii ăştia de chinezoi analfabeţi îi vorbeau despre planul de a-l scoate din circulaţie. Îşi imagină că voiau bani, *nu* să-l bată. Voiau să profite şi dintr-o parte şi dintr-alta. Ceea ce însemna că exista posibilitatea ca el să le dea nişte bani şi ei totuşi să-l ciomăgească. În oraşul ăsta viaţa era foarte dificilă.

Cei doi îi comunicară lui Herrera că voiau opt mii de dolari ca să uite de mica întâlnire pe care o aveau peste două săptămâni. Herrera îşi imagină că aceasta era suma pe care le-o plătea Hamilton ca să-l atace pentru a-şi recupera banii. Plănuise să fure dolarii pe care-i ducea în numele lui Hamilton. Şi să dispară în noapte. Să-l ia dracu' pe jamaican. Dar acum aceşti chinezoi reprezentau o problemă. Dacă îi trăgeau o mamă de bătaie, îi luau cei cincizeci de mii şi-i dădeau înapoi lui Hamilton, lăsându-l pe Herrera la pământ? Pe de altă parte, dacă le plătea el opt…

— S-a făcut, zise Herrera şi îşi strânseră mâinile.

Avea tot atâta încredere în această strângere de mâini, cât avea în ochii lor oblici.

Dar, ciudat, Herrera începu să-şi pună în spaniolă aceeaşi întrebare pe care şi-o puneau fraţii Ba în chineză.

— De ce vrea să mă aranjeze? zise Herrera cu voce tare şi în engleză.

— De ce să se folosească de doi *chinezii* întrebă Zang cu voce tare şi în engleza lor.

Chibzuiră o vreme împreună.

Era clar pentru toţi că lui Herrera i se întindea o cursă. Să încaseze cel puţin o bătaie. Şi, deşi trebuia să admită că zece mii de dolari erau un preţ bun pentru a te lăsa bătut – în acest oraş bătăuşii se angajau pentru sume mai mici – totuşi se întrebau de ce. Şi de ce urma ca bătăuşii să fie chinezi?

Fiindcă…

Păi…

Se uitau unul la celălalt.

— Fiindcă trebuie să vină ceva *chinezesc*! spuse apoi Herrera.

— A, al făcu Zing.

Herrera fu recunoscător că nu exclamase: „A, deci aşa!"

— Vreţi să ne asociem?

Fraţii Ba îi aruncară o privire de nepătruns. Chinezoii dracului, gândi el.

— Vreţi să facem afaceri împreună?

— A, afaceli, afaceli, zise Zing, rânjind.

Asta înţelegeau. Bani. Degetele le zburau pe abacele din cap.

— Aflaţi de ce vrea să mă bată, zise Herrera.

Zâmbiră, toţi trei.

Herrera îşi închipui că fraţii Ba zâmbeau fiindcă li se părea că dăduseră peste ceva care să-i transforme în jucători serioşi, în loc de gorile arătoase. Herrera zâmbea fiindcă se gândea că ar putea să părăsească oraşul nu numai în viaţă, ci şi bogat.

Zâmbind, îşi strânseră din nou mâna.

Unsprezece zile mai târziu, gemenii revenniră.

Încruntaţi.

În ajun de Crăciun, nici mai mult, nici mai puţin.

N-aveau respect pentru nimic.

Începuseră să fie bântuiţi de presimţiri negre în legătură cu această nouă asociere. Se văzuseră din nou cu Hamilton, care le plătise cincizeci la sută din suma cuvenită pentru treabă. Dar urmau să primească celelalte patru mii de dolari în momentul în care livrau banii de drog pe care Herrera avea să-i ducă peste trei nopţi.

— Dacă nu ducem banii de la tine, nu plimim banii noştli! spuse Zang.

— Pieldem bani deza! strigă Zing.

— Nu, nu, spuse Herrera cu calm, putem să facem bani.

— O, da, cum? întrebă Zing.

Cuvintele lui Zing sunau ca numele unei mâncări de pe un meniu chinezesc.

— Dacă reuşim să aflăm, zise Herrera. Contractul.

Gemenii se uitară chiorâş la el.

Ai dracului chinezi, gândi Herrera.

— V-a explicat *de ce!* întrebă el, cu răbdare.

— A zis să-ţi spunem: „Henny zice hello."

— Henny? întrebă Herrera.

— Henny Shoe.

Sau cam aşa suna.

Îşi dădu seama că vorbeau despre Henry Tsu.

Ceea ce voiau să spună era că, atunci când o să-l bată, pe 27 decembrie, urmau să-i transmită salutări din partea lui Henry Tsu, ca să pară că doi chinezi din marea bandă a lui Henry furaseră banii lui Hamilton.

A, deci aşa, gândi el.

CAPITOLUL XV

Acea duminică n-a fost o zi de odihnă.

În orice caz, nu pentru cei care trudeau.

Jamie Bonnem, de la poliţia din Seattle, încerca să pară răbdător şi serviabil, dar la capătul opus al liniei se percepea doar iritare. Nu-i plăcea să fie sunat acasă duminica de dimineaţă, devreme. Devreme pentru el. Pentru Carella era deja ora zece. Pe de altă parte, cazul său nu progresa deloc, iar Carella nu făcea decât să-i aducă aminte de acest lucru neplăcut.

— Da, răspunse el brusc, am vorbit cu puştiul Gillette. Am vorbit şi cu celălalt prieten mai vechi. Voi nu procedaţi la fel?

— Cum să nu, bineînţeles, da, zise Carella, cu amabilitate. *Şi* cum a ieşit?

— Încă n-am terminat cu Gillette.

— Adică?

— Nu are un alibi serios pentru noaptea în care s-a petrecut crima.

— El unde *zice* că a fost?

— Acasă şi citea. Ştii vreun puşti de douăzeci de ani care să stea acasă seara şi *să citească?* Eddie Gillette era acasă şi citea.

— Locuieşte singur?

— Cu părinţii.

— Ei unde erau?

— La film.

— L-aţi întrebat unde a fost în noaptea de Anul Nou?

— L-am întrebat pe *amândoi* unde au fost în noaptea de Anul Nou. Fiindcă dacă povestea asta *se leagă* de omorul sugarului de la voi…

— S-ar putea.

— Situaţia nu e disperată, Carella. Noi n-am eliminat pe nimeni doar pentru că în acea noapte se afla aici în Seattle, dar, pe de altă parte, dacă cineva îţi spune că bântuia pe Coasta de Est…

— Ce v-a zis Gillette?

— Că se afla la voi, pe terenul vostru.

— *Aici*? se miră Carella şi se aplecă mai mult asupra receptorului.

— Îşi vizita bunica de sărbători.

— Ai verificat pista asta?

— Nu, zise Bonnem. Poate vrei tu s-o verifici pe bunică, o cheamă Victoria Gillette şi locuieşte în Bethtown – e pe acolo un loc care se numeşte aşa?

— Da, este.

— Am vorbit cu ea la telefon şi mi-a confirmat cele spuse de Gillette.

— Cum sună povestea?

— Că au fost împreună la teatru în noaptea de Revelion.

— Gillette şi bunică-sa?

— Bunica are doar şaizeci şi doi de ani şi trăieşte cu un dentist. Toţi trei s-au dus să vadă o reluare… cum îi zice, Doamne? Nu sunt în stare să-mi citesc propriile notiţe.

Carella aşteptă.

— N-are importanţă, spuse Bonnem. Dentistul confirmă. Toţi trei s-au dus să vadă, cum dracu-i zice, ceva cu Charlie şi apoi au ieşit în stradă şi s-au dus cu mulţimea până la un hotel care se numeşte *Elizabeth* – este pe-acolo un astfel de hotel?

— Da, există un asemenea hotel, confirmă Carella.

— La Salonul Raleigh, unde bunica şi dentistul au dansat, iar Eddie a încercat să agaţe o blondă îmbrăcată într-o rochie roşie. Toate datele astea le-am aflat de la Eddie, bunică şi dentist, al cărui nume este Arthur Rothstein. Nu ştim cum o cheamă pe fata în roşu, zise Bonnem, sec, fiindcă Gillette nu-şi aminteşte.

— Unde se afla el între unu şi patruzeci şi cinci şi două şi jumătate?

— Cu blonda.

— Dentistul şi bunica…
— Confirmă, corect.
— Dar care e situaţia cu celălalt prieten?
— Îl cheamă Harley Simpson şi se întâlnea cu el în anul precedent, înainte de a-l cunoaşte pe Gillette. Are un alibi solid pentru noaptea în care a fost ea omorâtă. Şi era în Seattle în noaptea de Anul Nou.
— Hmm, făcu Carella.
— Asta-i, conchise Bonnem.
— Care a fost reacţia bătrânului?
— Nici nu ştie că ea a murit. E sedat puternic, pe moarte şi el.
— Mai există cineva în familie? Fraţi, surori?
— Nu. Doamna Chapman a murit acum doisprezece ani. Au fost doar cele două surori. Şi soţul, evident. Soţul Melissei. Vrei să ştii ce cred eu? Înainte de-a se încheia săptămâna, vor ateriza aici să rezolve probleme de succesiune.
— Este chiar atât de grav?
— E o chestiune de zile, cel mult.
— De unde ştii că există un testament?
— Cunoşti vreun multimilionar care moare fără să lase un testament?
— Nu cunosc nici un multimilionar, preciză Carella.
— Ştiu că există un testament fiindcă mi-am urmărit o idee personală. Să-ţi spun adevărul, Carella, nu cred că povestea de-aici e legată de cazul tău din noaptea de Anul Nou. Presupun că e vorba de două cazuri distincte. Eşti de suficientă vreme poliţai, ca să ştii că există şi coincidenţe…
— Da.
— Şi eu. Aşa că nu uit ce s-a întâmplat acolo, dar trebuie să tratez cazul de-aici ca pe un caz independent, mă urmăreşti? Şi am început să mă gândesc că dragostea sau banii sunt singurele motive pe Planeta cea Verde a Domnului şi am început să mă întreb dacă bătrânul şi-a făcut

testamentul. Fiindcă se juca de-a concubinajul cu o femeie mai tânără, înainte de-a se…

— Ooo!

— Da, înainte de-a se îmbolnăvi. O cheamă Sally Antoine. E o femeie frumoasă, care conduce un salon de cosmetică în centru. Treizeci şi unu de ani, faţă de cei şaptezeci şi opt ai lui. Începi să te întrebi, nu?…

— Pe mine chiar că m-ar face să mă întreb, zise Carella.

— … dacă nu cumva figurează şi ea în testamentul bătrânului. În caz că *există* un testament. Aşa că am început să pun unele întrebări.

— Şi ce-ai aflat?

— Femeia mi-a spus că habar n-are dacă este trecută în testamentul bătrânului. De fapt, a zis că nu vede nici un motiv pentru asta. Dar când îmi intră o idee în cap, nu-mi mai iese chiar aşa de uşor. Fiindcă dacă doamna este menţionată în testament, iar fiica mai tânără a aflat cumva…

— Aha.

— … atunci poate că a venit aici ca să-l convingă pe bătrân să *schimbe* testamentul câtă vreme mai era în stare să-şi scrie numele. S-o *scoată* pe pupăză din el. Deşi nu e o pupăză, să ştii, Carella. E o femeie onorabilă, divorţată, cu doi copii, care a venit aici din Los Angeles şi a muncit şi munceşte din greu ca să-i meargă coşmelia. N-o prea văd trăgând doi plumbi în Joyce Chapman.

— Ai văzut testamentul?

— Ar trebui să te faci poliţist, zise Bonnem, sec. Ceea ce am reuşit – nu puteam să-l întreb pe bătrân dacă a întocmit un testament, fiindcă este aproape în comă – a fost să vorbesc cu avocatul lui…

— Cine-i avocatul lui?

— Un tip tânăr, care a preluat treaba când Melissa şi bărbatul ei s-au mutat în Est. Hammond a fost avocatul lui Chapman. L-a angajat cu puţin timp înainte de-a se căsători cu Melissa – e un pic

de nepotism la mijloc, nu crezi? A cunoscut-o pe Melissa când s-a întors din Vietnam, unde a servit în armată, apoi, după cum se ştie, a devenit avocatul bătrânului.

— El e cel care a redactat testamentul?

— Hammond? Nu. Şi nici avocatul *cel nou.* A zis că nu avea cunoştinţă de testament. Cred că-şi proteja spatele. Aşa că l-am întrebat cine *ar putea* să ştie de existenţa testamentului şi el mi-a sugerat să vorbesc cu un tip în vârstă de-aici, din oraş, pe nume Geoffrey Lyons, care fusese cândva avocatul lui Chapman şi s-a retras din activitate exact înainte ca ginerele să preia această funcţie. El mi-a spus că redactase un nou testament pentru Chapman cu doisprezece ani în urmă, da, chiar după moartea doamnei Chapman. Dar testamentul este un secret profesional între avocat şi clientul său şi nu există nici un mijloc prin care să-l pot obliga să divulge acest secret.

— Ştie că cercetezi o crimă?

— E un tip dur.

— Chapman nu are o copie a testamentului?

— Ba da.

— Unde?

— Tu unde-ţi ţii testamentul, Carella?

— Într-un seif.

— Miss Ogilvy mi-a spus că tot într-un seif îşi ţine şi bătrânul testamentul. Aşa încât cer un ordin de la tribunal să deschid seiful, iar judecătorul mă întreabă dacă cunosc conţinutul testamentului. Eu îi răspund: „Nu, de-aia vreau să deschid seiful." Aşa că el zice: „Conţinutul acestui testament ar putea să constituie o cauză probabilă pentru comiterea acestei crime de omor?" îi spun că asta încerc să aflu şi eu, iar el zice: „Cererea se refuză."

— Cine a dactilografiat testamentul? întrebă Carella.

— Cum adică cine a dactilografiat testamentul? De unde dracu' sa ştiu eu cine l-a bătut la maşină?

— Ai putea să încerci să afli.

— De ce?
— Dactilografele care lucrează la firme de avocatură au memorie foarte bună.
Linişte pe fir. Bonnem se gândea.
— S-o găsesc pe secretară sau mai ştiu eu pe cine? zise el într-un târziu.
— Cam aşa, confirmă Carella.
— Şi s-o întreb *pe ea* dacă-şi aduce aminte ce cuprinde testamentul.
— Ar fi un început.
— Şi dacă ea zice că testamentul *menţionează* numele lui Sally Antoine…
— Atunci ar trebui s-o mai vezi o dată pe doamna Antoine.
— N-ar fi un fruct din pomul otrăvit?
— Îndată ce moare bătrânul, ceea ce zici că se va întâmpla în câteva zile…
— Din clipă în clipă.
— Atunci testamentul se va deschide şi va deveni public, între timp tu lucrezi la crimă.
— Da. Dar, ştii, femeia asta, Antoine, a fost aici în Seattle de Revelion. Asta exclude orice legătură cu cazul tău. Chiar dacă ea *apare* în testament.
— Să vedem ce zice testamentul.
— Bărbatul celeilalte s-a întors în Est. De ce nu-l întrebi *pe el!*
— Hammond? Ce să-l întreb?
— Ce figurează în testament.
— Dar el de unde să ştie?
— Păi, poate că nu ştie. Dar, dacă eu o să-mi tocesc pingelele căutând o persoană care a scris la maşină un testament acum Dumnezeu ştie câţi ani, atunci poţi să pui şi tu mâna pe telefon.
Carella zâmbi.
— Să-mi spui cum te descurci, zise el.
— Am să sun cu taxă inversă, preciză Bonnem.

Existaseră momente în luna care trecuse când Herrera şi-ar fi dorit ca partenerii săi să fie portoricani, dar ce puteai să faci? Zarurile îi

sortiseră doi chinezi care, conform înţelegerii, nici nu-i trăseseră o bătaie şi nici nu-i transmiseseră salutări din partea lui Henry Tsu, pe 27 decembrie, în schimb, în acea zi, Herrera dispăruse cu banii pentru droguri, iar Zing şi Zang se duseseră înapoi la Hamilton – aparent ruşinaţi – să-i returneze banii. Pe 28 decembrie, vechiul an se scurgea grăbit prin clepsidră, iar Herrera tot mai şedea pe cei cincizeci de mii de dolari, sperând să-i transforme peste noapte într-o avere adevărată. Ştia că drogurile erau singura cale. Orice alt mod de a transforma o sumă de bani într-o sumă şi mai mare se dovedea o prostie, în America nu mai existau străzi pavate cu aur. Astăzi, străzile Americii sunt burduşite de cocaină. Cocaina a devenit noul vis american. Câteodată, lui Herrera i se părea că totul era un complot comunist. Dar cui îi păsa?

Pe 28 decembrie, fraţii Ba veniră să-i comunice tot ce aflaseră.

Punându-şi în pericol propriile lor vieţi, ziceau ei.

— Foalte peliculos, spuse Zing.

— Dacă află Henny Shoe, tssst! făcu Zang şi-şi trecu sugestiv degetul arătător peste beregată.

— Vreţi să câştigaţi, sau ce? întrebă Herrera.

Fraţii Ba chicotiră.

În mod ciudat, râsul îi făcea să pară şi mai ameninţători.

Zing era cel care vorbea mai mult. Engleza lui părea ceva mai bună decât a fratelui său. Herrera asculta concentrat. În parte, pentru că engleza lui Zing era greu de înţeles, dacă nu-l urmăreai cu atenţie şi apoi, pentru că ceea ce relata acesta îi ridica lui Herrera părul măciucă.

Zing vorbea despre un contract de droguri de un milion de dolari.

— Un milion de dolari, spuse el.

O sută de kile la zece mii kilul. La un preţ redus, fiindcă Tsu cumpăra o cantitate mare.

— O sută de kilograme, zise Zing.

Transportul venea din Miami, cu automobilul.

Pe 23 ianuarie.

— Adlesa sea, lest malfă alt, spuse Zing.

— Ce? întrebă Herrera.

— Adlesa sea, lest malfă alt, repetă Zing exact ceea ce spusese prima oară. Îi arăta lui Herrera o bucăţică de hârtie pe care figurau, parcă zgâriate de o labă de pisică, câteva adrese în engleză. Adlesa sea, zise el, indicând prima adresă.

— Ce? întrebă din nou Herrera.

— Adlesa sea.

— Ce dracu' vrea să zică?

După o întreagă pantomimă, Zing şi fratele său reuşiră să-i transmită lui Herrera ideea că prima adresă de pe hârtiuţă era cea a unui apartament în care urma să se facă testarea şi gustarea…

— Ţinţi kiloglame, zise Zing şi ridică mâna dreaptă, arătându-şi cele cinci degete răsfirate.

— Cinci kile, spuse Herrera.

— Da, da, confirmă Zing, clătinând din cap.

— Vor fi testate şi gustate la adresa asta…

— Da, adlesa sea.

— Şi dacă totul e în regulă, restul de marfă va fi ridicat de la cea de-a doua adresă.

— Da, încuviinţă Zing, lest malfa alt, şi-i rânji fratelui său, vrând parcă să-l facă pe acesta să priceapă avantajul de a fi poliglot.

— Unde numai *câteva* pachete vor fi testate, la întâmplare.

— Da, numa' unii.

— Şi dacă cele cinci kile nu ies bine la testare? întrebă Herrera.

Zing explică imediat că afacerea cade, în acest caz. Cei din Miami şi oamenii lui Tsu se duc fiecare în treaba lor şi nimeni nu se supără.

— Nu supălă niminea, zise el, clătinând din cap.

— Dar, dacă fetiţa iese albastră…

— Da, zise Zing, aprobând din cap.

— Atunci ei predau cele cinci kile, iar oamenii lui Tsu plătesc cei cincizeci de mii de dolari.
— Ţinţi zeţi mii, da.
— Şi apoi se duc la cea de-a doua adresă ca să facă nişte testări la întâmplare şi să ridice restul de marfă.
— Da, lestul de la malfa.
Herrera se gândi câteva clipe.
— Ăştia din Miami sunt chinezi? întrebă el apoi.
— Nu, nu, spanioli, preciză Zing.
Aşa îşi închipuia şi Herrera.
— Trebuie să aflu cum să iau legătura cu ei, spuse Herrera. Şi trebuie să ştiu codurile sau parolele pe care le folosesc la telefon. Puteţi să obţineţi aceste informaţii?
— Foalte gleu, zise Zang.
— Foalte peliculos, confirmă Zing.
— Vieţi să câştigaţi foalte mulţi bani? îi maimuţări Herrera.
Fraţii Ba chicotiră din nou.
Herrera se gândea că, dacă ar putea să cumpere cele cinci kile nenorocite puse deoparte pentru testare şi gustare…
Să cumpere afurisitele alea de cinci kile cu banii pe care-i furase de la Hamilton…
Păi, atunci, ar putea să transforme marfa pură în cincizeci de mii de doze de…
La douăzeci şi cinci de dolari doza…
Iisuse!
Astă însemna un milion şi un sfert!
Pe care, dacă o să-i împartă cu chinezoii, după cum conveniseră…
— Bani foalte mult, pe cuvânt, zise Zing, râzând.
— Pe cuvânt, încuviinţă Herrera, zâmbindu-le ca un crocodil.
Acum – la ora douăsprezece, la prânz, în cea de-a douăzeci şi doua zi a lunii ianuarie – Herrera dădu un telefon interurban. Doar faptul că forma

codul zonei 305 îl făcea să se simtă important. Cheltuia atâţia bani pentru o convorbire telefonică. Dar, la urma urmei, cheltuia din banii lui Hamilton.

Persoana care răspunse era un columbian.

Cei doi bărbaţi vorbiră numai în spaniolă.

— Patru-şapte-unu, spuse Herrera.

Numerele de cod pe care i le procuraseră inventivii fraţi Ba. Magie chinezească!

— Opt-trei-şase, răspunse bărbatul.

Răspunsul la codul dat de Herrera.

Ca nişte spioni.

— O schimbare pentru mâine seară, comunică Herrera.

— Sunt deja pe drum.

— Dar poţi să iei legătura cu ei.

— Da.

— Atunci anunţă-i.

— Ce schimbare?

— Pentru test. O altă adresă.

— De ce?

— Căldură mare.

— Spune-mi-o.

— East Redmond 705, apartamentul 34.

— Bine.

— Repetă.

Bărbatul îi citi adresa..

— Pe mâine, zise Herrera.

— Altceva? întrebă bărbatul.

— Altceva? Într-o străfulgerare, Herrera îşi dădu seama că aproape uitase de codul de încheiere. Trei-trei-unu, spuse el.

— *Bueno,* răspunse bărbatul şi închise.

Magazinul Cowboy-ului era închis duminica, aşa că se întâlni cu Kling într-o mică plăcintărie, pe Mason Avenue. La unu şi un sfert, în acea după-amiază, locul era plin de prostituate care nu se duseseră încă la culcare. Atât Palacios cât şi Kling erau bărbaţi bine, dar nici una dintre femei nu

părea să-i observe. Palacios se grăbea să termine ce avea de făcut. Îi displăcea profund să i se strice duminicile cu porcării de-astea. Şi apoi, nici nu era prea încântat de ceea ce reuşise să afle.

— Nu intră nici un vas mâine, se adresă lui Kling. În orice caz, nu cu droguri. Ziceai că din Columbia.

— Asta e informaţia pe care o deţin.

— Sub pavilion scandinav?

— Da.

— Nimic, spuse Palacios. Am vorbit cu nişte tipi pe care-i cunosc; porturile sunt ca şi moarte acum. Nu numai pentru droguri. Vorbesc de banane, grapefruit, automobile. Unii zic că adie un vânt de grevă. Vapoarele mai stau pe-acasă, de teamă că fac drumul până aici şi nu are cine să le descarce.

— Ăsta descarcă în afara portului.

— Ştiu, mi-ai spus. O sută de kile. Cocaină în valoare de un milion de dolari, destinată unei bande jamaicane.

— Asta e informaţia pe care o am.

— Cine ţi-a dat-o? Herrera? Care, întâmplător, ştiu unde se află.

— Ştii? făcu Kling, surprins.

— Trăieşte cu o puicuţă, Consuelo Diego, iar tipa lucrează pentru voi, băieţi.

— E poliţistă?

— Nu, răspunde la apeluri telefonice, la 911. Funcţionară. Mai demult a lucrat într-un salon de masaj, aşa că aici e mai bine, cred. S-au mutat într-o locuinţă de pe Vandermer Street acum vreo două zile.

— Unde anume pe Vandermer?

— Poftim, ţi-am scris adresa. După ce o memorezi, înghite bileţelul.

Kling se uită lung la el.

Palacios rânjea.

Îi dădu lui Kling bucăţica de hârtie pe care scrisese adresa şi numărul apartamentului. Kling

citi totul şi apoi strecură bileţelul în coperta carnetului său de notiţe.

— Cât e de serios acest tip? întrebă Palacios.

— Încep să cred că nu cine ştie ce.

— Fiindcă îmi pute ceva, pricepi?

— Ce, de exemplu?

— Zici că cei care preiau marfa sunt jamaicani, da?

— Aşa m-a informat el.

— O sută de kile.

— Da.

— Nu-ţi sună nimic fals?

— Ce vrei să spui?

— Jamaicanii nu sunt băgaţi în afaceri atât de mari. Ei manevrează cantităţi mici, în mod regulat. Un kil ici, unul colo, tot la două zile. Se grăbesc să vândă kilul şi obţin zece mii de doze a douăzeci şi cinci de dolari bucata. Asta înseamnă un sfert de milion. Cred că un kil îi costă în medie cincisprezece mii, ceea ce înseamnă un profit de peste două procente. Auzi, tot mai vrei să te faci poliţist când creşti mare?

Palacios rânjea din nou.

— Deci ziceam că pentru o bandă de jamaicani chiar şi o cantitate de *cinci* kile e mult. Dar *o sută* de kile? Care să vină direct pe apă, în loc să vină din Miami? Ascultă ce-ţi spun. Ceva nu este în regulă!

De aceea îi plăcea lui Kling să audă tot felul de lucruri care nu veneau prin buletinele de informaţii ale poliţiei.

Henry Tsu începea să creadă că Juan Kai Hsao va ajunge departe în afaceri. Cu condiţia ca ceea ce-i spunea să fie adevărat. Era o veche zicală chinezească, iar în engleză suna aşa: „Chiar şi o veste bună este o veste proastă, dacă e falsă.” Juan avea o mulţime de veşti bune în acea după-amiază de duminică – dar erau ele adevărate?

Primul lucru pe care i-l comunicase era că banda lui Hamilton se numea Trinity.

— Trinity? se miră Henry. Părea o denumire ciudată pentru o bandă, fie ea şi jamaicană. Ştia că existau bande care se intitulau Dog (Câinele), sau Jungle (Jungla), ba chiar Okra Slime (Nămolul din Okra). Dar Trinity (Trinitate)?

— Fiindcă, din ce am înţeles eu, zise Juan, s-a născut într-un loc care se numeşte Trinity, în apropiere de Kingston, în Jamaica, evident. Aşa am înţeles eu.

— Trinity, repetă Henry.

— Şi fuseră tot trei cei care au iniţiat-o. Deci *trinity* înseamnă trei. Cred. Ca în Sfânta Treime.

Henry nu ştia absolut nimic despre Sfânta Treime.

Şi nici nu-l interesa.

— Hamilton a fost unul dintre cei trei? întrebă el.

— Nu. Hamilton a venit mai târziu. I-a omorât pe cei trei de la început. Acum el conduce banda, dar se sfătuieşte cu un tip pe care-l cheamă Isaac Walker. Care şi el a omorât câţiva oameni. În Houston. Se crede că amândoi sunt foarte periculoşi.

Henry ridică din umeri. Din proprie experienţă ştia că nimeni nu putea fi mai rău decât chinezii. Se întreba dacă Hamilton sau Walker înmuiaseră vreodată un băţ de bambus în excremente de om, ca apoi să-l înfigă în unghiile şefului unei bande rivale. A trage cu pistolul, nu înseamnă a fi rău. A fi rău, înseamnă a simţi plăcere când o altă fiinţă umană se chinuieşte şi suferă.

— Ce e cu Herrera? întrebă el.

Se cam săturase de toate porcăriile astea despre banda lui Hamilton, cu numele ei religios ridicol.

— Păi, de-aia îţi povestesc despre Trinity, spuse Juan.

— Da, de ce?

— Fiindcă Herrera n-are nici o legătură cu asta.

— Cu cine? Cu banda?
— Asta nu ştiu.
— Spune ce ştii, zise Henry, cu nerăbdare.
— Ştiu că nu Herrera e cel care împrăştie zvonurile. El n-are de-a face cu chestia asta.
— Atunci cine e de vină? întrebă Henry, încruntându-se.
— Trinity.
— Banda lui Hamilton?
— Da.
— Zic că l-am luat pe Herrera prin surprindere şi că i-am furat cei cincizeci de mii de dolari?
— Da.
— De ce?
— Nu ştiu de ce, răspunse Juan.
— Eşti sigur că e aşa?
— Absolut. Fiindcă am vorbit cu câteva persoane care au fost abordate.
— Ce persoane?
— De aici, din comunitatea chineză.
Henry ştia că nu era vorba de oameni de afaceri recunoscuţi ca atare în comunitatea chineză. Era vorba de chinezi ca Henry însuşi. Şi el spunea că unele persoane…
— Cine a luat legătura cu ei? întrebă Henry.
— Cei din Trinity.
— Şi ziceau că noi am furat…
— Cincizeci. De la bandă. Că banii erau la un curier angajat de ei. Herrera.
— Cu câte persoane ai vorbit?
— Vreo şase.
— Şi oamenii lui Hamilton i-au contactat?
— Pe toţi.
— De ce? întrebă din nou Herrera.
— Nu ştiu, răspunse Juan.
— Află, zise Henry. Îl bătu pe spate şi-l conduse la uşă. Apoi băgă mâna în buzunar, scoase un teanc de bancnote de-o sută de dolari, ciupi cinci şi-i dădu lui Juan. Du-te şi cumpără-ţi nişte haine!

Rămas singur, Henry se îndreptă spre un dulăpior roşu, lăcuit, cu mânere de alamă, deschise uşa, scoase o sticlă de gin marca Tanqueray şi îşi turnă o porţie bună pe un singur cub de gheaţă, într-un pahar scund. Se aşeză pe un scaun tapiţat în roşu, care se asorta cu dulăpiorul, aprinse un lampadar cu abajurul tivit cu mătase roşie şi începu să-şi soarbă băutura. În China, roşul era culoarea norocului.

De ce să-l vorbească de rău?

De ce să spună că el a furat ceea ce n-a furat? De ce?

Singurul lucru la care se putea gândi era transportul ce sosea a doua zi din Miami.

O sută de kile de cocaină.

Pentru care va plăti un milion de dolari.

În numerar, bineînţeles. În astfel de: afaceri, nu achiţi drogul cu cec.

Să fie banda lui Hamilton cu ochii pe acel transport? Trinity, ce nume ridicol! Dar, să presupunem că aşa era… de ce să-l bârfească pe Henry? Să presupunem că, în cel mai rău caz, ar fi posibilă deturnarea unui transport de către banda de chinezi; de ce să răspândească zvonul că Henry a furat mizilicul ăla de cincizeci de mii de dolari?

Şi deodată îi veniră în minte cuvintele-cheie.

Jamaican.

Şi chinez.

Dacă Hamilton ar fi plănuit să ciupească un transport destinat unei alte bande *jamaicane,* să zicem banda Banton sau Dunkirk Boys, mult mai puternice decât prăpădita lui de Trinity, ar fi făcut-o fără vreun avertisment. Un atac cu puştile Uzis sau AK-47, jamaicani contra jamaicani, faţă-n faţă, cel care învinge ia totul.

Dar Henry era *chinez.*

Banda lui era de *chinezi.*

Iar dacă jamaicanii lui Hamilton începeau să-i calce pe chinezi pe bătături, atunci numai Buddha

însuşi ar putea şti ce urmări ar avea acest lucru în oraş.

Doar dacă nu cumva…

Toţi hoţii ştiu ce-i aceea răzbunare.

În toate culturile şi în toate limbile.

Dacă Henry ar fi furat cu adevărat cincizeci de mii de dolari de la banda lui Hamilton, atunci Hamilton ar fi perfect îndreptăţit să se răzbune.

Cei cincizeci de mii, plus dobânda.

O dobândă a dracului *de mare* când te gândeşti că ceea ce venea de la Miami era în valoare de un milion de dolari, dar onoarea la hoţi era foarte scumpă.

De aici toate porcăriile care circulau prin oraş.

Hamilton îşi aranja pretextul dinainte: Tsu mi-a făcut-o, iar eu i-o plătesc.

Asta e ceea ce crezi *tu,* gândi Henry. Apucă telefonul şi formă acelaşi număr din Miami pe care-l făcuse şi Herrera cu cinci ore în urmă.

Se lăsase întunericul când ajunseră la locuinţa Angelei Quist, duminică seara. Fusese la repetiţii pentru o piesă toată ziua, le spuse ea şi era epuizată. Ar fi preferat ca această discuţie să aibă loc a doua zi de dimineaţă, fiindcă tot ce-şi dorea acum era să-şi facă o supă, să se uite la televizor şi apoi să se culce.

— Nu durează mult, zise Carella. Voiam doar să verificăm o ipoteză a poliţiei din Seattle.

Angela oftă adânc.

— Zău, spuse Meyer, doar câteva întrebări.

Femeia oftă din nou. Părul de culoarea mierii părea lipsit de viaţă. Ochii de safir îşi pierduseră culoarea. Şedea pe canapea sub reproducerile după Picasso. Poliţiştii stăteau în picioare. În apartament era suficient de frig ca să te simţi bine în palton.

— A pomenit vreodată Joyce de-o femeie numită Sally Antoine? întrebă Carella.

— Nu, nu cred. De ce?

— N-a spus niciodată că tatăl său avea o legătură? N-a pomenit niciodată vreun nume de femeie? o iscodi Carella.

— Nu-mi aduc aminte să fi spus aşa ceva.

— A vorbit vreodată de testamentul tatălui său?

— Nu.

— Când s-a dus la Seattle, a spus de ce pleacă?

— Da. Tatăl său era foarte bolnav. Se temea că ar putea să moară până să apuce să-l mai vadă o dată. Angela se uită la ei cu o privire nedumerită. De ce n-o întrebaţi pe Joyce toate acestea? vru să afle ea.

Deodată, poliţiştii îşi dădură seama că nu-i comunicaseră încă.

Angela nu ştia.

— Domnişoară Quist, spuse Carella, cu blândeţe în voce, Joyce a murit. A fost omorâtă luni noaptea, săptămâna trecută.

— O, la naiba! exclamă ea.

Rămase aşezată pe canapea, sub reproducerile după Picasso, cu fruntea plecată.

Clătina din cap mereu.

Fără să spună vreun cuvânt.

În sfârşit, oftă din greu şi îşi ridică privirea spre ei.

— Aceeaşi persoană? întrebă Angela.

— Nu ştim.

— Doamne!

Tăcu din nou.

— Sora ei a aflat? întrebă apoi.

— Da.

— Cum a reacţionat?

— Destul de bine, cred.

— Erau atât de apropiate, spuse Angela.

Amândoi poliţiştii o priviră.

— Se vedeau foarte des.

Ei continuau s-o privească.

— *Foarte* des? întrebă Meyer.

— O, da.

— Chiar şi *după* ce a rămas gravidă?

— Da, sigur. De fapt, Melissa a fost cea care s-a ocupat de toate.

— *Care* toate? întreba Carella.

— Să găsească o agenţie pentru adopţii, spuse Angela.

CAPITOLUL XVI

— Au reuşit să ajungă la Richard şi Melissa Hammond decât luni dimineaţa, pe la ora unsprezece, fiindcă fuseseră obligaţi să mai facă un drum. Când au ajuns acolo, i-au găsit pe soţii Hammond împachetând. Melissa le spuse că primiseră un telefon din Seattle, de la Pearl Ogilvy, care o anunţase că tatăl său murise în acea dimineaţă, la opt fără şapte minute, ora locală. Cei doi doreau să prindă o cursă de avion după-amiaza devreme.

Carella şi Meyer îşi exprimară condoleanţele.

— Vor fi multe lucruri de rezolvat, nu-i aşa? spuse Carella.

— Pearl ne va fi de mare ajutor, zise Hammond.

— Sunt convins, spuse Carella şi zâmbi larg. Ştiu că e un moment nepotrivit…

— Ne cam aşteptam, adăugă Hammond.

— Da. Dar mă gândeam dacă am putea să vă punem câteva întrebări.

Hammond se uită la el, surprins.

— Pe cuvânt, nu cred că este…

— Da, ştiu. Şi, credeţi-mă, aş dori şi eu să nu fi fost omorâte trei persoane, dar au fost.

Ceva din vocea lui Carella îl făcu pe Hammond să-şi ridice privirea de la valiza deschisă.

— Aşa că, zău că-mi pare rău, spuse Carella, deşi vocea nu-i reflecta regretul, dar am dori să ne acordaţi câteva minute.

— Desigur, acceptă Hammond.

De cealaltă parte a patului, Melissa îşi aranja cu grijă hainele într-o sacoşă. Poliţiştii stăteau lângă uşă, simţindu-se stânjeniţi într-o cameră atât de intimă ca dormitorul, stânjeniţi de faptul că nu fuseseră invitaţi să-şi scoată paltoanele.

— Ultima dată când am vorbit, continuă Carella, ne-aţi spus că n-aţi mai văzut-o pe Joyce din februarie…

— De pe 12 februarie, preciză Meyer, consultându-şi însemnările.

— Da, e adevărat, confirmă Melissa, stând tot aplecată şi împachetând.

— Când era gravidă în patru luni, zise Carella.

— Da.

— Şi că n-aţi observat că e gravidă.

— Nu.

— Fiindcă toate femeile Chapman au sarcini mici, nu-i aşa, domnule Hammond?

— Scuzaţi-mă, dar ce…

— Nu aţi spus aşa? Că toate femeile Chapman au sarcini mici.

— Da.

— La ce femeie Chapman vă refereaţi?

— Iertaţi-mă, dar, zău, nu înţeleg la ce…

— Soţia dumneavoastră a avut o singură soră. Pe Joyce. Bănuiesc că nu vă referiţi la Joyce, fiindcă nu aţi văzut-o niciodată însărcinată. Şi ultima oară când *mama* Melissei a fost gravidă, s-a întâmplat cu douăzeci de ani în urmă. *Pe ea* n-aveaţi cum s-o vedeţi însărcinată, aşa-i?

— E-adevărat, n-am văzut-o.

— Deci la ce femei Chapman v-aţi referit?

— Păi, la Melissa, desigur…

— Da, bineînţeles. Şi la cine altcineva?

— Ceea ce am vrut să spun, se explică Hammond, este că toţi din familie afirmau că femeile Chapman aveau sarcini mici.

— A! făcu Carella. Asta este explicaţia?

— Domnule Carella, nu ştiu ce anume vreţi să aflaţi, dar nu-mi place acest ton. Dacă aveţi ceva…

— Doamnă Hammond, e-adevărat că i-aţi sugerat surorii dumneavoastră Agenţia pentru adopţie Cooper-Anderson?

Melissa îşi ridică privirea de la sacoşă.

— Nu, răspunse ea.

O minciună sfruntată.

— Înainte de-a veni aici, astăzi de dimineaţă, spuse Carella, am fost să vorbim cu un domn

numit Lionel Cooper, unul dintre partenerii de la Cooper-Anderson…

— Ce înseamnă asta? întrebă Hammond.

— Domnul Cooper îşi aminteşte foarte clar că a avut câteva discuţii telefonice cu dumneavoastră…

— Soţia mea n-a vorbit niciodată cu vreo persoană numită…

— … în legătură cu sarcina surorii dumneavoastră şi darea în adopţie a copilului după naştere.

— Vă amintiţi de acele conversaţii telefonice? întrebă Meyer.

— Nu, nu-mi amintesc, răspunse Melissa.

— Dar cred că înţelegeţi că, dacă într-adevăr aţi purtat acele conversaţii telefonice, avem un motiv logic să presupunem că *ştiaţi* despre sarcina lui Joyce.

— *Nu* am ştiut că era însărcinată, replică Melissa.

— Aşa ne-aţi spus. Fiindcă nu eraţi prea apropiate şi vă vedeaţi rar.

— E-adevărat.

— Colega ei de cameră, o tânără numită Angela Quist, crede că eraţi foarte apropiate şi că vă vedeaţi foarte des. *Mai ales* după ce Joyce a rămas însărcinată.

— Se înşală, interveni Hammond, cu o voce categorică.

— Domnule Hammond, unde aţi fost în ajun de Anul Nou, mai bine-zis, în ziua de Anul Nou, între unu patruzeci şi cinci şi…

— A fost aici, cu mine, zise Melissa.

— Aţi fost amândoi aici între…

— Gata, domnilor, se opuse Hammond.

— Cum adică? întrebă Carella.

— Adică eu sunt avocat şi în acest punct se sfârşeşte discuţia noastră.

— Mi-am închipuit ca o să spuneţi aşa ceva, comentă Carella.

— Şi n-aţi greşit. Dacă nu aveţi…

— Avem, îl întrerupse Carella.

Hammond clipi des.

— Avem o probă.

Hammond clipi din nou.

— Un raport primit de la FBI, continuă Carella, în care se precizează că amprentele digitale prelevate de pe mânerul cuţitului folosit pentru a o înjunghia pe Annie Flynn sunt aceleaşi cu amprentele digitale din dosarul militar ale lui Richard Allen Hammond. Adică ale dumneavoastră.

Minţea.

Nu în legătură cu dosarele FBI. Bonnem din Seattle îi spusese că Hammond fusese în armată în timpul războiului din Vietnam, aşa încât ştia că amprentele acestuia se aflau, în mod obligatoriu, în dosarul său. Dar amprentele străine de pe mânerul armei fuseseră prea neclare pentru a putea fi folosite cu certitudine. Spera ca Hammond să nu fi purtat mănuşi când a forţat fereastra şi apoi în apartamentul familiei Hodding. Spera multe. Între timp însă îşi scotea cătuşele de la curea.

La fel şi Meyer.

Melissa păru să-şi dea brusc seama că o pereche de cătuşe erau pentru ea.

— Abia a murit tata, spuse aceasta. Trebuie să merg la Seattle.

Carella o privi în adâncul ochilor.

Ea îşi întoarse capul sub privirea lui îngheţată.

La ora unsprezece şi zece minute, în acea dimineaţă de luni, Herrera coborî pe treptele terasei din faţa blocului situat pe Vandermer 3 311 şi se îndreptă spre Est, către Soundview Boulevard.

Kling se afla exact în spatele lui.

Ajunsese aici la ora şapte, nu fiindcă şi-ar fi închipuit că Herrera se scula devreme, dar nu voia să rişte să-l piardă. Herrera înainta cu pas vioi, păi, sigur, lui nu-i îngheţase fundul timp de patru ore în

stradă. Îşi legăna braţele înainte şi înapoi, cu capul băgat între umeri din cauza vântului şi se grăbea de parca ar fi vrut să prindă un tren. Kling spera să nu-l poarte aşa prin tot oraşul. Îi era frig la urechi, avea mâinile îngheţate, picioarele amorţite, iar nasul nici nu şi-l mai simţea. Îl supăra faptul că, mai mult ca sigur, Herrera se trezise într-un pat cald, cu vreo oră şi ceva în urmă, făcuse dragoste cu Consuelo Diego şi apoi luase un mic dejun cald, în timp ce Kling stătea în cadrul unei uşi de vizavi, aşteptându-l să apară.

Herrera se opri să vorbească cu cineva.

Kling rămase mai în urmă, se întoarse spre o vitrină, privind pieziş către locul unde Herrera, în mod evident, cerea îndrumări.

Acum, bărbatul pe care-l oprise îi arăta ceva de-a lungul străzii.

Herrera îi mulţumi şi porni din nou.

Frig ca-n tundra îngheţată, pe-aici.

Kling porni şi el, rămânând la vreo douăzeci de metri în spate. Herrera îl cunoştea. O privire şi…

Se opri iarăşi.

De data asta pentru a se uita la un număr situat deasupra unui magazin.

Din nou în mişcare.

Kling în spatele lui.

Apoi, după ce, evident, văzuse vitrina şi recunoscuse ceea ce căuta, se îndreptă imediat spre uşă, o deschise şi intră.

Pe vitrină scria:

GO, INC.
TRAVEL AGENCY (AGENŢIE DE TURISM)

Kling era prea îngheţat pentru a aprecia gluma.

Traversă strada, îşi găsi un loc de supraveghere în cadrul uşii unei clădiri cu apartamente de închiriat, îşi vârî capul între umeri şi se puse pe aşteptat.

O oră mai târziu, Herrera ieşi vesel de la Go, Inc. De parcă ar fi fost deja plecat, nu doar în perspectivă. Pe faţă i se lăţea un zâmbet fericit; avea biletele în buzunar şi se afla pe punctul de a pleca undeva la soare şi la căldură. Kling porni în urma lui, dorindu-şi, o clipă, să meargă şi el acolo unde voia Herrera să se ducă. Departe de oraşul cu zăpada neagră ca funinginea, cu trotuarele acoperite de gheaţă şi cu cerul plumburiu, care-i ameninţa cu alte valuri de zăpadă. Să plece undeva. Oriunde.

Oare unde om merge acum? se întrebă el.

Herrera se ducea întins înapoi, pe Vandermer Avenue 3'311.

Urcă treptele din faţă, pătrunse în clădire şi… dispăru.

Kling îşi reluă locul de supraveghere, în uşa de vizavi de clădirea în care locuia Herrera. Nu peste multă vreme ieşi administratorul ca să-l alunge din uşa imobilului. Kling intră într-un bufet aflat cu câteva intrări mai sus, se aşeză la o masă de lângă fereastră şi comandă un sandviş cu brânză şi nişte cartofi prăjiţi, pe care-i mâncă în timp ce urmărea cu atenţie clădirea situată în diagonală pe partea opusă a străzii. Era la a treia ceaşcă de cafea când îl văzu pe Herrera ieşind din clădire cu o brunetă foarte nostimă agăţată de braţul lui sănătos. Femeia purta o haină de blană sintetică peste o micro-minifustă. Picioare fantastice. Toată numai zâmbet. „Consuelo", îşi zise Kling. Era aproape ora trei după-amiază.

Îi urmări prin parc, până pe Soundview şi apoi spre Est, până pe Lincoln Street; ajunseră la un complex pentru spectacole numit Gateway, unde rulau două filme diferite în cele două săli, Gateway I şi Gateway II. Kling nu avea cum să se aşeze la rând pentru bilete chiar în spatele lui Herrera, fiindcă acesta din urmă îl cunoştea. Aşteptă până ce Herrera cumpără două bilete la unul dintre filme şi apoi o întrebă pe fata de la

intrare pentru ce film cumpărase bilete tipul cu braţul în ghips.

— Ce? făcu fata.

— Tipul cu braţul în ghips, repetă Kling. În care sală a intrat?

Nu voia să-şi arate legitimaţia, să nu ştie fata că era poliţist. În cinci minute ar fi aflat toată lumea din cele două săli. Herrera avea ochi şi urechi.

— Nu-mi aduc aminte, zise fata.

— Păi, nu rulează decât două filme. Pentru care a cumpărat bilete?

— Nu-mi amintesc. Vreţi un bilet sau nu?

— Daţi-mi bilete pentru ambele filme, ceru Kling.

— Pentru *amândouă?*

— Exact.

— N-am mai auzit aşa ceva, spuse fata.

Kling aprecie că aceasta avea cam şaisprezece ani. Făcea parte dintre adolescenţii care conduc astăzi întregul univers.

— Cum puteţi vedea două filme deodată? întrebă ea.

— Îmi place să prind câte ceva din ambele, răspunse Kling.

— Sunt banii dumneavoastră, zise fata, cu o privire în care se citea clar că, după părerea sa, erau mai mulţi nebuni liberi prin oraş decât la casa de nebuni.

— Asta face paisprezece dolari, spuse ea, manevrând automatul de bilete.

Kling le luă îndată ce acestea ieşiră din automat. Îi dădu o bancnotă de zece dolari şi patru bancnote de un dolar. Fata numără banii.

— Zece şi cu patru fac paisprezece, conchise ea, dându-şi importanţă.

Kling se îndreptă spre un alt adolescent care stătea lângă o cutie verticală, înaltă şi rupea biletele pe jumătate.

— Biletul, vă rog! zise băiatul.

Kling îi înmână ambele bilete.

— Sunteţi cu cineva, domnule? întrebă băiatul.
— Nu, sunt singur.
— Dar aveţi două bilete, domnule.
— Ştiu.
— Şi sunt pentru două filme diferite.
— Ştiu.
Băiatul îl măsură din ochi.
— E-n regulă, zise Kling şi zâmbi.
Băiatul continua să-l privească.
— Pe cuvânt, îl asigură Kling.
Băiatul ridică din umeri, rupse biletele pe jumătate şi-i dădu cotoarele lui Kling.
— Distracţie plăcută, zise el, la ambele filme.
— Mulţumesc, răspunse Kling.
Mai întâi încercă la Gateway I. Aşteptă în spatele sălii până când i se obişnuiră ochii cu întunericul. Înaintă, precaut, pe spaţiul din stânga scaunelor, oprindu-se în spatele fiecărui rând de locuri, ca să nu fie depistat în cazul în care Herrera s-ar fi aflat acolo şi, întâmplător, s-ar fi uitat în direcţia lui. Verifică sala rând cu rând. Herrera nu era acolo. Apoi verifică sala din partea dreaptă. Nimic. Pe ecran, cineva spunea că i se pare că s-a îndrăgostit. Prietenul sau comenta că mereu se îndrăgostea de cineva şi ce mare noutate? Cei doi erau nişte adolescenţi. Care ştiau totul despre iubire, gândi Kling. Unul dintre miile de filme cu adolescenţi, pentru adolescenţi. Kling încercă să-şi amintească dacă pe vremea adolescenţei lui existau staruri de vârstă adolescentină. Nu reuşi să-şi amintească nici un nume. Îi venea în minte doar fusta albă plisată a lui Marilyn Monroe, ridicată de o rafală de vânt de i se vedeau chiloţii albi. Herrera nu se afla nicăieri în sală.

Kling reveni în fundul sălii, deschise uşa, făcu la stânga, trecu pe lângă celelalte încăperi şi maşini cu jocuri pe video, deschise uşa celei de-a doua săli, Gateway II, intră şi aşteaptă din nou să i se obişnuiască ochii cu întunericul. Îi zări pe Herrera şi pe Consuelo aşezaţi pe ultimele locuri din şirul

de la mijlocul sălii, în dreapta. Se aşeză şi el cu trei rânduri mai în spate. Pe ecran, cuplul de adolescenţi se îmbrăţişa. Fata se străduia să-şi ţină bluza încheiată. Kling îşi aminti de vremea în care a descheia bluza unei fete era echivalent cu escaladarea Everestului. Băiatul de pe ecran reuşise să descheie, evident, un nasture-cheie. Sânii fetei, adăpostiţi de un sutien alb, năvăliră afară din bluză. Kling bănuia că ea ar fi trebuit să aibă cam şaptesprezece ani, dar părea de douăzeci şi cinci. Băiatul arăta de doisprezece ani. Cu trei rânduri mai în faţă, Herrera o sărută pe Consuelo cu pasiune. După poziţia corpului, părea să-şi fi băgat braţul valid sub fusta acesteia. Kling se întreba de ce nu se duc, pur şi simplu, înapoi, acasă. Pe ecran se derula o nouă scenă. Doi adolescenţi reparau un automobil. Capota era ridicată. Vorbeau despre o fată pe care o chema Mickey. Ascultând puţin, Mickey i se păru lui Kling nu prea grozavă. Nici pe Herrera şi pe Consuelo nu-i interesa Mickey. Herrera părea să-şi fi vârât tot braţul sub fusta lui Consuelo.

Kling se tot uita la ceas.

Un film obişnuit ţinea cam două ore; nu voia să fie luat pe neaşteptate la terminarea filmului, când se aprindeau luminile. Urmărea acţiunea de pe ecran şi îşi verifica ceasul. Filmul părea să aibă nenumărate finaluri. De fiecare dată când credea că se apropie de sfârşit, apărea din nou o problemă acută, care se cerea rezolvată imediat. Kling se întreba cum de reuşeau bieţii adolescenţi să supravieţuiască o zi întreagă, cu atâtea probleme grave pe cap. După el, punctul culminant al filmului ar fi fost peste o oră şi cincizeci de minute. Se ridică, se îndreptă spre intrarea din spate şi aşteptă acolo până când, într-adevăr, filmul se termină. Părăsi sala şi se plantă în dreptul unei maşini cu jocuri video. Stătu acolo, cu spatele spre ieşire, având însă o bună vedere în lateral, spre uşile dinspre stradă. Vreo zece minute mai târziu,

Herrera şi Consuelo ieşiră şi ei. Kling presupuse că amândoi se duseseră, mai întâi, la toaletă, încercă să-şi aducă aminte când fusese el însuşi ultima dată la toaletă.

Afară se întunecase. Pe străzi, luminile erau aprinse. Îi urmări pe Herrera şi pe Consuelo până la apartamentul de pe Vandermer Street. Aşteptă până ce se aprinseră luminile de la etajul al treilea, apoi se retrase din nou în mica braserie de vizavi, se duse la toaletă şi reveni imediat în stradă. În apartamentul de la etajul al treilea, luminile erau tot aprinse. Kling se puse iarăşi pe aşteptat.

La ora şase şi şapte minute, în clădire intrară doi chinezi.

Celor mai mulţi poliţişti, toţi chinezii li se păreau identici.

Dar *aceştia* chiar că ar fi putut fi gemeni.

Hammond refuză să rostească vreun cuvânt.

Îşi sfătui soţia să nu vorbească nici ea.

Dar, aflându-se în camera de interogatoriu, doar cu Nellie Brand şi cu poliţiştii, Melissa izbucni în lacrimi şi le mărturisi tot ce voiau să afle. Era ora şase şi un sfert. Până în acea clipă, se uitaseră mereu şi cu nervozitate la ceas, conştienţi de Miranda-Escobedo, ştiind că timpul trecea şi nu făceau nimic. Li se păru că brusca descătuşare a Melissei fusese provocată de prezenţa unei alte femei, dar acum nu le păsa de ce şi cum. Tot ceea ce voiau, era ca probele să fie serioase; Nellie conducea interogatoriul.

— Doamnă Hammond, întrebă ea, vă amintiţi unde a fost soţul dumneavoastră între unu patruzeci şi cinci şi două jumătate dimineaţa pe data de 1 ianuarie?

— Nu am noţiunea exactă a timpului, spuse Melissa. Dar a plecat din apartament la…

— Ce înţelegeţi prin „apartament”?

— Apartamentul nostru. Din Calm’s Point.

— Când a plecat, deci?

— La miezul nopţii. Am închinat un pahar de Anul Nou şi apoi el a plecat.

— Unde s-a dus?

— Să omoare fetiţa.

Felul în care rostise aceste cuvinte îi înfioră pe poliţişti. Fără emoţie, sec, cuvintele crude parcă pluteau în aer. Să omoare fetiţa! Închinaseră un pahar de Anul Nou. El plecase de-acasă. Să omoare fetiţa.

— Prin „fetiţa” vreţi să spuneţi Susan Hodding? întrebă Nellie, cu blândeţe.

— Da. Fetiţa surorii mele.

— Susan Hodding.

— Nu ştiam cum o cheamă.

— Dar ştiaţi că familia care o înfiase se numeşte Hodding. Domnul şi doamna Hodding.

— Da.

— Cum aţi aflat acest lucru?

— Soţul meu a aflat.

— Cum?

— I-a spus cineva de la Agenţie.

— De la Agenţie?

— Cooper-Anderson.

— Agenţia de adopţii.

— Da.

— Cineva de la Agenţie i-a dat această informaţie.

— Da. A plătit pe cineva anume. Fiindcă, ştiţi, numele părinţilor adoptivi e menţionat doar în două locuri. În dosarul de la tribunal şi în actele Agenţiei. În caz de adopţie, documentele de la tribunal sunt sigilate, aşa că Dick trebuia să afle numele de la Agenţie.

— Şi, după cum înţeleg, i-a plătit cuiva…

— Da. Cinci mii de dolari.

— Cuiva de la Agenţie.

— Da.

— Cui? Vă amintiţi?

Nellie anticipa până departe. Îşi pregătea muniţia pentru momentul în care va pune sub

urmărire acest caz. Să obţină numele persoanei de la Agenţie şi să-l cheme – sau s-o cheme ca martor.

— Va trebui să-l întrebaţi pe Dick, spuse Melissa.

— Deci când soţul dumneavoastră a aflat numele…

— Şi adresa.

— Numele şi adresa familiei Hodding, ştia unde să găsească fetiţa.

— Da.

— Şi s-a dus acolo în noaptea de Anul Nou…

— Da.

— … să omoare fetiţa.

— Da.

— Anume ca s-o omoare pe această fetiţă.

— Da.

— Atunci, cum de-a omorât-o pe Annie Flynn?

— Păi, nu ştiu decât ceea ce mi-a povestit el.

— Ce v-a povestit, doamnă Hammond?

— Mi-a spus că se afla în camera fetiţei când… vedeţi, cum a fost, el avea planurile etajelor din clădire. E un bloc nou, s-a dus acolo pretextând că ar fi amator să cumpere un apartament. Aşa că el cunoştea planul apartamentului în care locuia familia Hodding, mă înţelegeţi? Există o scară de incendiu în exteriorul celui de-al doilea dormitor, care ştia că era camera fetiţei – apartamentul având numai două dormitoare. Ştia că dacă încerca să coboare de pe acoperiş pe scara de incendiu, ajungea exact în camera fetiţei. Ca s-o înăbuşe. Cu perna. Dar în noaptea în care s-a dus el…

— De ce şi-a ales noaptea de Anul Nou?

— S-a gândit că noaptea de Anul Nou va fi un moment potrivit.

— De ce? A spus de ce?

— Nu. Nu mi-a explicat.

— Doar că şi-a închipuit că va fi un moment potrivit.

— Păi, da. Va trebui să-l întrebaţi pe el. În fine, el se afla în apartament şi tânăra…

— Annie Flynn?

— Da, cea care stătea cu copilul. Vedeţi, el şi-a închipuit că intră direct în camera copilului, îi pune perna pe faţă şi iese imediat. Adică, era vorba doar de un *bebeluş.* Că n-o să întâmpine nici o rezistenţă, fără vreun zgomot sau vreun ţipăt, că intră doar şi iese imediat. Dacă soţii Hodding erau acasă… ei bine, fiind Revelionul, poate că vor fi băut câteva pahare, oricum era târziu, probabil că dormeau buştean; el intra repede şi fără zgomot, făcea ce trebuia şi pleca pe nesimţite. Era vorba doar de un *bebeluş*, înţelegeţi. Iar dacă ei plecaseră undeva, la vreo petrecere, probabil că stătea cineva cu copilul, iar dacă *persoana* nu dormea…

— Stătea cineva cu copilul, după cum s-a văzut, nu-i aşa?

— Păi, da, dar Dick ştia unde se afla camera de zi, iar camera copilului era exact în cealaltă parte a apartamentului. Aşa că… şi-a închipuit, vedeţi şi-a închipuit că, indiferent cum… va fi *uşor.* Era vorba de un *bebeluş.* Nu se aştepta să aibă probleme.

— Dar *a fost* o problemă.

— Da.

— Ce problemă a fost, doamnă Hammond?

— Jucăria.

— Jucăria?

— Da. Jucăria de deasupra pătuţului. Se aplecase deasupra pătuţului când a atins jucăria. Ştiţi era o jucărie… care scoate un fel de clinchet la o adiere de vânt. Doar că nu e acţionată de vânt. Adică, dacă o atingi, scoate nişte sunete cristaline. Jucăria era agăţată deasupra pătuţului ca s-o poată atinge copilaşul cu mânuţele şi atunci suna. Dar Dick nu ştia de jucărie, fiindcă nu mai fusese în apartament până atunci şi când s-a aplecat deasupra pătuţului, a lovit cu capul jucăria, care a început să sune parcă era o alarmă.

— Ce s-a întâmplat după aceea?

— A smuls jucăria din tavan, dar fetiţa se trezise şi începuse să plângă în gura mare. Fata care avea

grijă de ea a auzit-o plângând şi de-aici a pornit tot necazul. Altfel, totul ar fi mers strună. Dacă n-ar fi fost jucăria…

— Deci când Annie a auzit-o pe fetiţă plângând…

— Da. Vedeţi, trebuie să înţelegeţi că noi nu ştiam cum o cheamă pe nici una dintre ele. Nici pe fetiţă, nici pe fata care avea grijă de ea. Doar când am auzit la televizor.

— Ce s-a întâmplat când a auzit-o pe fetiţă plângând?

— A strigat din camera de zi, a întrebat dacă e cineva acolo şi apoi… pur şi simplu *a apărut* în pragul uşii. Cu un *cuţit* în mână. Un cuţit foarte mare. Şi l-a atacat pe Dick cu cuţitul. Aşa încât el a trebuit să se apere. A fost în legitimă apărare. Cu Annie Flynn, asta a fost situaţia. Chiar îl atacase cu cuţitul. S-a luptat cu ea vreo trei-patru minute până când a reuşit să i-l smulgă.

— Şi a înjunghiat-o.

— Da.

— El v-a spus asta?

— Da.

— Că a înjunghiat-o?

— Da. Că a fost nevoit s-o omoare. Era în legitimă apărare.

— V-a spus de câte ori a înjunghiat-o?

— Nu.

— Şi fetiţa? Când a…?

— Fetiţa continua să plângă. Aşa că a trebuit să lucreze iute.

— Fetiţa era trează…

— Plângea, da.

— … când a sufocat-o?

— Da, i-a pus perna pe faţă.

— A sufocat-o.

— Păi, da.

— Avea sânge pe haine când a ajuns acasă?

— Puţin. Câteva pete.

— Mai aveţi hainele?

— Da. Dar am spălat petele. Cu apă rece.

Nellie îşi pregătea cazul. Să ia hainele ca probe. Să le trimită la laborator. Era aproape imposibil să scoţi complet petele de sânge. Să compare petele de sânge cu cele prelevate de pe mânerul de lemn al cuţitului. Să găsească o probă care să poată dovedi că sângele lui Annie Flynn se afla pe arma crimei, precum şi pe hainele purtate de Richard Hammond în noaptea de Anul Nou.

— Povestiţi-mi ce s-a întâmplat luni noaptea, pe 16 ianuarie, spuse Nellie.

— Nu vreau să vorbesc despre asta.

— E noaptea în care a fost omorâtă sora dumneavoastră, nu-i aşa?

— Nu vreau să vorbesc despre asta.

— Soţul dumneavoastră a omorât-o?

— Nu vreau să vorbesc despre asta.

— El a omorât-o?

— Ştiţi, sunt unele lucruri… spuse Melissa, ca pentru sine şi clătină din cap. Vreau să zic că luam jumătate la moartea tatei, aşa că de ce…? Clătină iarăşi din cap. Jumătate mie, jumătate lui Joyce, plus tutela, preciză ea. De aceea copilul era atât de important. Aşa că… de ce să fii atât de lacom? De ce să vrei *totul?*

— Doamnă Hammond, soţul dumneavoastră e cel care a omorât-o pe Joyce Chapman?

— Va trebui să-l întrebaţi pe el. Refuz să vorbesc despre asta.

— Voia toată *moştenirea!* Asta vreţi să spuneţi?

— Am iubit-o pe sora mea, zise Melissa. Nu-mi păsa de copil, nici n-o văzusem pe fetiţă, dar sora mea… Clătină din cap. Vreau să zic că fetiţa nu însemna *nimic* pentru mine. Şi soţul meu avea dreptate. De ce să se ducă tot acel bănet la un copil… din flori? Joyce nici nu ştia măcar cu cine-o făcuse pe fetiţă.

— Tot bănetul acela? întrebă Nellie.

— Asta puteam să înţeleg, avea logică. Dar sora mea… n-am ştiut că o să-i facă ceea ce i-a făcut,

jur pe ce vreţi. Dac-aş fi ştiut…

— Dar *ştiaţi* că o să omoare fetiţa.

— Da. Dar nu pe sora mea. M-aş fi mulţumit cu jumătate, vă jur. Adică, e vorba de *milioane,* de ce a trebuit să devină atât de lacom, aşa, deodată? Ceilalţi bani, da. De ce să se ducă la un copil pe care sora mea nu şi l-a dorit niciodată? Dar să…

— Care ceilalţi bani? întrebă Nellie din nou.

— Totul e în testament, spuse Melissa. Va trebui să citiţi testamentul.

— A luat cineva legătura cu dumneavoastră pentru testament?

— De ce să ia legătura?

— Pentru testament. Am înţeles că tatăl dumneavoastră a murit astăzi de dimineaţă. Avocatul lui nu…?

— Nu, nu.

— Atunci…

Nellie păru oarecum nedumerită.

— Vreţi să spuneţi…?

— Ştiam ce cuprindea testamentul, zise Melissa. Am aflat cu aproape un an în urmă.

— Cum aţi aflat?

— Domnul Lyons l-a informat pe soţul meu.

— Domnul Lyons?

— Geoffrey Lyons, care a fost avocatul tatălui meu.

Nellie păru îngrozită.

— I-a spus ce era prevăzut în *testamentul* clientului său? întrebă Nellie.

— Păi, îl iubea foarte mult pe Dick, răspunse Melissa. Fiul său fusese omorât în Vietnam; cei doi băieţi crescuseră împreună, fuseseră la şcoală împreună, cred că îl considera pe Dick aproape ca pe fiul său. De fapt, n-a fost nimic ilegal în ceea ce a făcut. Sau lipsit de etică. Tatăl meu încerca să se asigure că familia nu se va stinge. Încerca să ne stimuleze. Domnul Lyons i-a pasat lui Dick un pont amical, asta a fost totul. I-a dezvăluit

conţinutul testamentului. Zicea că n-ar fi rău să ne grăbim, înţelegeţi?

— Să vă grăbiţi?

— Păi, înţelegeţi şi dumneavoastră.

— Nu, nu înţeleg.

— Păi, să-i dăm drumul.

— Tot nu pricep ce vreţi să spuneţi.

— Va trebui să citiţi testamentul, cred, zise Melissa şi-i întoarse spatele lui Nellie.

Apoi, dintr-un motiv pe care Carella n-avea să-l înţeleagă niciodată, se uită drept în ochii lui şi spuse:

— Am iubit-o foarte mult pe sora mea, să ştiţi. Foarte mult.

Îşi îngropă faţa în mâini şi începu să plângă uşor.

Apartamentul în care se făcea testarea se afla doar la trei blocuri depărtare de cel de pe Vandermer Avenue, închiriat de Herrera. Ambele apartamente se închiriau, de obicei, cu ora, prostituatelor, aşa încât amândouă proprietăresele fuseseră mulţumite să le închirieze lui Herrera pe termen mai lung; chiria percepută la închirierea cu săptămâna era mai mică, e drept, dar mai sigură decât în cazul închirierilor cu ora.

Herrera se dusese pe jos acolo, însoţit de Zing şi Zang. Avea la el cincizeci de mii de dolari în bancnote de-o sută, puşi într-o geantă-diplomat, ceea ce-l făcea să se simtă ca un avocat. O dată încheiată tranzacţia, cele cinci kile de cocaină încăpeau în geanta-diplomat. Apoi, toţi trei urmau să se întoarcă în apartamentul de pe Vandermer, unde Zing şi Zang se aşteptau să primească jumătate din cantitatea de drog. Două kile şi jumătate pentru ei, două şi jumătate pentru Herrera. Aşa cum conveniseră. Cinstit. Doar că Herrera avea de gând să-i omoare.

Era o chestiune care ţinea de faptul de a fi băştinaş, de a te fi născut în acest oraş, îşi zicea el.

Iei doi chinezoi cu codiţe din Hong Kong, care habar n-au că, în clipa în care uşa apartamentului de pe Vandermer se va închide în urma lor, el îi va împuşca din spate.

Ei nu înţelegeau spiritul acestui oraş.

Trebuia să fii născut aici.

Se opriră la baza scărilor imobilului de pe East Redmond 705.

— Trebuie să urc singur, le spuse Herrera.

— Da, confirmă Zing.

— Fiindcă aşa vor cei din Miami.

— Da, confirmă şi Zang.

— S-ar putea să dureze. Trebuie să mă asigur că nu ne vând zahăr pudră.

— Fim aici, zise Zing.

Kling îl văzu pe Herrera intrând în clăire.

Cei doi chinezi rămaseră afară, cu mâinile în buzunarele de la paltoane. Amândoi purtau palton lung, albastru închis. Fără pălării. Cu părul negru lins, pieptănat peste cap. Nici unul dintre chinezi nu-l mai văzuse vreodată pe Kling, aşa că se putea apropia să studieze terenul.

Trecu chiar pe lângă ei, pe aceeaşi parte a străzii.

Sigur sunt fraţi.

Gemeni, de fapt.

Nici măcar nu lăsă impresia că se uita la ei. Dar privirea aruncată în trecere era suficientă pentru a-i putea identifica mai târziu, oriunde ar fi fost.

Îşi continuă drumul de-a lungul străzii. Merse cam vreo două cvartale spre Vest, traversă şi reveni pe partea opusă, purtând acum pe cap o şapcă de lână albastră, care-i ascundea părul blond. Singurul lucru pe care puteai conta în orice zonă de mahala era câte o intrare întunecoasă. Îşi găsi una, pe partea cealaltă, la vreo trei clădiri mai sus de uşa pe care intrase Herrera. Peste drum, gemenii chinezi flancau intrarea ca nişte statui în faţa unei biblioteci publice. Zece minute mai târziu, un

bărbat cu mustaţă trecu pe lângă ei şi intră în clădire. La fel ca Herrera şi acesta avea o geantă-diplomat.

Tipul din Miami era o huidumă cu mustaţă gen Pancho Villa. Zise „hello” în spaniolă şi apoi: „Aveţi banii?”

— Ai marfa? întrebă Herrera.

Nici un fel de parole, coduri, secvenţe de numere. Locul şi ora fuseseră aranjate dinainte. Nici unul dintre ei n-ar fi ştiut unde şi când să se întâlnească dacă n-ar fi trecut mai întâi prin toată porcăria aia de sistem de securitate. Aşa că, acum, amândoi voiau să facă ce aveau de făcut şi cât mai repede. Cu cât treceau mai repede prin etapele de rutină, cu atât era mai sigur schimbul.

Existau unii care ziceau că era de-ajuns să miroasă sau să pună puţin drog pe limbă pentru a-şi da seama dacă e vorba de drog de bună calitate sau nu. Herrera preferă două teste simple. Primul era un test de colorare cu tiocianat de cobalt. Amestecai tiocianatul cu drogul şi aşteptai să se dizolve. Dacă soluţia se colora în albastru-intens, aveai de-a face cu un drog de calitate foarte bună. Cu cât culoarea albastră devenea mai intensă, cu atât drogul era mai bun. Adică, dacă reacţia era intens albastră, însemna că drogul era mai pur decât dacă reacţia ar fi dat o culoare pastelată, însă trebuia să fii atent ca drogul să nu fi fost „lungit” de două-trei ori înainte de-a ajunge la tine.

Pentru cel de-al doilea test, Herrera nu avea nevoie decât de apă curată.

Bărbatul din Miami îl urmărea, plictisit la culme, cum scoate o linguriţă de praf alb dintr-o pungă şi dă drumul unei mici cantităţi în câţiva mililitri de apă. Se dizolvă instantaneu. Cocaină pură. Herrera înclină din cap mulţumit. Dacă pudra nu s-ar fi dizolvat rapid, ar fi însemnat că era „lungită” cu zahăr.

— În regulă? întrebă bărbatul din Miami în englezeşte.

— *Bueno,* răspunse Herrera, aprobând din cap.

— Cât o să mai încerci aşa? întrebă bărbatul în spaniolă.

— Fiecare pungă, zise Herrera.

De unde stătea el, în cadrul intrării de peste drum, Kling îl văzu pe bărbatul cu mustaţă ieşind din clădire, tot cu geanta-diplomat. Nu se uită la cei doi chinezi şi nici ei nu se uitară la el. Trecu printre cei doi, care continuau să flancheze intrarea, făcu la stânga şi o luă în dreapta străzii. Kling îl urmări cu privirea. Bărbatul descuie portiera unei camionete Ford, se aşeză la volan, porni maşina şi trecu prin faţa lui Kling. Număr de înmatriculare de Florida. Kling prinse doar 866 din numărul maşinii. Strada era prost luminată, iar maşina trecuse în viteză.

Aşteptă.

Peste cinci minute, Herrera ieşi şi el din clădire.

— Nu avut plublem? îl iscodi Zing.

— Deloc, răspunse Herrera.

— Ai malfa? întrebă Zang.

— O am.

— Unde? se interesă Zing.

— Aici, în geantă, făcu Herrera. Unde dracu' crezi?

Ochii îi străluceau. Doar simplul fapt de a avea în mână geanta cu bunătatea de drog îl făcea să se simtă mai entuziasmat decât se simţise vreodată în viaţă. Cinci kile de drog de calitate foarte, *foarte* bună. Întreaga cantitate era a lui. Să-i ducă pe chinezi înapoi în apartamentul de pe Vandermer, să-şi ia rămas-bun de la ei, să-i lase acolo ca să-i găsească poliţaii când se va plânge cineva de duhoarea din apartamentul 3A. Să se descotorosească de drog pe îndelete, cu condiţia să scape de el până la 15 februarie şi să prindă în aceeaşi zi avionul TWA pentru Spania. „*The plane*

to Spain is mainly în the rain”[6] cântă el în sinea lui. Doamne, ce fericit era!

Acum, gemenii se aflau la stânga şi la dreapta lui.

Ca o gardă de corp.

Zing îi zâmbi.

— Henny Shoe ziţe la tine *hello,* rosti el.

De pe trotuarul opus al străzii pe care se afla, Kling auzi mai întâi împuşcăturile şi abia apoi văzu pistolul în mâna chinezului din dreapta lui Herrera. Trei împuşcături în succesiune rapidă. Herrera cădea. Tipul care-l împuşcase se dădu puţin înapoi, să-i facă loc să cadă. Celălalt chinez ridică geanta de pe trotuar, de lângă victimă. Amândoi începură să alerge. Kling făcu la fel.

— Poliţia! strigă el. Avea pistolul în mână. Poliţia! strigă din nou, văzându-i cum dau colţul.

Alerga cât îl ţineau picioarele pe trotuar. Ajunse la colţ. Dădu colţul, urmărindu-şi îndeaproape pistolul din mâna întinsă.

Strada era goală.

Privirea îi zbura de la o intrare la alta. Aproape că izbea uşile. Apoi se îndepărta. Nimic. Unde dracu’?…

Acolo.

O uşă întredeschisă ceva mai sus.

Alergă spre ea, o deschise cu o lovitură de picior şi mătură spaţiul de la intrare cu pistolul. O altă uşă deschisă. Se apropie şi de asta. Trecu pragul. Păşi undeva în faţă. Nici un zgomot în hol. O clădire abandonată. Dacă ar fi încercat să urce scările, ar fi păşit direct pe tărâmul morţii. Undeva, deasupra, picura un robinet. Dinspre scări veni o împuşcătură. Trase orbeşte în direcţia împuşcăturii. Zgomot de paşi deasupra. Începu să urce scările, cu pistolul pregătit. O altă împuşcătură. Câteva aşchii de lemn săriră ca un şrapnel din podea, la mică distanţă în faţa lui. Continuă să urce. Trapa de pe acoperiş era deschisă. Ieşi în frig şi în

întuneric. Se lipi de peretele de cărămidă. Aşteptă. Nimic. Plecaseră. Altfel ar fi tras din nou. Aşteptă, oricum, până i se obişnuiră ochii cu întunericul şi apoi verifică acoperişul, îl străbătu dintr-o parte în alta, căutând după fiecare turnuleţ şi la flecare trapă, cu pistolul în mână. Sigur plecaseră. Îşi băgă pistolul în toc şi coborî în stradă.

În timp ce se apropia de Herrera, care zăcea pe spate, pe trotuar, din gura acestuia începu să curgă sânge. Îngenunche lângă el.

— Jose? zise Kling. Joey?

Herrera îl privi.

— Cine au fost tipii?

În oraşul ăsta, nu te lăsau nici să trăieşti, dar nici să mori, gândi Herrera.

Îşi dădu ochii peste cap.

Stând în automobil, Hamilton şi Isaac îi urmăriră pe cei doi chinezi din banda Tsu intrând în clădire.

Hamilton zâmbi.

Problema cu chinezii, gândi el, este că ştiu meserie, dar nu pun *deloc* suflet. Sunt acri ca o lămâie. Dar în această seară vor fi *storşi.*

Cei doi tipi din Miami aşteptau sus, în apartamentul 5C.

Aşa cum îi spusese Carlos Ortega.

Pentru zece procente, nerecunoscător afurisit!

Cei doi oameni din banda Tsu se aflau în drum spre etajul de sus, să plătească şi să ia marfa. Testarea şi gustarea preliminare, indiferent unde avuseseră lor, se pare că se desfăşuraseră fără incidente. Pe Hamilton nu-l interesau cele cinci kile care se evaporaseră în noapte. Sus, în apartamentul 5C, erau nouăzeci şi cinci de kile de cocaină şi numai patru persoane care ştiau de ele.

Îi făcu semn din cap lui Isaac.

Isaac îi răspunse la fel şi apoi semnaliză cu farurile spre maşina din faţă. El încă tot nu înţelegea toate amănuntele acestei afaceri. Ştia

doar că în seara asta urma să facă o mişcare care să-i propulseze spre vârful lumii interlope, unde bande ca Spangler şi Shower se fâţâiau în largul lor. Era încredinţat că Hamilton ştie ce face. Ori aveai încredere deplină în cineva, ori deloc.

Ieşiră împreună din automobil.

Spre capătul străzii, se deschiseră portierele de la cealaltă maşină. Din ea ieşiră câţiva negri îmbrăcaţi în paltoane, apoi portierele se închiseră la loc, fără zgomot. Bărbaţii se strânseră rapid, respirând anevoie în aerul îngheţat, după care se îndreptară în pas vioi spre scările intrării principale. Opt în total. Hamilton, Isaac şi alţi şase. Hamilton ştia că şansele erau de doi la unu în favoarea sa.

Urcară împreună la etajul al cincilea.

Hamilton ascultă la uşa apartamentului 5C.

Înăuntru se auzeau voci.

Trei voci distincte.

Iar acum, o a patra.

Continuă să asculte.

Zâmbi. Ridică mâna dreaptă şi arătă patru degete. Isaac încuviinţă din cap. Înăuntru se aflau patru persoane, aşa cum promisese Ortega. Isaac îi făcu semn cu capul bărbatului din dreapta sa.

O singură bubuitură din arma individului spulberă închizătoarea de la uşă.

Jamaicanii intrară.

Hamilton continua să zâmbească.

În apartament nu se aflau însă patru persoane.

Erau vreo doisprezece columbieni din Miami şi doisprezece chinezi chiar de-aici, din oraş.

Unul dintre chinezi era Henry Tsu.

În primele zece secunde, Isaac – care încă nu înţelegea toate detaliile afacerii – încasă şaptesprezece plumbi în piept şi în cap. Hamilton se întoarse să fugă. Drumul îi era blocat de jamaicanii din spatele lui. Şi ei îşi dăduseră seama deodată că intraseră într-o capcană şi acum se străduiau de-a valma şi în panică să scape. Dar era

mult prea târziu. O a doua rafală de împuşcături îi seceră înainte de-a ajunge la uşă. Totul se terminase în treizeci de secunde. Singurul foc pe care-l trăseseră jamaicanii fusese cel care spulberase broasca de la uşă.

Hamilton, aflat încă în viaţă, începu să se târască peste celelalte corpuri spre uşă.

Unul dintre chinezi spuse:

— Henny Shoe ziţe spus la tine *hello.*

Apoi, el şi un alt chinez, care-i semăna grozav, traseră douăsprezece focuri în spatele lui Hamilton.

Hamilton încetă să se mai târască.

Henry Tsu se uita la el.

Se gândea că totul era o chestie de vechime a culturii.

CAPITOLUL XVII

Carella semnă pentru plicul sosit prin Expresul Federal la nouă şi zece minute, a doua zi de dimineaţă. Era din partea poliţiei din Seattle şi conţinea un mănunchi de fotocopii şi câteva cuvinte scrise de mână. Cele câteva cuvinte erau: *M-am gândit că poate ai dori să vezi asta.* Semna: *Bonnem.* Fotocopiile reprezentau testamentul lui Paul Chapman, în care scria:

> Fiicele mele sunt Melissa Chapman Hammond şi Joyce Chapman.
>
> Dau şi las prin testament, în păstrare, împuternicitului numit prin prezentul act, suma de un milion de dolari ($ 1.000.000) în beneficiul primului copil născut din fiicele mele mai sus-menţionate, ca să-i administreze, să-i investească şi să-i reinvestească şi să plătească toate taxele…

— Bătrânul se asigura că familia nu se va stinge după moartea sa, zise Carella.

— Dacă, la moartea lui, fiicele încă nu aveau copii, le oferea un motiv foarte bun pentru a schimba situaţia, comentă Meyer.

— Să-i dea drumul.

— Să se grăbească.

— Vorbele Melissei.

— Iată motivul, spuse Carella, bătând cu degetele în fila testamentului în care era înscrisă negru pe alb prevederea în legătură cu primul născut.

— A semnat condamnarea la moarte a micuţei Susan, spuse Meyer.

— Fiindcă, dacă ea nu s-ar fi născut…

— Copilul *Melissei* ar fi fost primul născut…

— Şi acolo s-ar fi dus milionul de dolari.

Amândoi bărbaţii continuară să citească în linişte.

> Tot ceea ce mai rămâne din proprietăţile mele, de orice natură şi oriunde ar fi situate, pe care le voi deţine sau de care voi fi împuternicit să dispun în momentul decesului meu, inclusiv orice pierderi sau valori la care am renunţat sunt menţionate aici, în testamentul meu, ca avere rămasă.

— Defineşte termenii, spuse Carella.
— Restul averii sale.
— Milioane de dolari, nu aşa spunea ea?

Dau şi las prin testament fiicelor mele, dacă se vor afla în viaţă la moartea mea, părţi egale din averea rămasă…

— Exact ce ne-a spus şi ea.

> … Iar în cazul în care una dintre fiicele menţionate va deceda înaintea mea…

— Iată motivul pentru asasinarea lui *Joyce…*

> … atunci las prin testament fiicei mele în viaţă toată averea rămasă.

— Omoar-o pe Joyce, iar Melissa ia totul, deduse Carella.
— Dragoste sau bani, constată Meyer şi oftă. Niciodată nu e altfel.
Testamentul mai avea şi alte prevederi.
Dar ei aflaseră deja ceea ce-i interesa.
Iar telefonul suna din nou.

Camera nu avea ferestre.
Era pentru prima oară când Eileen observa acest lucru. Şi nu exista nici un ceas.

Trebuie să fie Las Vegas, îi trecu prin minte.
— Te gândeşti la ceva? întrebă Karin.
— Nu.
— Zâmbeai.
— O glumă de-a noastră, zise Eileen.
— Spune-mi-o şi mie.
— Nu, e în regulă.
Avea un ceas electronic. Nimic nu deranja liniştea din încăpere. Se întreba câte minute mai rămăseseră. Se întreba de ce naiba stă aici.
— Hai să facem nişte jocuri cu cuvinte, zise Karin.
— De ce?
— Asociaţii libere. Te relaxează.
— Sunt relaxată.
— E ca un joc cu bulgări de zăpadă. Se practică în desenele animate.
— Şi poliţiştii fac la fel.
— Da?
— La sediul poliţiei. Începi cu o idee şi o continui, spuse Eileen.
Bănuia că, de fapt, Karin ştia acest lucru. Dacă ştia, de ce această expresie de surpriză? Ar fi dorit să poată avea încredere în ea. Dar nu avea. Nu se putea dezbăra de sentimentul că pentru Karin ea nu era altceva decât o muscă sub microscop.
— Vrei să încerci?
— Nu prea mai e timp, nu-i aşa?
Spera să aibă dreptate. Nu voia să se uite la ceas.
— Mai sunt vreo douăzeci de minute, o anunţă Karin.
Doamne, *atât* de mult?
— Îţi propun un cuvânt, iar tu îmi spui primul cuvânt care îţi vine în minte, bine?
— Auzi, zise Eileen, zău că nu-mi place să mă joc. Sunt femeie în toată firea.
— Da şi eu sunt.
— Atunci, de ce să n-o lăsăm baltă?

— Sigur, putem să lăsăm totul baltă, dacă aşa vrei.

Eileen se uită la ea.

— Cred că ne pierdem vremea, zise Karin, pe un ton categoric. Nu ai nimic să-mi spui şi atunci eu nu pot să te ajut. Aşa încât ar trebui…

— Singurul ajutor de care am nevoie…

— Da, ştiu. Este să pleci din politie.

— Da.

— Ei bine, în privinţa asta nu te pot ajuta.

— De ce nu?

— Fiindcă nu cred că asta vrei cu adevărat.

— Atunci, de ce dracu' mă aflu aici?

— Tu trebuie să-mi spui.

Eileen îşi încrucişă braţele pe piept.

— Iarăşi îţi iei poziţia asta, zise Karin. Ascultă-mă, nu cred că eşti pregătită pentru aşa ceva. Nu ştiu de ce ai venit la mine…

Ţi-am explicat. Sam Grossman mi-a sugerat…

— Da şi ţie ţi s-a părut o idee bună. Aşa că, iată-te aici, dar n-ai nimic să-mi spui. De ce nu încheiem, hmm?

— Vrei să renunţi?

— Deocamdată, da. Dacă te răzgândeşti, mai târziu…

— Păcat că nu pot să plec doar o vreme, ce zici?

— Cum adică?

— Din poliţie. Când pleci din poliţie, pleci pentru *totdeauna.*

— De ce spui asta?

— Ei, haide!

— Zău că nu înţeleg de ce…

— Nu vorbeşti niciodată cu poliţiştii? Ce faci tu aici? Discuţi cu arhitecţi? Cu bancheri? Doamne, chiar nu ştii cum gândesc poliţiştii?

— Cum gândesc poliţiştii, Eileen? Spune-mi tu!

— Dacă plec acum…

Scutură din cap.

— Da?

— N-are importanţă, dă-o naibii!

— Perfect, zise Karin, uitându-se la ceas. Mai avem cincisprezece minute. Ai văzut vreun film bun în ultima vreme?

— Pur şi simplu îmi displace că trebuie să-ţi explic şi cel mai *simplu* lucru!

— Ca, de exemplu?

— Ca, de exemplu, ce va crede lumea dacă plec!

— Ce-o să creadă?

— Şi de ce ar fi imposibil să…

— Ce-o să creadă, Eileen?

— Că mi-e *frică,* fir-ar să fie!

— Şi ţi-e frică?

— Ţi-am spus că da, nu ţi-am spus? *Ţie* ţi-ar plăcea să fii violată?

— Nu mi-ar plăcea.

— Încearcă să explici asta cuiva.

— Adică?

— Celor cu care am lucrat. Am lucrat cu poliţişti din tot oraşul.

— Bărbaţi?

— Şi femei.

— Păi, sunt convinsă că *femeile* ar înţelege că ţi-e frică să nu mai fii din nou violată.

— Câteva, poate. Femeia care poartă pistolul la şold e uneori mai rea decât un bărbat.

— Dar *cele mai multe* femei ar înţelege, nu crezi?

— Cred că da. De exemplu, Annie ar înţelege. Annie Rawles. Ea ar înţelege.

— Echipa de la Violuri, nu aşa mi-ai spus?

— Annie, da. E grozavă.

— Atunci cine crezi că n-ar înţelege? Bărbaţii?

— N-am auzit în viaţa mea de un bărbat violat. Tu ai auzit? Doar în închisoare. Dar cei mai mulţi poliţişti n-au făcut închisoare.

— Atunci de *poliţişti* îţi pasă. De bărbaţii poliţişti. Nu crezi că ei ar înţelege, aşa-i?

— Ar trebui să lucrezi cu unii dintre ei, spuse Eileen.

— Păi, dacă pleci, nu va mai trebui să lucrezi cu ei.

— Şi o să răspândească în tot oraşul vorbe, că n-am fost în stare să mă descurc.

— Acest lucru e atât de important pentru tine?

— Sunt o poliţistă bună, zise Eileen. Am fost.

— Stai că încă n-ai plecat. *Încă* eşti poliţistă.

— Dar nu mai sunt bună.

— Ţi-a spus cineva că nu eşti bună?

— Nu în faţă.

— Crezi că au spus-o în spate?

— Cui îi pasă?

— Ţie îţi pasă, nu?

— Nu şi dacă mă cred fricoasă.

— Dar ţi-e frică. Tu mi-ai zis că ţi-e frică.

— Ştiu.

— Atunci ce nu e în regulă?

— Sunt poliţistă.

— Crezi că poliţiştilor nu le e frică?

— Nu aşa cum îmi este mie.

— Dar ţie cum ţi-e frică, Eileen? Poţi să-mi explici?

După o lungă tăcere, spuse:

— Am coşmaruri. În fiecare noapte.

— În legătură cu violul?

— Da. Cum îi dau pistolul. El mă ameninţă cu cuţitul lipit de gâtul meu şi eu îi dau pistolul. Amândouă pistoalele. Şi cel mare şi cel mic. Browningul. I le dau pe amândouă.

— Aşa s-a întâmplat în realitate?

— Da. Dar tot m-a violat. Am crezut…

— Da?

— Nu mai ştiu ce-am crezut. Că… dacă făceam ce voia el… n-o să mă taie… n-o să mă violeze. Dar m-a violat.

— Te-a rănit. Şi te-a violat.

— Atât de *neajutorată!* exclamă Eileen. O *poliţistă!*

— Cum arăta, îţi aminteşti?

— Era întuneric.

— Dar l-ai văzut, nu-i aşa?
— Şi ploua. Ploua.
— Cum arăta?
— Nu-mi aduc aminte. M-a prins din spate.
— Sigur. Dar când…
— Nu-mi amintesc.
— L-ai mai văzut după acea noapte?
— Da.
— Când?
— La proces.
— Cum îl cheamă?
— Arthur Haines. Annie l-a prins.
— L-ai identificat la proces?
— Da. Dar…
— Păi, atunci, cum arăta?
— În vis nu are faţă.
— Dar când te viola, avea faţă.
— Da.
— Şi la tribunal avea faţă.
— Da.
— Pe care ai identificat-o.
— Da.
— Cum arăta, Eileen?
— Înalt. Peste un metru optzeci. Vreo optzeci şi cinci de kilograme. Păr castaniu, ochi albaştri.
— Ce vârstă?
— Treizeci şi patru.
— Ce vârstă avea cel pe care l-ai ucis?
— Ce?
— Ce vârstă avea?…
— Ce-are *el* de-a face cu povestea asta? Cu ăla n-am coşmaruri.
— Îţi aduci aminte câţi ani avea?
— Da.
— Spune-mi.
— În jur de treizeci.
— Cum arăta?
— Ţi-am mai zis. Când am venit aici a doua oară. Asta am mai discutat.
— Mai spune-mi o dată.

— Blond, începu Eileen şi oftă. Un metru optzeci şi ceva. Vreo nouăzeci de kilograme. Cu ochelari. Cu un tatuaj în formă de inimă.

— Ce culoare aveau ochii?

— Albaştri.

— Ca ai celui care te-a violat.

— Ochii, da.

— De aceeaşi statură.

— Bobby era mai înalt şi mai solid.

— Dar amândoi erau tipi solizi, mari.

— Da.

— Ai spus că erai doar cu el într-o cameră…

— Cu Bobby, da.

— Fiindcă îţi pierduseşi partenerii. Apropo, întotdeauna te gândeşti la el ca la „Bobby”?

— Da… cred că da. Aşa zicea că-l cheamă. Bobby.

— Aha.

— E ceva rău în asta? Că-i spun Bobby?

— Nu, nu. Povesteşte-mi cum ţi-ai pierdut partenerii de echipă.

— Cred că ţi-am mai povestit.

— Nu, nu cred. Câţi erau?

— Doi. Annie şi un… Annie Rawles…

— Da.

— … şi un tip de la 72, din Calm's Point. Mike Shanahan. Un irlandez uriaş. Un poliţist bun.

— Cum i-ai pierdut?

— Păi, Bert îşi băgase în cap că am nevoie de ajutor. Aşa că s-a dus cu maşina în…

— Bert Kling?

— Da. Cel cu care mă vedeam atunci. I-am spus că n-am nevoie de el, dar tot a venit. Şi… el e blond, ştii. Ţi-am zis că e blond? În stradă s-a petrecut o confuzie – Shanahan l-a văzut pe Bert şi a crezut că el e tipul pe care-l căutam, fiindcă şi Bobby era blond şi cam de aceeaşi înălţime. Şi până când s-au lămurit, până când Shanahan şi-a dat seama că şi Bert e poliţist, Bobby şi cu mine ne îndepărtaserăm.

— Vă îndepărtaserăţi?
— După colţ. Ne duceam spre cameră.
— Şi nu v-au mai ajuns din urmă?
— Nu.
— Deci *chiar* i-ai pierdut. Adică, de tot.
— Da.
— Fiindcă s-a băgat Bert în joc.
— N-a fost vina lui.
— Dar a cui vină a fost?
— A lui Shanahan.
— De ce?
— Fiindcă l-a confundat pe Bert cu suspectul.
— Nu ştia că Bert e poliţist.
— E drept.
— Dar, dacă Bert n-ar fi fost acolo…
— Dar a fost.
— Dar, dacă *n-ar* fi fost…
— Nu are rost să mai vorbim. *A fost* acolo.
— Eileen, dacă n-ar fi fost acolo, s-ar mai fi petrecut confuzia din stradă?
— Nu.
— Ţi-ai mai fi pierdut echipa?
— Probabil că nu.
— Crezi că ei te-ar fi putut ajuta în situaţia cu Bobby?
— Cine?
— Partenerii tăi.
— Cred că da. Dacă ajungeau la timp.
— Păi, tu ziceai că sunt poliţişti buni…
— O, sigur.
— … care-şi cunosc meseria cum trebuie…
— Mi-aş fi încredinţat viaţa oricăruia dintre ei. De fapt, asta şi *făceam.* Credeam că vor ajunge la timp, dacă aveam nevoie de ei.
— Dar ei nu au fost acolo când ai avut nevoie.
— Da, dar n-a fost vina *lor.*
— Dar a cui?
— A nimănui. A fost o chestie tâmpită, cum se mai întâmplă câteodată.

— Eileen, dacă *nu* s-ar fi întâmplat… dacă *nu* s-ar fi petrecut confuzia, dacă *nu* i-ai fi pierdut pe Shanahan şi Annie… crezi că ar mai fi trebuit să-l împuşti pe Bobby?

— Nu ştiu.

— Păi, gândeşte-te.

— Dar cum aş putea…

— Păi, dacă te-ar fi urmat…

— Da, dar nu m-au urmat.

— *Dacă* ar fi fost în urma ta…

— Dar, vezi…

— … *dacă* ar fi văzut unde te-a dus Bobby…

— Ascultă, n-are rost să mai…

— … şi *dacă* ar fi ajuns la vreme, ai mai fi tras şi l-ai mai fi omorât pe Bobby Wilson?

— L-aş împuşca şi acum, spuse Eileen.

— Nu mi-ai răspuns la întrebare.

— Pe un bărbat cu un cuţit? Care m-a atacat cu cuţitul? *Bineînţeles* că l-aş împuşca pe ticălos. Am fost tăiată o dată, mersi, nu mai am chef a doua oară…

Eileen se opri brusc.

— Da? o stârni Karin.

Eileen tăcu câteva momente, apoi zise:

— Nu încercam să mă răzbun, dacă asta crezi.

— Cum adică?

— Când l-am împuşcat pe Bobby. Nu… nu l-am împuşcat fiindcă… vreau să spun că n-avea nimic de-a face cu violul.

— Bine.

— Absolut nimic. De fapt… păi, ţi-am spus deja.

— Ce mi-ai spus?

— Că începuse să-mi placă de el. Era fermecător.

— Bobby?

— Da.

— Dar l-ai omorât.

— Am fost nevoită. Asta-i toată *chestia* pentru care mă aflu aici.

— Bine, din ce motiv?

— Dar ţi-am mai spus. Nu înţeleg de ce trebuie să-ţi repet fiecare lucru de-o sută de ori.

— Ce mi-ai mai spus?

— Că vreau să plec din poliţie, fiindcă mă tem că va tre…

— Da, îmi aduc aminte acum. Te temi că…

— Mă tem că o să mă enervez atât de tare, încât o să mai omor pe cineva.

— Să te enervezi?

— Da, Doamne Dumnezeule! Dacă cineva te atacă cu cuţitul…

— Dar parcă ziceai că începuse să-ţi placă de el. De Bobby.

— Tipul mai omorâse trei femei! Era gata să mă omoare şi pe mine! Dacă-ţi închipui că aşa ceva nu te face să verşi adrenalină…

— Sunt convinsă că da. Dar ziceai că te-ai enervat.

— Da. Ezită un moment, apoi continuă: Am golit tot încărcătorul în el.

— Aha.

— Şase gloanţe.

— Mda.

— Pistol mare. Un Smith & Wesson, calibru 44.

— Aha.

— Aş face-o din nou. Oricând.

— Şi de-aia ţi-e frică. De-aia vrei să pleci din poliţie. Fiindcă într-o bună zi s-ar putea să te mai enervezi o dată şi…

— Avea cuţit!

— Asta te-a enervat? Cuţitul?

— Eram singură acolo! Mi-am pierdut… ştii tu. I-am *spus* lui Bert să nu se bage. I-am spus că sunt în stare să-mi port de grijă. Aveam doi coechipieri care ştiau meserie şi nu-mi trebuia alt ajutor. Dar el a venit.

— Şi te-a făcut să-ţi pierzi coechipierii.

— Păi, asta a făcut, nu-i aşa? Vreau să spun că nu i-am pierdut eu! Iar Shanahan îşi făcea doar

meseria. Faptul că Bert şi-a vârât nasul unde nu trebuia, a produs tot necazul. Fiindcă el credea că nu mai sunt destul de bună. Că mi-am pierdut capacitatea. Că nu mai eram capabilă să mă feresc. Că nu-mi mai făceam meseria cum trebuie. Când am aflat mai târziu ce se petrecuse acolo, în stradă, aş fi fost în stare să-l *omor* şi pe el!

— Deci şi pe el te-ai înfuriat, zise Karin.

— Da, mai târziu, da.

— Da. Când ţi-ai dat seama că dacă nu s-ar fi băgat…

— Nu m-aş fi aflat singură cu Bobby acolo. Da.

În încăpere se făcu linişte.

Karin îşi consultă ceasul.

Intervalul de timp acordat şedinţei se scursese.

— Dar mi-ai spus că l-ai omorî pe Bobby încă o dată. Pe loc.

— Nu mai omorâsem pe nimeni, înţelegi? zise Eileen. Credeam… ştii, tata şi unchiul meu Matt fuseseră ucişi în exerciţiul funcţiunii…

— N-am ştiut.

— Păi, da. Şi… întotdeauna am fost convinsă că… dacă l-aş fi prins pe acel tip cu batista roşie pe faţă… i-aş fi zburat creierii fură să clipesc. Pentru ceea ce a făcut… dar… ştii… când eu… al treilea glonţ l-a prăvălit pe pat… Bobby zăcea acolo pe pat, sunt sigură că era deja mort. Dar eu… am tras şi celelalte… trei gloanţe în… în spinarea lui… în lungul coloanei. Apoi am zvârlit pistolul şi am început să ţip.

Karin o privi.

„Şi acum ţipi”, îşi zise ea în gând.

— Şedinţa s-a încheiat, conchise Karin.

Eileen aprobă încet din cap.

Karin se ridică de la biroul său.

— Avem multe lucruri de făcut.

Eileen continuă să şadă nemişcată. Se uita la mâinile sale, cu capul plecat şi palmele în poală. Fără să-şi ridice ochii; zise:

— ÎI urăsc, nu crezi?

— Pe cine? întrebă Karin, zâmbind.
— Pe Bert.
— O să mai discutăm, ce zici? Ne vedem joi?
Eileen se ridică în picioare.
O privi pe Karin în ochi.
Câteva secunde nu rosti nici un cuvânt.
Apoi răspunse:
— Da.
Era un început.

ED McBAIN

Un cuplu tânăr și bogat se întoarce acasă de la o petrecere, descoperind că fetița lor de șase luni și adolescenta care o avea în grijă fuseseră ucise cu brutalitate. Cântecul de leagăn devine astfel un sinistru cântec al morții devastatoare, care răsună pretutindeni prin Secția de poliție 87.

„McBain este un stilist de mare clasă, un țesător dibaci al planurilor și câteodată al conspirațiilor macabre." (*Neewsweek*)

15

ORA

H29

ISBN 973-569-332-8

www.nemira.ro

[1] -34,4°C (n. tr.).

[2] Se pronunţă ca şi când ar fi scris „piţaz“ (n. tr.).

[3] Secţia de Ajutor şi Servicii Psihologice (n. tr.).

[4] Ajunul zilei de 1 noiembrie – Sărbătoarea Tuturor Sfinţilor (n. tr.).

[5] *Brown* – cafeniu (lb. engleză) (n. tr.).

[6] Parafrazare a unui faimos exerciţiu de dicţie din piesa *Pygmalion* de G. B. Shaw, care a devenit o arie în opereta *My Fair Lady* (n. tr.).

Table of Contents

Table of Contents